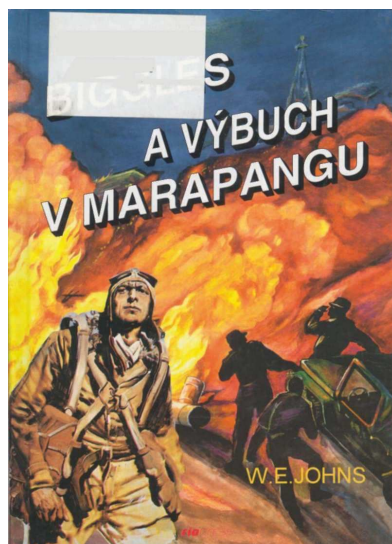

W. E. JOHNS

BIGGLES A VÝBUCH V MARAPANGU

RIOPRESS PRAHA

2000

© William Earl Johns
Translation © Jana Šimková

Obsah

Vzdušná loupež
Případ neznámého letadla
Renegát
Biggles chystá past
Africké poslání
A to všechno v jednom pracovním dnu
Případ utajované nosné plochy letadla
Případ záhadných výstřelů
Zajíc a želva

VZDUŠNÁ LOUPEŽ

„Hned jsem dole.“ Letecký detektivní inspektor Bigglesworth ze Speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu zavěsil služební telefon, vstal od dokumentů, na kterých pracoval se svými asistenty, a vydal se chodbou do kanceláře svého šéfa, leteckého kapitána Raymonda. Zaklepal a bez čekání vstoupil.

Kapitán Raymond nebyl sám. Měl návštěvníka a to, jak na první pohled Biggles poznal, neobvyklého. Štíhlý asi patnáctiletý nebo šestnáctiletý chlapec tmavší pleti byl oblečen jako britský školák, ale v jeho chování nebyla ani trocha nejistoty či nervozity jak by se dalo, za takovýchto okolností, očekávat. Ze židle, ve které seděl, se zadíval pozorně a klidně Bigglesovi do tváře.

Kapitán vstal od stolu. „To je, Vaše Výsosti, letecký inspektor Bigglesworth, důstojník, který by vám mohl pomoci.“

Kapitán se pak otočil k Bigglesovi a dokončil představování. „Toto je Výsost princ Agra Khan, syn a následník zemřelého rádži z Malliapore.“

Biggles sklonil lehce hlavu. „Je pro mne potěšením, Vaše Výsosti.“

Hoch vstal a podal Bigglesovi ruku. „Potěšení je na mé straně, pane,“ odpověděl perfektní angličtinou. „Chtěl bych navrhnout, abychom vynechali tituly. Byl bych rád, kdybyste mě oslovoval křestním jménem, tak jako všichni ve škole.“

Biggles se pousmál. „Jak si přejete.“

„Sedni si Bigglesworthi,“ vybídl ho kapitán a obrátil se k princovi. „Povězte detektivu Bigglesworthovi svůj příběh tak, jak jste ho před několika dny vylíčil mně. Já pak vaše vyprávění doplním.“

Agra přikývl, otočil se k Bigglesovi a začal: „Jak jste jistě pochopil, pocházím z Indie, ale tři roky jsem chodil do

školy v Anglii. Můj otec, vládce jednoho z menších indických států, byl přítel Britů a velice si přál, aby se mi dostalo britského vzdělání. Proto jsem tady. Jak jistě víte, došlo v nedávné době v Indii, po odchodu Britů, k velkým změnám. Bylo to opravdu náhlé a v obavách z nejisté budoucnosti někteří indiští princové odeslali do Británie do úschovy rodinný majetek. Byly to především klenoty shromažďované často po celá staletí. V zemi zmítané nepokoji nebylo lehké najít způsob jak tyto předměty odvézt do bezpečí, ale jak jste asi slyšel, několik z nich si najalo k přepravě i letadla.“

Biggles přikývl. „Vzpomínám si, že jsem o tom četl.“

„Tak také postupoval můj otec,“ pokračoval Agra. „V té době byl už vážně nemocen; vlastně umíral, a snad právě proto nebyl dost opatrný při výběru. Asi se domníval, že udělá dobře najme-li si letadlo společnosti British Air Transport Company, která v té době v Indii působila pod obchodním názvem Transjungle Airways. Prostě se s nimi spojil a oni nám poslali letadlo. Na palubu letadla bylo naloženo pět beden šperků a drahocenných předmětů s tím, že mají být dopraveny přímo do Anglie, kde bylo vše zařízeno pro jejich převzetí. Nikdy nedorazily. Letadlo vzlétlo a od té doby ho nikdo neviděl.“

Myslím, že šok, který z toho otec měl, urychlil jeho smrt. Šperky byly veškeré jeho bohatství.“

„Byly pojištěny?“ vložil se Biggles.

„Bohužel ne. Nebyl na to čas. Samozřejmě, že bylo v Indii podniknuto vše, aby se letadlo našlo, ale zatím byla veškerá snaha marná. Pro mne je to velice vážné. Mohu být sice i nadále princem, ale princem zcela bez prostředků. Budu muset opustit školu, kde jsem velmi šťastný. A proto, jakmile začaly letní prázdniny, přišel jsem k vám abych se zeptal, zda by mi policie nemohla pomoci. Nejdříve jsem byl uveden k pánovi ve vyšším patře a ten mě poslal ke kapitánu Raymondovi.“

„Proč jste vyhledal policii?“ zeptal se Biggles se zájmem. „Je možné, že letadlo mělo poruchu a zřítilo se někde do džungle.“

Agra zavrtěl hlavou. „To říkají v Indii a je to možné. Ale proč v takovém případě nepoužil pilot své rádio?“

„Myslím, že bych měl teď raději pokračovat já,“ přerušil prince kapitán. „Jak se ukázalo, podezření nebylo zcela plané. Během týdne, který uběhl od té chvíle co jsem byl s tímto problémem seznámen, moje pátrání přineslo opravdu znepokojující výsledky. Zdá se, že společnost, která si říká Transjungle Airways, vznikla během přechodných nepokojů, které vyvolal odchod Britů. Byla registrována na jméno Humphrey Kelly a pokud víme, vlastnila jen jedno letadlo; staršího Lancastera koupeného v Indii.“

„To se mi nezdá. Lancaster není dopravní letadlo a těžko mohl létat pro obchodní společnost.“

„Správně. Vede to k podezření, že letadlo nebylo koupeno aby sloužilo jako normální dopravní letadlo, ale naopak, že bylo zakoupeno Humphreym Kellym pro jeden jediný účel – transport drahocenných pokladů.“

Ale vraťme se k faktům. Lancaster s dvoučlennou posádkou, pilotem a mechanikem, přiletěl do Malliapore, kde naložili bedny s pokladem. Ale dříve, než letadlo odstartovalo, přihodilo se cosi, co ani nejchytřejší darebák nemohl předvídat. Jeden ze zaměstnanců paláce měl u sebe fotoaparát a zcela přirozeně se rozhodl, že tak neobvyklou událost zvěční. Na jedné z fotografií je vidět pilota i mechanika těsně před tím, než nastoupili do letadla.

Mohli jsme si tak oba gentlemany dobře prohlédnout. Byli identifikováni. Nejdřív proberu pilota. Je to bývalý kapitán letectva v RAF. Eustace Braunton. Po skončení války byl přidělen k okupační armádě v Německu, ale jeho kariéra skončila ve chvíli, kdy byl vojenským soudem shledán vinným z obchodování na černém trhu a z machinací s penězi. Byl degradován, propuštěn z armády a jen o vlasek unikl

vězení. Zároveň s ním byl souzen i jakýsi desátník Mallings. Mechanik, kterého si Braunton, alias Kelly, vzal s sebou do Malliapore, nebyl nikdo jiný než jeho bývalý kriminální partner, bývalý desátník Mallings. Pokud vím, byl Braunton schopný pilot a Mallings byl neobyčejně zručný mechanik. Celý plán se začíná pomalu rýsovat.“

„Zajdu na Ministerstvo letectví a podívám se tam na jejich soudní rejstřík,“ řekl Biggles.

„Není třeba. Mám jejich materiály tady a také pár fotografií. Dobře si je prohlédni.“ Kapitán mu podal několik listů, které ležely na stole.

„Vsadím se, že Braunton lital s Lancasterem, když byl v R.A.F.“ prohlásil Biggles.

„Usuzuješ správně. Létal s Lancasterem tři roky a desátník Mallings byl u stejné eskadry jako Braunton. Nejen že pracoval na stejném typu, ale on dokonce sloužil u stejné eskadry jako Braunton.“

„Nesloužila tato eskadra čirou náhodou v Indii?“

„Ano,“ odpověděl kapitán. „Braunton a Mallings byli v posádce R.A.F. v Browsheře, což je asi čtyřista mil na sever od Malliapore.“

„Zapadá to naprosto do sebe,“ řekl Biggles. „Slouží Browsheře pořád jako letiště?“

„Neřekl bych. Na každý pád byla opuštěna, když jsme odcházeli z Indie.“

„Rozhodně teď víme, proč si Braunton koupil Lancastera a vybral si Indii jako svoje pole působnosti,“ konstatoval Biggles. „Měl zkušenosti s Lancasterem i s Indií.“

„Přesně tak.“

Biggles chvíli přemýšlel. „Jak je to dlouho, co ten Lancaster zmizel?“

„Bude to už pomalu šest měsíců.“

„A šperky se nikde neobjevily? Chci říci jestli nebyly dány do prodeje.“

„Ne. Všichni velcí nákupčí drahých kamenů o nich vědí. Obchodníci by s tím nechtěli nic mít. Dříve nebo později by šperky někdo poznal – pokud by ovšem nebyly rozřezány.“

„Tak jsou asi ještě v Indii,“ uvažoval Biggles. „Jedna věc je jistá. Do Evropy převezeny nebyly, protože v kterékoliv zemi, kde by stroj musel přistát, aby načerpal palivo, by neušel celní kontrole – a teď, kdy pašování nabývá neuvěřitelných rozměrů, jsou celníci opravdu horliví. Kde měl Braunton svou základnu?“

„V Kalkatě.“

„A nikdy se tam nevrátil?“

„Ne. Všechno je tam tak, jak to opustil.“

„Pak bych řekl, že můžeme předpokládat, že nemá naprosto v úmyslu se tam vrátit.“ Biggles opět chvíli přemýšlel. „Braunton je zřejmě darebák,“ usoudil, „ale to ho neochrání před nouzovým přistáním. A tak je docela možné, že skončil někde v džungli. Pokud já vím, Lancastery nejsou právě vhodné pro nouzová přistání. Ale jedna věc mi připadá zvláštní. Předpokládejme, že Braunton se šperky uletěl. Co s nimi udělal? Aby mu byly k něčemu, musí za ně získat peníze. Žádný jednotlivec by si nemohl dovolit je koupit všechny. Musí s nimi tudíž na trh. A jak jsi právě řekl, to je vyloučeno. Řekněme, že je Braunton schoval – že na nich někde sedí. Co si myslí, že tím získá?“

Kapitán pokrčil rameny. „Položil jsem si stejnou otázku. Vyloučíme-li teorii o havárii letadla, pak to vypadá, že Braunton všechno to zboží pořád má. Možná, že čeká, až rozruch utichne.“

Biggles se zhluboka nadechl. „Tak dobře a co ode mne chcete?“

„Abys ty šperky našel,“ odpověděl kapitán. „Já tu víc udělat nemohu.“

Biggles se usmál. „Nejsem z těch, kteří dělají potíže, ale vypadá to jako tvrdý oříšek.“

„Výborně. Najdi Brauntona a Mallingse a přiveď mi je. Možná, že je přiměju k tomu, aby mi řekli kam lup ukryli.“

„Chcete říct – že si přejete, abych letěl do Indie?“

„Ano. Můžeš si říci o cokoli co budeš potřebovat.“

„Nemluvím hindustánsky, urdu ani žádným jiným indickým dialektem, budu potřebovat tlumočníka. Můžete mi doporučit někoho spolehlivého?“

„Poletím s vámi,“ nabídl se bez váhání Agra. „Mně můžete věřit. Mám prázdniny a kdybych šperky viděl, poznal bych je.“

„Na tom něco je,“ řekl kapitán.

Biggles se díval poněkud pochybovačně. „Jistě, to je pravda, ale jste na něco takového trochu moc mladý. Kdyby ti dva muži byli zahnáni do úzkých, mohli by být nebezpeční.“

„O nic víc než obklíčený tygr a těch jsem pár viděl,“ oponoval princ.

Biggles přikývl. „Dobře. Zůstaňte se mnou ve spojení a já vám dám vědět až budu připraven k odletu.“

Agrova tvář se rozzářila. „To je ta nejlepší zpráva, kterou jsem uslyšel od té doby, co se šperky ztratily,“ prohlásil.

*

O deset dní později, Wellington vypůjčený od ministerstva letectví přistál na sluncem vypáleném letišti Dum-Dum v Kalkatě a neohrabaně roloval k řídicímu středisku. Motory utichly a posádka vystoupila. Byli to Biggles a jeho tři asistenti, letečtí policisté „Ginger“ Hebblethwaite, Algy Lacey a Bertie Lissie – a princ Agra.

Muž ve středních letech v bílých tropických kalhotách, který je nepochybně čekal, jim vyšel vstříc. „Jste patrně Bigglesworth,“ řekl a podával Bigglesovi ruku. „Dostal jsem z Anglie zprávu, že jste na cestě a byl jsem požádán, abych vám poskytl veškeré informace, které se mi podaří získat o

tom, co se přihodilo v Malliapore. Jmenuji se Crane a pracuji v ústředním kontrolním středisku. Pojd'te do mé kanceláře. Není tam takové horko a můžeme si v klidu pohovořit.“

„Díky, jste laskav,“ odpověděl Biggles a představil své společníky.

O několik minut později, před sebou na tácu ledové drinky, naslouchali Cranovi. „Co potřebujete vědět? Podnikl jsem zde vše, co bylo v mých silách. Ptejte se a já budu odpovídat.“

„Předpokládám, že znáte muže jménem Braunton, alias Kelly, protože tu měl základnu,“ začal Biggles.

„Viděl jsem ho tu, ale nemohu říci, že bych ho byl nějak blíže poznal,“ odpověděl Crane. „Upřímně řečeno, ten člověk mi neseděl. Připadal mi jako vejťaha a chvastoun. Moc si o sobě myslel.“

„Kdy jste ho viděl naposled?“

„Ten den, co odletěl do Malliapore.“

„A od té doby jste o jeho Lancasteru nic neslyšel?“

„Tak úplně to nebylo,“ opáčil Crane. „Jakmile jsme zjistili, že je pohřešovaný, žádali jsme jako obvykle rozhlasem obyvatele, aby nám poskytl jakékoliv informace o letadle. A jako vždy nám přišly odpovědi ze všech koutů země; odpovědi, z nichž většina pro nás neměla žádný význam a to prostě proto, že ten den byl Brauntonův stroj jediný Lancaster ve vzduchu a nemohl být najednou na deseti místech. Vyloučil jsem, jak říkáme, falešné mince a zamyslel jsem se nad nejslibnějšími odpověďmi.

Tady jsou.“ Crane podal Bigglesovi list papíru. „Indický pilot na dovolené hlásil, že viděl Lancastera letět asi pět tisíc stop nad svým domem v Lardoli. Bylo to přibližně severozápadním směrem. To je důležité. Jestliže onen důstojník říká, že viděl Lancastera, tak se pravděpodobně nemýlí. Je to pilot a ten by se sotva spletl.“

Biggles přikývl. „Souhlasím. Kde je přesně Lardoli?“

Crane vstal a ukazovátkem označil jedno místo na veliké mapě, která pokrývala skoro celou zeď. „Tady je to,“ řekl. „Jsem si jistý, že Lancaster tam letěl, protože jeden úředník lesní správy ohlásil, že viděl velké letadlo nad Gorrior, což je tady, ve směru letu. Další informace, které to potvrzují, jsem dostal od plukovníka Barstowa. Byl na lovu tygra trochu dál na sever. Říká, že slyšel, jak nad ním letí nízko velké letadlo, ale skrze husté koruny stromů ho nemohl vidět. Měl dojem, že letadlo má potíže, protože letělo tak nízko právě nad džunglí.“

Biggles přejížděl ukazovátkem po směru letu. „Jestliže to bylo Braunttonovo letadlo, pak je jisté, že neměl naprosto v úmyslu letět do Evropy.“

„To mě právě zaráží,“ prohlásil Crane. „Kam by tedy mířil?“

„Něco mě napadá,“ prohlásil Biggles. „Povšimněte si, že dál ve směru letu je Browshera.“

„A co? Ted’ tam vůbec nic není. Letiště je naprosto zpustlé.“

Bigglesovi přeletěl přes obličej náznak úsměvu. „A právě proto tam možná zamířil.“

„Ale proč právě do Browshery?“

„Kdysi tam sloužil – také na Lancasterech. Věděl jste to?“

„Ne, nevěděl.“

„Musí tam znát každou píd’ země a možná i několik domorodců,“ řekl Biggles s přesvědčením. „Co se stalo s letištěm?“

„Když ho R.A.F. vyklidila, zůstalo prázdné. Všechno, co mohlo být k užtku, vzali s sebou. Zbyly tam tři provizorní plátěné hangáry a ty prodali indickému obchodníkovi, který je asi odvezl. Administrativní budovy měly pevnou konstrukci. Nebylo by se vyplatilo je rozdělovat. Stejně už byly ve špatném stavu. Počítám, že se do nich nastěhovali domorodci.“

„Takže tam v poslední době asi nikdo nepřistál,“ usoudil Biggles.

„Neměl by proč. Browshera neleží na žádné pravidelné civilní letecké lince. V podstatě to nikdy nebylo nic víc než předsunuté stanoviště vybudované pro operace proti Waziristanu.“

„Myslím, že je na čase, aby se tam někdo podíval,“ poznamenal Biggles zamyšleně.

„Doufám, že mě tam nechcete poslat,“ zarazil se Crane.

„Jistěže ne. Já se tam porozhlédnu, prostě provedu rychlou prohlídku.“

Crane přikývl. „Chápu. A co uděláte, když tam zastihnete Brauntona?“

Biggles váhal chvíli s odpovědí. „Záleží na tom, co jiného tam ještě objevím.“

„Opravdu si myslíte, že by tam mohl být?“

„Řekl bych, že letěl rovnou tam, i když upřímně řečeno, si nedovedu představit, co by ho tam až do dnešního dne mohlo zdržet. Snad se něco dozvíme i od místních lidí.“

„Kdy poletíte?“

„Jestliže mi natankujete plnou nádrž, než něco pojíme ve vaší kantýně, odstartujeme hned,“ rozhodl Biggles. „Jsou to sotva tři hodiny letu.“

„No, to není tak málo,“ pokýval Crane.

*

Málo míst působí depresivněji než opuštěné letiště. Slunce a bouře, stejně jako lidé, kteří hledají cokoli, co by pro ně mělo sebemenší cenu, se podepíší na tom, co tam bylo zanecháno a náhodnému návštěvníkovi se naskytne pohled na trosky bez života. To si pomyslel Ginger, když ho zahlédl okénkem Wellingtonu. Přistávací plocha nebyla nic víc než zaprášená divočina lemovaná strhanými ostnatými dráty.

Jediná věc, která zůstala, mimo několika polorozpadlých budov, které kdysi sloužily jako kanceláře eskadry, byl plátěný hangár, který zřejmě podnikatel, jenž vykupoval vojenský materiál, nepovažoval za dost dobrý, aby ho odvezl. Bylo to pochopitelné, hangár stál nakřivo, nakláněl se na stranu a zatím co vchod byl zavřený, plátno vzadu viselo v cárech. Jedinou známkou života byly dvě malé domorodé děti, které si hrály v prachu poblíž bývalé strážnice.

„Nespouštěj oči z hangáru,“ řekl Biggles Gingerovi a letěl, jakoby neměl v úmyslu přistát. „Jestli tam někdo je, uslyší nás a jistě neodolá a podívá se.“

Jen to Biggles vyslovil, někdo roztáhl cáry plátna a objevil se jakýsi muž, zůstal stát a díval se upřeně nahoru.

„Někdo tam opravdu je,“ řekl Ginger.

„Kolik lidí vidíš?“

„Jednoho muže.“

„Bělocha?“

„Nejsem si jist – je dost daleko,“ odpověděl nejistě Ginger.

„O.K. Jdu dolů. Řekni ostatním, aby se skryli tak, aby je nikdo neviděl. Jestliže to je dole Brauntón, byl bych radši, aby si myslel, že jsme v letadle jen my dva.“

„Jasný.“

Zatím co Ginger vyřizoval rozkaz, Biggles zakroužil s letadlem a snášel se klouzavým letem k zemi. Kola dosedla a zvířila oblak prachu. Stroj dojížděl, Biggles přitáhl znovu škrtkací klapku a roloval k hangáru.

Další muž se nyní připojil k prvnímu a Ginger, který jim byl teď dost blízko, si je mohl dobře prohlédnout.

První jeho dojem byl, že to nejsou ti muži, které hledají; prostudoval si samozřejmě důkladně jejich fotografie. Muži na snímcích byli hladce oholeni, jako ze škatulky a v bílých uniformách s pozlacenými knoflíky, jak se patřilo při jejich povolání. Muži před hangárem byli zarostlí, měli dlouhé vlasy, byli neupravení a oblečení do špinavých šatů. Vypadali

jako dva prospektori, kteří se ztratili v džungli a bloudí tam už několik měsíců. Jak se však k nim letadlo blížilo, začal mít pocit, že mu jsou přece jen postavami povědomí. Na fotografii byl Branton velký rozložitý blondák a Mallings malý, hubený muž s ostře řezanými rysy. Ginger si uvědomil, že jestliže to jsou oni, pak žijí v Browshere už celé měsíce, v primitivních podmínkách a mohou tedy těžko vypadat čistě a upraveně.

„Nech mluvení na mne,“ řekl tiše Biggles, když vylézali z letadla.

„Jsou to naši lidé?“ vydechl Ginger.

„Nemohu na to přísahat, ale myslím, že ano. Brzy to poznáme.“

Ginger následoval Bigglese ke dvěma mužům, kteří se opírali o plátěnou stěnu hangáru, a pozorovali příchozí. Dlužno říci, že jejich výraz nebyl přímo nepřátelský, ale také nijak přívětivý.

„Hej vy!“ pozdravil Biggles vesele. „Letěl jsem nad vámi, všiml jsem si hangáru, a tak jsem si řekl, že tu je asi letiště.“

„Bývalo,“ zněla stručná odpověď. „Vzdálil jste se asi hodně od vaší trasy. To se nikdy nedíváte na mapu?“

„Někdy ano,“ odpověděl Biggles. „Hádám, že tady to je Browshera.“

„Bývala,“ odpověděl opět vysoký muž. „Kdybyste rozuměl svému řemeslu,“ dodal hrubě, „věděl byste, že Browsheru už dávno zavřeli. Není tu nic.“

„Hm. V tom případě jsem se asi spletl,“ řekl Biggles pomalu. „Slyšel jsem totiž, že má být letiště znovu otevřeno jako servisní stanice. Proto ...“

„Kdy se o tom mluvilo?“ přerušil ho vysoký muž.

„Nedávno.“

Ticho, které následovalo po tomto sdělení, chápal Ginger jako významné. Nepochyboval, že měl Biggles dobrý důvod, aby něco takového prohlásil.

„Chtěl jsem si jen prověřit svůj kompas,“ řekl Biggles. „Není to nijak důležité. Poradím si.“ A pak dodal jakoby ho to teprve dodatečně napadlo: „A co vy ty, chlapci, vlastně děláte na takové ztracené vartě?“

„Většinu času si hledíme svého.“ Tentokrát promluvil menší muž.

Biggles pokrčil rameny. „V pořádku, to je vaše věc. Myslel jsem si, že by se vám mohlo hodit, kdybychom vám nabídli, že vás vezmeme s sebou.“

„Nic nám tu neschází,“ řekl vysoký muž. „Máme tu totiž koncesi na těžbu dřeva a potřebujeme se tu porozhlédnout.“

„To chápu,“ odpověděl Biggles. „Když je tomu tak, poletíme. Tak nashle.“

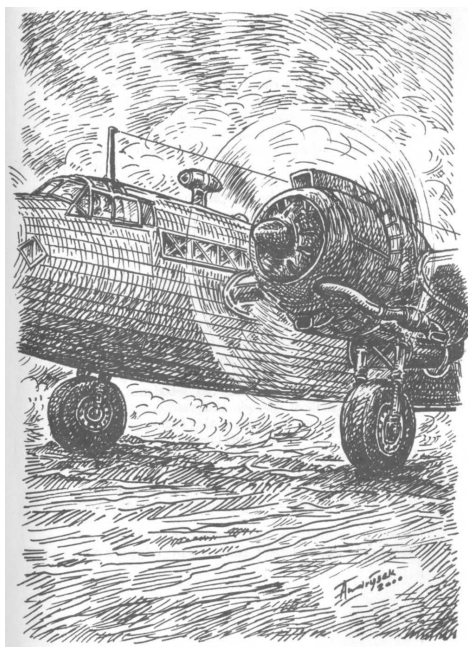
„Nashle.“

Biggles a Ginger šli zpátky k Wellingtonu. Neřekli ani slovo dokud neseděli v letadle s motory běžícími naprázdno.

„Nu, opravdu to splnilo naše očekávání,“ poznamenal Biggles, když se letadlo začalo rozjíždět.

Na rozdíl od toho co čekal Ginger, Biggles neotočil letadlo tak, aby mohl startovat. Roloval naopak až k nejzazšímu konci startovací plochy. „Na neznámém letišti je vždycky dobře mít před sebou co nejdelší rozjezdovou dráhu,“ řekl Biggles a mrkl na Gingera.

„To nechápu.“

„Za minutu to pochopíš.“

„Ale to byli naši muži.“

„Nad jakoukoliv pochybnost,“ souhlasil Biggles. „A navíc, vsadil bych se o poslední šilink, že Lancaster v tom hangáru je.“

Ginger se díval udiveně. „Viděl jsi něco?“

„Ano. Jejich ruce. Byly umazané od oleje. Za tím plátnem mají nějaký stroj a právě na něm pracovali, když jsme se znenadání objevili.“

„Tak proč jsi nic nepodnikl?“ zeptal se Ginger.

„Nebyla to ta pravá chvíle,“ odpověděl mu Biggles. „Vyřídíme si to s nimi, až na to budou nejméně připraveni a my budeme mít dostatek důkazů, abychom je mohli poslat tam, kam patří.“

„Co nám pomůže, když odsud zmizíme?“ zeptal se nechápavě Ginger.

„To nemám naprosto v úmyslu,“ prohlásil Biggles. „Vidíš tu část džungle přímo před námi?“

„Ano.“

„Stočíím stroj do její blízkosti,“ vysvětloval Biggles. „Jakmile postavíme letadlo bokem tak, aby nás hoši od hangáru neviděli, ty, já a Agra vystoupíme a vyplížíme se do džungle. Algy pak odstartuje a poletí zpátky do Kalkaty. Chci, aby byl zpátky zítra ráno v osm hodin. Teď běž a pověz Algymu a Agrovi, co je čeká. Musíme jednat rychle, aby Algy mohl okamžitě vzlétnout. Jinak naši přátelé začnou přemýšlet, co se děje.“

„Už mi to došlo,“ vydechl Ginger.

O dvě minuty později stočil Biggles prudce stroj a zdvihl obrovské mračno prachu. „Je to stejně dobré jako kouřová clona,“ poznamenal. „Tenhle obrat by měl Brauntona a Mallingse přesvědčit, že jsme ti neobratní piloti, za které nás mají. A teď si pospěš!“

Ginger vyskočil a zmizel v džungli. Agra mu byl těsně v patách a Biggles jim kryl záda. Všichni zalehli a když Wellington, pilotovaný nyní Algym, odstartoval, zdvihl ještě větší oblak prachu.

Potom, co v dálce začalo doznívat hučení motorů, vstali a Biggles je vedl dál do džungle. V dostatečné vzdálenosti od okraje džungle se pak posadili pod velkým stinným stromem.

Ginger se pobaveně usmíval, jak oba darebáky vypekli. „Když Braunton a Mallings viděli letadlo odlétat, jistě se plácali po zádech, jak situaci zvládli.“

„Doufám, že ano,“ řekl Biggles. „Až se setmí, odplížíme se zpátky a podíváme se, co dělají. Neřekl bych, že jsou moc chytrí. Jejich výmluva, že mají koncesi na těžbu dřeva, byla dost slabá.“

„Nemohl jste je raději rovnou zatknout, když jste k tomu měl příležitost?“ zeptal se Agra zklamaně.

„Zatím ne. Dříve chci vědět, kam schovali ty vaše cetky,“ řekl mu Biggles. „Stačí sebemenší podezření po čem jdeme a už je nikdy neuvidíte.“

„Vy doufáte, že najdete šperky na místě, jako je toto?“ namítl Agra.

„Pokud se nemýlím, za několik hodin nám Braunton ukáže kde jsou,“ řekl Biggles s úsměvem.

„Ukáže!“ Agra se podíval pochybovačně na Bigglese.

„Právě tak,“ odpověděl Biggles s jistotou.

„Ale proč by měl?“ nevěřil Agra.

„Protože jsou nyní oba přesvědčeni, že letiště bude s největší pravděpodobností znovu otevřeno a že první co musí udělat je přemístit šperky na bezpečnější místo.“

„Letiště bude znovu otevřeno?“ podivil se Agra.

Biggles se znovu usmál. „Myslím, že jsem si zahrál trochu na lišáka, ale zmínil jsem se před nimi o takové možnosti,“ odpověděl Biggles. „A soudě podle toho, jak se na sebe podívali, řekl bych, že jsem se strefil. Brzy uvidíme.“

Není třeba spěchat. Dáme jim trochu času, aby se uklidnili a pak se vrátíme.“

Asi za půl hodiny trojice mužů vstala a postupovala opatrně džunglí zpět k místu, kde opustila letadlo.

Na půl cestě k cíli jim přichystala džungle překvapení. Těsně před nimi cosi zarachotilo v křoví. Zastavili se, Biggles zajel rukou k boku. Zbytečně. Do vzduchu vylétl páv jako raketa, mával prudce křídly, až pera létala. A dříve, než se překvapení diváci mohli pohnout, ze stejného houští vystoupil leopard, pošvihující podrážděně ocasem. Zůstal překvapeně stát a upíral uhrančivé žluté oči na vetřelce, kteří se opovážili vniknout do jeho království. Pak se otráveně obrátil a zmizel v džungli.

Ginger si zhluboka oddechl. „Jsem opravdu rád, že jsem mu nešlápl na ocas,“ řekl ponuře Agrovi.

Agra se usmál. „To by se mu sotva líbilo,“ souhlasil. „Ale měl zájem jen ulovit si ptáka k obědu.“

Biggles nemluvil. Postupoval dál, ostatní těsně za ním, do křovin lemujících džungli, až se ocitli asi sto yardů od hangáru. Zatím nebylo z hangáru nic slyšet a zdálo se, jakoby tam nikdo nebyl.

Biggles se zastavil a ostatním dvěma dal znamení, aby došli těsně k němu.

„Agro,“ řekl. „Mám pro vás práci; sám bych ji těžko zvládl.“

„Jistě a co to má být?“ zeptal se Agra ochotně.

„Svlékněte si šaty a ovažte si košili okolo pasu. Půjdete na malý průzkum. Chtěl bych vědět, kde ti dva jsou a co dělají. Snažte se, aby vás neviděli. Kdyby vás ale spatřili, nevadilo by to, považovali by vás za domorodce. Jistě jsou zvyklí, že se tu domorodci objevují. Pochopil jste?“

„Naprosto,“ odpověděl Agra bez váhání a začal se hned svlékat.

„Kdybyste měl nějaké potíže, snažte se zmizet v džungli,“ nařídil Biggles.

Agra byl brzy hotov. Svůj vzhled doplnil tím, že si rozcuchal vlasy, a tak vypadal jako typický indický chlapec, kterým konečně byl. Usmál se, zamával a vyrazil. Biggles a Ginger se pohodlně usadili za mohutným keřem a čekali, až se vrátí.

Byl tak dlouho pryč, že si Biggles začal dělat starosti. Slunce bylo nízko a Biggles věděl, že kratičkový indický soumrak za pár minut vystřídá tma. Navrhl, že půjdou Agra hledat, ale ten se vzápětí objevil. Bílé zuby mu svítily ve spokojeném úsměvu, který svědčil o tom, že jeho poslání bylo úspěšné.

„Tak jak jste pořídl?“ zeptal se Biggles, když se chlapec přikrčil vedle nich.

„Myslím, že dobře,“ odpověděl Agra. „Nejdřív jsem se dostal do zadu za hangár, pěkně pomalu pro případ, že by tam někdo byl. Nebyl tam nikdo, a tak jsem si to tam mohl dobře prohlédnout. Stojí tam letadlo, myslím že Lancaster a uprostřed trupu je podepřen dřevěným lešením. Zdá se, že má rozbitý podvozek. Asi ho opravují, protože okolo leží spousta náradí.“

Biggles se obrátil ke Gingerovi. „Proto tu ještě jsou,“ řekl tiše. „Bud' měli poruchu, nebo špatně přistáli a při tom se podvozek tak vážně poškodil, že nemohli znovu odstartovat. Na tom ostatně nezáleží. Hlavní je, že jsou tady. Pokračujte, Agro.“

„Šel jsem pomalu a zdvihal klacky, jako bych sbíral dříví na otop, až jsem došel k bývalým letištním budovám. Procházel jsem právě okolo jedné z nich, která vypadala v lepším stavu, když jsem zaslechl hlas nějakého muže. Hovořil anglicky a já poslouchal. Snažil jsem se zapamatovat si co nejvíce, přestože jsem dobře nechápal o co jde. Pořád opakoval: „To se mi nelíbí.“ Pak někdo řekl, že něco by mělo být v zemi. Pak další muž s legračním přízvukem mluvil o

tom, že by měli nechat letadlo letadlem a všichni odejít. Pak první muž prohlásil, že kdyby tam někdo našel letadlo, poznalo by se, že tam byli. Druhý muž řekl, že by bylo lepší všechno zapálit a nechat shořet. Pak třetí muž, ten s legračním přízvukem, mínil, že by to bylo zbytečné. Bylo by prý lepší, kdyby se věnovali jen jedné věci a mohli okamžitě zmizet, kdyby to bylo třeba. Ostatní práci mohou nechat až se setmí. To je všechno, co jsem slyšel. Potom se začali zdvihat, jakoby chtěli jít ven a já musel zmizet. Zalehl jsem v křoví a viděl jsem dva muže jít do hangáru. Ale teď se přihodilo něco zvláštního. Jen odešli, zaslechl jsem nějaký stroj v budově, ve které před tím hovořili. Slyšel jsem ho bzučet. To je všechno. Pak jsem se vrátil. Udělal jsem to dobře?“

„Velice dobře.“ Biggles seděl s bradou v dlani a teprve po několika minutách opět promluvil. „Nevíme přesně o čem hovořili, a tak to všechno nevyhnutelně zní zmateně,“ řekl konečně. „Přesto si ale myslím, že mám dostatečnou představu o tom, kam hovor směřoval. Moji poznámku, že letiště bude opět uvedeno do provozu, vzali vážně. Znepokojilo je to, protože budou muset rychle zmizet. Domnívají se, že se tu mohou každou chvíli objevit stavební dělníci a najít je tu. Viděli by letadlo a přilákalo by to jistě jejich pozornost. Můžeme předpokládat, že stroj není schopen letu. Takže: buď musí opravu rychle dokončit, nebo tu letadlo nechat. Myslím, že šperky tu mají pořád někde ukryté. Bez nich neodejdou, ale vydat se s nimi pěšky by nebylo nijak snadné. Nevím co si mám myslet o tom třetím muži, o tom s tím podivným přízvukem. Zatím mi do obrazu nijak nezapadá. Ani stroj, který jste slyšel běžet. Kdyby měl cokoli společného s letadlem, byl by určitě v hangáru. No, nevádí, ale obávám se, že dnes večer a v noci se už víc nedozvíme. Jakmile se setmí, zaujmeme lepší pozici odkud uvidíme všechno, co se tam děje. Budeme držet hlídky, jeden po druhém. Vy, Agro, se už můžete zase obléct.“

„Představa, že bych se měl v noci plížit touhle džunglí mě nijak nenadchává,“ poznamenal Ginger. „Proč ne?“

„Nejde mi z hlavy ten leopard.“

Biggles se usmál. „Budeš to asi muset risknout, hochu.“

Jakmile slunce zapadlo za řadou stromů, které lemovaly vzdálenou stranu opuštěného letiště, celý prostor zahalila tma. S příchodem temnoty džungle ožila. Zvířata, velká i malá, vyrazila na lov. Agra tomu nevěnoval žádnou pozornost, ale Gingera, který měl už své zkušenosti z tropických lesů, to zneklidňovalo asi o to více, že seděli nechráněni a žádný táborový oheň neplápolal, aby odradil nevídané návštěvníky. Docela blízko bylo slyšet štěkat srnce, a za chvíli na to zatroubil sambar, asijský jelen. Pak začal kdákat nějaký divoký pták a Agra se zadíval tím směrem.

„Vsadil bych se, že nadávají tomu leopardovi,“ poznamenal Biggles.

„Spíš bych řekl, že obyvatelé džungle se varují navzájem, že je tu tygr na lovu,“ řekl Agra klidně.

„Pak doufám, že se nevydá na procházku naším směrem,“ prohlásil ponuře Ginger.

„Nemějte obav. To nebude lidožrout,“ uklidňoval ho Agra.

„Jak si tím můžete být tak jist?“ zeptal se Ginger.

„Protože kousek od letiště žijí domorodci a klidně dovolí svým dětem, aby si hrály venku,“ vysvětlil Agra. „Kdyby tu byl v okolí tygr lidožrout, tak by se odstěhovali; když se takové zvíře někde usadí, naši lidé se s ním o právo na území nedohadují.“

„No, velká útěcha to není,“ zahučel Ginger. „Rozhodně dávám přednost tygrům v kleci.“

Několika trhlinami v zadní stěně hangáru prosvítalo světlo a občasný náraz kovu o kov svědčil o tom, že Branton a Mallings stále ještě pracují na poškozeném Lancasteru.

Těsně před půlnocí měsíc, který byl skoro v úplňku, vystoupil nad koruny stromů a ozářil svým jasným světlem

rovné prostranství, které sloužilo jako přistávací plocha. Na okraji džungle vytvořilo měsíční světlo nepravidelný stín. Noc ubíhala a Ginger se několikrát přistihl jak podřimuje. Biggles se ani nepohnul, seděl a díval se upřeně na hangár. „Trvá jim to nějak dlouho,“ poznamenal.

Krátce poté Gingera vytrhl z dřímoty dotek Bigglesovy ruky. Byl naráz vzhůru. Podíval se na hangár a všiml si, že je tam tma. Ale venku se objevilo světlo elektrické lampy, kterou držel jeden ze dvou mužů, kteří vyšli z hangáru a kráčeli směrem ke starým administrativním budovám.

Biggles velmi opatrně vstal. „Držte se ve stínu,“ šeptl „a pojďte za mnou.“

Když oba muži došli k nejbližší budově, v které jak soudil Ginger podle jejích rozměrů a tvaru býval zřejmě hlavní stan, elektrická lampa zhasla. Otevřely se dveře a oba muži vešli dovnitř. Potom jen slabý proužek světla lemoval obrys okna.

Biggles se zastavil. „Jsme dost blízko,“ řekl tiše.

„To je ta budova, ze které jsem slyšel zvuk stroje,“ řekl tiše Agra.

Ztichli a čekali.

„Řekl bych, že šli spát,“ zamručel posléze Ginger.

„Je to možné,“ opověděl Biggles. „Ale to by nejspíš zhasli. Buď něco chystají, nebo se radí. Jistě se odtud chtějí rychle dostat, jinak by v hangáru tak dlouho nepracovali.“

Jeho trpělivost byla odměněna, dveře se otevřely. Uviděli dva muže, jak nesou něco, co vypadalo jako kovová vojenská bedna. Byla černě natřená, asi tři stopy dlouhá, dvě stopy široká a osmnáct palců hluboká. Siluetu třetí postavy uvnitř budovy spatřili jen po tu krátkou chvíli, než se dveře opět zavřely. Muži znovu rozsvítili svítilnu a ke Gingerově zděšení světlo se začalo blížit k místu, kde stáli.

Biggles okamžitě ustoupil zpět do džungle a zalehl. Ginger a Agra nečekali a udělali totéž.

Oba muži vstoupili do džungle jen několik yardů od místa, kde se zatajeným dechem leželi Biggles, Ginger a Agra. Když muži přecházeli místo kam pronikalo mezi listím měsíční světlo, Ginger si všiml, že jeden z nich nese ve volné ruce podivný předmět, který mu nicméně připadal známý. Pak si vzpomněl. Byla to zákopová lopatka, jakou používá pěchota.

Světlo, které se pohupovalo podle rytmu chůze obou mužů, se vzdalovalo. Biggles právě vykročil ze svého úkrytu, aby je sledoval, když se světlo zastavilo pod neobyčejně rozložitým stromem. Následoval krátký rozhovor, příliš tichý, aby ho Biggles slyšel a potom jeden z mužů zdvihl svítilnu a druhý začal hloubit v měkké půdě jámu. Když byla dostatečně hluboká, oba do ní položili bednu a zahrnuli hlínou. Místo pečlivě uhrabali, pokryli mechem, na ten ještě naházeli suché listí a vydali se zpět. Byli v dobré náladě. Ve chvíli, kdy míjeli místo, kde Biggles a jeho společníci leželi, Branton prohlásil: „Musel by to být po čertech mazaný chlapík, aby to místo našel. Ráno budeme dělat dál na letadle. Za den či dva odletíme.“

„To budu opravdu rád,“ odpověděl Mallings. „Kdyby ses byl nenaboural, mohli jsme už být pryč...“

„Dobře, dobře, už toho nech,“ přerušil ho ostře Branton. „Byla to prostě smůla.“

A šli dál.

Biggles se ani nepohnul, jen otočil hlavu a díval se, jak muži vstupují znovu do baráku, z kterého před chvílí vyšli. Dveře se za nimi zavřely a za několik minut zhasli světlo a všechno se ponořilo do tmy.

„Tak takhle to je,“ řekl tiše Biggles, když vstával.

„Myslíte, že měli šperky v té bedně?“ zeptal se živě Agra.

„O tom nepochybujte,“ odpověděl Biggles. „Měli je v té budově, ale potom co jsem jim řekl, že má být letiště znovu

otevřeno, rozhodli se, že je uklidí pro případ, že by se tu někdo objevil.“

„Proč jsme se jich nezmocnili, když k tomu byla příležitost?“ zeptal se Ginger.

„Šperky tu budou určitě i ráno. Jinak by se nenamáhali je zahrabat,“ odpověděl Biggles. „Kdybychom byli něco podnikli v džungli, mohlo to mít nepředvídané následky. Jsou pravděpodobně ozbrojeni a v tom případě by došlo ke střelbě. Uvědomili by si, že jsme je pozorovali, a kdyby kterýkoliv z nich utekl, mohl nám situaci značně znepríjemnit. Až se rozbřeskne, budeme se moci lépe orientovat. Netuší, že jsme tady, takže je opravdu překvapíme. Teď si můžete trochu odpočinout. Budu hlídat.“

*

Noc ustupovala pomalu. Gingera, který si zdříml, probudil stisk Bigglesovy ruky. Prudce se posadil a překvapilo ho, že už je ráno. Sledoval kam se Biggles dívá a spatřil Brauntona a Mallingse, jak jdou k hangáru.

„Pořád doufají, že se jim podaří stroj opravit, aby nemuseli jít s kořistí pěšky,“ poznamenal Biggles. Podíval se na hodinky. „Sedm hodin,“ zamručel. „Máme dost času. Algy tu bude až za hodinu.“

„Neriskoval jsi, když jsi si objednal letadlo dřív, než jsme věděli, kde šperky jsou?“ zeptal se Ginger. „Návrat Wellingtona může vzbudit jejich podezření.“

„A to jsem chtěl,“ opáčil Biggles. „Nastane-li nepředvídaná situace, lidé většinou zpanikaří. Může nám to pomoci.“

Z budovy před nimi bylo slyšet podivný skřípavý zvuk stroje, kterého si den před tím povšiml Agra.

Biggles se podíval znovu na hodinky. „No, můžeme vyrazit,“ rozhodl. „Nejdříve zjistíme, co se v té budově děje.“

Šli oklikou, aby je od hangáru nebylo vidět, kdyby jeden nebo druhý z mužů vyšel ven. Postupovali pomalu ke dveřím budovy, která kdysi bývala sídlem velení letiště; hlásal to stále ještě na budově nápis bílými písmeny, teď již značně vyrudlými. Biggles dal Gingerovi varovné znamení, vytáhl svou automatickou pistoli a sáhl po klice. Povolila, ale dveře se pod jeho tlakem neotevřely. Zaklepal. Stroj se zastavil a ozval se hlas: „Kdo je to?“

„Dobrý, otevřete,“ zavrčel Biggles. Snažil se trochu napodobit Brantonův hlas.

Dveře se rozlétly a na prahu se objevil běloch, oblečený do montérek. Otevřel překvapením ústa a zíral do ústí Bigglesovy zbraně.

„Jen klid a nic se vám nestane,“ řekl ostře Biggles. „Jsem policejní důstojník a chci si s vámi promluvit.“

Muž ustupoval pomalu do místnosti, následován těsně Bigglesem, který řekl stručně Gingerovi: „V pořádku. Pohlídej ho.“

Ginger postoupil dopředu a dříve než muž mohl pochopit co se děje, měl na zápěstích pár želízek.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Biggles.

„Shrenk,“ zněla podrážděná odpověď silného vysokého člověka s bezvýrazným obličejem. „Já nechápu ...“

„Národnost?“ přerušil ho ostře Biggles.

„Holand'an. Ale já jsem neudělal...“

„Šetřte si dech,“ poručil Biggles. „Předpokládám, že jste profesionální brusič drahých kamenů.“

Žádná odpověď. Konečně byla zbytečná, protože na stole ležely nástroje mužova povolání. V malém svěráku byl upevněn obrovský zářící rubín, na kterém zřejmě právě pracoval.

Biggles se podíval na Agru. „Přišli jsme právě včas. Brzy byste již vaše drahokamy nepoznal.“

„Odkud jste přijel?“ zeptal se Biggles.

„Z Kalkaty. Ale Branton mi řekl...“

„Co vám Braunton řekl, nás nezajímá. Věděl jste, že to jsou kradené drahokamy. Dávejte si pozor, všechno co řeknete, může být použito proti vám.“ Biggles se podíval na hodinky. „Za dvě minuty osm. Doufám, že Algy bude dochvilný.“

Ginger šel ke dveřím. „Slyším ho přilétat,“ oznámil.

„Postavte se ke zdi a nehýbejte se,“ poručil Biggles brusiči drahokamů. „Nepokoušejte se utéct.“

„A co s těmi dvěma?“ zeptal se Ginger tiše.

„Chodit pro ně nemusíme. Přijdou sem, až uslyší letadlo a poznají ho,“ odpověděl Biggles.

Jeho předpoklad byl zcela správný. Za chvíli uslyšeli dupot běžících nohou a Brauntonovo volání. „Shrenku, všechno schovejte.“ Vzápětí Braunton a Mallings vpadli do místnosti. Zůstali stát jako solné sloupy, když spatřili Bigglese a Gingera se zbraněmi v rukou.

„Jen pojd'te dál, Brauntone, hra skončila,“ řekl Biggles ostře. „Nemáte nejmenší šanci, tak žádné hlouposti. Držte ruce pěkně od těla a tak, abych na ně viděl.“

Braunton, bledý rozčilením konečně našel řeč. „Kdo jste,“ vyhrkl.

„Jsme policejní důstojníci a vy jste zatčen,“ odpověděl krátce Biggles.

Wellington přistál a roloval k budově.

„Podívejte se,“ řekl Braunton zoufale. „Můžeme se dohodnout. Mám ty šperky. To přiznávám. Ale jenom já vím, kde jsou.“

Rozdělím se s vámi půl na půl.“

„To nepřipadá v úvahu,“ řekl Biggles chladně. „Jakákoliv snaha podplatit policejního důstojníka vám jenom přitíží.“

„Dobrá, dobrá, vy jeden chytráku,“ zavrčel Braunton. „Dostal jste mě, ale ty šperky mít nikdy nebudete. Jednoho dne se vrátím a budou pořád tam, kam jsem je dal.“

„Jak myslíte,“ odpověděl Biggles klidně. „Ale jsme možná chytřejší, než se domníváte.“

„Nemáte nejmenší šanci je najít,“ zasyčel Braunton. „Zatknete mě a můžete se rozloučit s tím co hledáte.“

„Zbytečně se namáháte,“ řekl chladně Biggles, dal pokyn Algymu a Bertiemu a na zápěstí obou zlodějů šperků zaklapla želízka. „Nalož je do letadla a dobře hlídej dokud se nevrátíme,“ řekl Biggles Algymu. Pak kývl na Gingera a Agru a společně vyrazili do džungle ke stromu, pod kterým byla bedna zahrabána. Čerstvě navršená hlína byla měkká a zakrátko bednu vytáhli. Byl na ní visací zámek.

„Dojdu pro klíč,“ nabídl se Ginger. „Braunton ho určitě má.“

„To nemusíš. Pomož mi s ní. Odnese mi ji k letadlu.“

Cestou se zastavili v hangáru.

„Musíme se jen přesvědčit, že se nemýlíme,“ řekl Biggles, vybral si vhodný majzlík a prostrčil ho visacím zámkem. Prudce trhl a zámek vypadl. Biggles zdvihl víko a tam se blyštěla a zářila tak neobyčejná sbírka dýmantů, rubínů, smaragdů a perel, že Ginger jen zamrkal překvapením a obdivem.

„Tak tady to máme,“ řekl tiše Biggles. „Je to všechno vaše, Agro. Pomozte s tím Gingerovi do letadla a můžeme se vrátit do Kalkaty. Už se těším na koupel a dobrou snídani.“

Co ještě zbývá dodat? Za týden byl Wellington i se svou posádkou zpátky v Londýně. Kapitán Raymond byl už rádiem zpraven o vyřešení případu. Agra zůstal v Indii, kde situace v Malliapore si vyžadovala jeho přítomnosti.

Braunton a Mallings byli odsouzeni na mnoho let, zatím co Shrenk, který jim pomáhal, vyšel z procesu s malým trestem.

Za několik týdnů dostal Biggles doporučený balíček z Indie. Byly v něm čtyři nádherné rubíny. Pro každého účastníka operace jeden a také dopis od Agry, ve kterém

děkoval za záchranu šperků a zval všechny k návštěvě paláce v Malliapore – kdyby Speciální letecká policie měla tím směrem opět někdy namířeno.

PŘÍPAD NEZNÁMÉHO LETADLA

Bylo neobvyklé, aby kapitán Raymond vstoupil neohlášen do operační místnosti Letecké policie. Proto Biggles, skloněný nad svými záznamy, povytáhl obočí a pak vstal, aby kapitána uvítal. Letečtí policisté Ginger Hebblethwaite a Bertie Lissie také vyskočili; Bertiemu vypadl v tom spěchu monokl, ale obratně ho chytil.

„Dobře, chlapci, posad'te se,“ řekl kapitán Raymond rychle. „Bigglesworthi, poletíš okamžitě do Skotska.“

„Rozkaz,“ řekl Biggles a zavřel spisy.

„Je to naléhavé a všechno ostatní musí jít stranou. Máš na odstavné ploše nějaké letadlo?“

„Má tam službu Lacy. Mohu mu zavolat a připraví stroj, který si vyberu dřív, než tam dorazím.“

„Asi tě nepotěším, ale čeká tě také delší pochod k místu, kam tě chci poslat,“ řekl omluvně kapitán. „Není tam na vzdálenost dvaceti mil žádné letiště. Lossiemouth je pravděpodobně ze všech nejbliž. Odtamtud si můžeš vzít auto, ale pak je to ještě pěkný kus cesty pěšky.“

Biggles nevypadal právě nadšeně. „Nejsem velký příznivec dlouhých pochodů,“ protestoval. „Život je na to příliš krátký.“

„Já vím – já vím, proto jsem se o tom zmínil.“

„Řekněte mi, Raymonde, o co jde a možná, že přijdu na něco, co mi ušetří nohy,“ navrhl Biggles.

„Tvůj cíl je v Cainrgorms. Myslím, že jsi nad nimi již kdysi letěl a asi si vzpomeneš, že to je krásné pohoří ve Skotsku.“

Biggles se pousmál. „Je to nahoře nebo dole? Lezení nahoru mi nejde, ale cesta dolů s kopce mi nevadí.“

„Je to tak uprostřed směrem nahoru – na svahu Ben MacDhui, abych byl přesný.“

„Co se tam stalo?“

„To bych právě rád věděl,“ odpověděl kapitán ponuře. „Dozvěděl jsem se následující. Před dvěma dny překvapila lovce na čekané mlha – což tam není nic neobvyklého. Posadil se a čekal, až se mlha zvedne. Jak tak seděl, uslyšel letět nízko nad sebou letadlo. Pak zaslechl náraz a třeskot, jak se letadlo zřítilo. Riskoval, že zabloudí, ale vydal se k místu neštěstí a skutečně letadlo našel. Bylo v plamenech, nemohl se k němu přiblížit, a tak sestoupil dolů po svahu, aby vyhledal pomoc. Policie z Aviemore zavolala na ministerstvo letectví. Zatím nebylo na případu nic zvláštního. Nebylo by to poprvé, co si pilot zkrátil cestu mračny, ve kterých byly vrcholky hor. Do Cairngorms narazí každý, kdo letí níž než pět tisíc stop.“

Postupovalo se jako obvykle. Na místo se vypravila záchranná horská četa R.A.F. Než dorazili na místo, oheň už uhasl. Naštěstí pršelo a vřes byl mokrý, jinak by bylo spálené celé okolí. Stroj bylo jednomístné letadlo a bylo v něm tudíž jen jedno tělo, také ohořelé a jako vždy v takovém případě k nepoznání. A nyní přichází záhada. Nebylo hlášeno žádné ztracené letadlo. R.A.F. měla ten den ve vzduchu jen pár letadel a všechna se vrátila v pořádku na základnu. Zkontaktovali jsme i všechny soukromé majitele letadel. A tak vznikl problém odkud ten stroj přilétl, kam směřoval a kdo ho pilotoval. Inspektor pro nehody z ministerstva letectví poslal na místo havárie specialistu, aby to tam prohlédl. Právě se vrátil a podle toho co říká, celá věc vypadá ještě podivněji.“ Letecký kapitán si vyndal cigaretu ze svého pouzdra a pokračoval: „Tvrdí totiž, že tento typ letadla není u nás znám. To je skutečně ohromující, i když je ovšem možné, že se zmýlil, což by bylo zcela pochopitelné vzhledem ke stavu letadla po havárii. Neznámý pilot narazil zřejmě přímo do úbočí hory a výsledek si můžeš snadno představit. Zůstala jen hromada zkrouceného plechu. Oheň se postaral o zbytek.“

„A co motor?“ zeptal se Biggles. „Mohli bychom z něho ještě něco poznat.“

„Věř mi nebo ne ministerstvo letectví ho nebylo schopno identifikovat. Víme pouze, že to je dvanáctiválec, hvězdicový motor chlazený vzduchem s výkonem asi tisíc koní. Soudě podle toho, co zbylo z nádrží, musel letět s velkou zásobou paliva. Pravděpodobně šlo o dálkový let. Ale ani na motoru se nenašla značka nebo číslo.“

Biggles se díval nevěřicně.

„Mysli si co chceš, ale je to tak.“

„Byla to nějaká tajná mise nebo možná prototyp letadla, který ještě nepřišel do výroby,“ namítl Biggles. „Ale i tak by člověk předpokládal, že někde bude značka.“

„Zbytek příběhu by celkem nasvědčoval tomu, že se možná opravdu jednalo o zvláštní tajný úkol,“ pokračoval pomalu kapitán. „Inspektor-specialista z oddělení nehod našel v troskách kousek kovu, který přestože byl žárem roztaven do beztvaré hmoty, nemohl být součástí ani kostry letadla ani motoru. Byl těžký jako olovo, což bylo také podivné, protože olovo nepatří k součástkám letadel, kde lehkost hraje důležitou roli. Přinesl ten kov s sebou. Právě ho identifikovali a až ti řeknu co to je, uvěříš mi, že lidé z atomového výzkumu a jejich ochranka jsou z toho opravdu vyděšení.“

„Co jeto?“

„Uran.“

Biggles tiše hvízdal. „Ubohý Ikaros! Tak to opravdu až zamrazí. Naši jaderní výzkumníci postrádají nějaký uran?“

„Ne.“

„A co v Americe?“

„Spojili jsme se s nimi, ale zatím jsme nedostali odpověď. Ten kousek byl jistě zcizen z nějakého oficiálního pramene. Pro civilistu je prakticky nemožné se k něčemu takovému dostat.“

„Má jistě velkou cenu.“

„To má, ale skutečná cena je vedlejší. Je okolo toho velký poprask především proto, že někdo přelétal tuto zemi bez povolení s něčím takovým na palubě.“

„Co se stalo s tělem?“ zeptal se Biggles.

„Snesli ho dolů a dnes ho pochovali na nejbližším hřbitově.“

„A nebylo tam nic, žádná stopa, něco v kapsách, co by mohlo alespoň pomoci zjistit mužovu státní příslušnost?“

„Nic. V jeho šatech zůstala jen jedna věc, kterou oheň nezničil. A to něco rozhodně stojí za zmínku. Byla to automatická pistole Luger. Byla nabitá, ale náboje se v žáru roztrhly. Slušní piloti u sebe v dobách míru nemají zbraně.“

„Zřejmě čekal nějaký problém – ale ne ten, který ho potkal.“ Biggles klepal cigaretou na hřbet ruky. „A co chcete, abych v té věci podnikl?“

„Chci abys zjistil, kdo ten muž byl a kam měl namířeno.“

„To tedy bude tvrdý oříšek; tělo spálené na uhel a zkroucené plechy S tím mám pracovat?“

„Kdyby to byl jednoduchý případ, asi by se k nám sotva dostal,“ ujistil Bigglese trochu podrážděně kapitán.

Biggles se zamyslel. „Řekněte mi jednu věc,“ požádal. „Ta horská záchranná četa tam ještě je?“

„Ano. Čekají tam na další rozkazy.“

„Předpokládám, že ministerstvo letectví je s nimi v radiovém spojení.“

„Ano.“

„Tak pro začátek požádejte ministerstvo, ať jim oznámí, aby zůstali na místě havárie, dokud tam nedorazím a pak ať je ihned odvolají. Nebudu je potřebovat. Jestliže tahle zpráva může být odeslána kódovaně, o to lépe. Je možné, že by mohl někdo jiný poslouchat.“

„Zařídím to.“

„A další věc. Dostala se ta informace už do novin?“

„Oficiálně ještě ne, ale večerníky už něco tuší a chystají se vydat zprávu o zatím neidentifikovaném letadle, které se zřítilo v Cairngorms.“

„Neřeknou, kde přesně v Cairngorms?“

„Ne. Nevědí to.“

„Byl bych rád, kdyby se to dozvěděli.“

Kapitán byl poněkud překvapený, ale souhlasil. „Dobře. Když si to přeješ, zařídím to. Sdělím jim, že havarované letadlo leží v polovině západní stěny Ben MacDhui.“

„Můžeš jim také říct, že tělo bylo sneseno dolů a stráže odvolány.“

Kapitán povytáhl obočí. „Proč?“

Biggles se usmál. „Mám takový malý nápad. Předpokládám, že není těžké najít místo, kam se letadlo zřítilo.“

„Trosky jsou rozsety přes polovinu akru.“

Biggles vstal. „O.K. Uvidím co v tom budu moci udělat.“

„Ať ti to dlouho netrvá nebo bych mohl přijít o místo,“ prohlásil kapitán na odchodu.

„To tedy je kšeft! Nechce toho málo,“ poznamenal ironicky Bertie, když se za kapitánem zavřely dveře.

„Bude to opravdu hlavolam,“ připustil Biggles. „No, pustíme se do toho. První věc – dostat se k místu havárie.“

„Ale to, starý brachu, znamená slézt tu hroznou horu,“ protestoval Bertie.

„Na žádné hory nepolezu,“ prohlásil Biggles. „Gingere, zavolej Algymu ať připraví Proctora za půl hodiny k odletu a s třemi padáky. On sám nebude padák potřebovat; má službu, bude se muset vrátit. Když si pospíšíme, mohli bychom se dostat na místo ještě za světla.“

„Co máš v plánu?“ zeptal se Ginger. „Co budeme hledat až tam dorazíme?“

„Nic zvláštního,“ řekl mu Biggles. „Doufám, že někdo jiný přijde něco hledat – kousek uranu, například. Zapni trochu svoje mozkové závity. Ten nešťastný pilot neletěl jen tak na vlastní účet s kouskem atomové energie v kapse. Pokud se nemýlím, byl to pouze poslíček. Někdo někde na něho čekal. Když se neukáže, ten někdo bude mít spoustu starostí. Až si přečte v novinách, že se ve Skotsku zřítilo neidentifikované letadlo, bude vědět nebo si bude myslet, že

ví, kde se nachází jeho vzácný kousek uranu. Co udělá? Nechám tě hádat jednou.“

„Půjde ho hledat,“ odpověděl okamžitě Ginger.

„Uhádl jsi,“ přikývl Biggles. „Chci být na místě až dorazí. Proto jsem požádal kapitána, aby mu sdělil prostřednictvím novin, kde trosky letadla leží. Když ho trochu přitlačíme, možná, že nám řekne to, co tolik touží vědět naše tajná služba – odkud uran vyrazil a kam mířil. Pojd'te, dáme se do pohybu. Gingere, vezmi s sebou dalekohled. Míříme do rozlehlých a pustých míst.“

Bylo bezvětrí, slunce zapadalo na jasné obloze za divoce rozeklaným horským hřebenem Monadliath v hrabství Inverness, když policejní letadlo nalétlo nad trosky nešťastného letadla, které byly dobře vidět uprostřed zčernalého vřesu. Proctor opsal kruh a pak začal klesat nad svažujícím se úbočím hory. Z jeho únikových dveří za sebou rychle vypadly čtyři předměty. Nejdříve velký balík, pak tři postavy, Biggles, Ginger a Bertie. Jakmile Biggles, který vyskočil poslední, opustil letadlo, stroj nabral normální obrátky a zamířil na jih.

Ginger spadl do hustého rudého vřesu, chvíli klopýtal, pak se postavil, vyvlékl se z popruhů a když se otočil, zjistil, že si ho se zájmem a kriticky prohlíží asi šest statných mladých mužů v letecké modři.

„Tímhle způsobem se většinou dostáváte na místo?“ zeptal se jeden z nich a zakřenil se.

„Víceméně,“ odpověděl Ginger jakoby nic. „Jako například v tomto případě je to snazší než jít.“

„To mi povídejte,“ opáčil člen záchranné čety.

Příchod Bigglese ukončil bodrý rozhovor. „Kdo tady tomu velí?“ zeptal se stručně.

Dopředu vystoupil statný četař. „Já, pane.“

„Dobře. Jmenuji se Bigglesworth. Informovali vás o mně z ministerstva letectví?“

„Ano, pane. Mám se řídit vašimi rozkazy,“ hlásil četař.

„Jsou zcela jednoduché,“ odpověděl Biggles. „Můžete se sbalit a vrátit se domů. Přebírám to tu.“

„To mi vyhovuje. Těch pár dní tady bylo pěkně dlouhých.“

„Přivezli jste s sebou stan?“

„Ne, vybudovali jsme si jednoduchý přístřešek tam u těch velkých skal,“ ukázal četař. „Zůstal vám nějaký proviant?“

„Pár konzerv hovězího, suchary, čaj, cukr a kondenzované mléko.“

„Prima. Můžete to tu nechat. Až se vrátím, pošlu na ministerstvo letectví krátkou zprávu, že jsem to převzal. Viděli jste tu v okolí někoho?“

„Ani živou duši od té chvíle, co odejel inspektor z oddělení pro nehody.“

„O.K. Když si pospíšíte, budete dole ještě před setměním.“ Četař se otočil a za několik minut bylo vidět jak on a jeho muži sestupují husím pochodem dolů ze svahu.

„Jak budeme postupovat dál, starý brachu?“ zeptal se Bertie.

„Nejprve jdi a přines balík zásob, které jsme shodili. Dopadly támhle. Pak se půjdeme podívat na četařův bivak, uvaříme si konev čaje a uděláme si pohodlí pod přístřeškem. Budeme se střídat na stráži. A žádný hluk. V tomhle bezvětrí se zvuk nese daleko.“

Biggles šel ke skalám a cestou se podíval na trosky letadla. „Hrozná změť,“ pomyslel si. „Ten pilot nemohl být moc zkušený, jinak by věděl, co leží před ním. Mapy nejsou tak drahé.“

Ginger se zatím vypravil k místu, kde neznámý pilot zřejmě ve zlomku vteřiny ztratil život, aniž si to stačil uvědomit. Rozhlížel se okolo. I za letního večera působila tichá krajina stísnující samotou a pochmurnou melancholií. Jedinou známkou života byl tetřívek sedící na skále asi o dvě

stě yardů dál, který Gingera pozoroval s hlubokou nedůvěrou. Ze tří stran se tyčily purpuroví velikáni Skotské vysočiny. Jejich obrysy byly změkčeny vzdáleností a lehoučkou mlhou, která začínala pokrývat úžlabiny na svazích, a dole v údolích se již pokládaly tmavé stíny. Řekl si, že to je skutečně místo jak stvořené pro tragédii a noční stráž, ke které se chystali.

Otočil se a sledoval Bigglese k bivaku, který nebyl ničím více než navršenou a sleželou hromadou vřesu v malé prohlubenině, s jednoduchým ohništěm z kamenů. Blízko velmi vhodně bublal potůček.

„Kdy si myslíš, že se ten chlapík objeví?“ zeptal se Bertie.

„To neuhádnou,“ odpověděl Biggles. „Jestliže vyrazí odněkud zblízka, měl by tu být dost brzy; ale může také cestovat z kontinentu. Jedno je jisté, bude se snažit být tu co nejdříve. Čím déle by mu to trvalo, tím větší by bylo riziko, že někdo uran najde. Bude vědět kam má jít, protože zpráva o místě, kam se letadlo zřítilo, vyšla v novinách. Otázka je, zda přijde v noci nebo ve dne. Obě možnosti mají své výhody i nevýhody. V noci by bylo obtížnější najít co hledá, ale ve dne by riskoval, že ho někdo uvidí. Řekl bych, že zkusí štěstí ve tmě. Jestliže neuspěje, počká na rozbřesk. Budeme se střídat na strážích po dvou hodinách. Nic jiného dělat nemůžeme. Ty, Bertie, budeš mít hlídku první. Sleduj obzor, ale neukazuj se.“ Biggles si lehl na záda a zapálil si cigaretu.

*

Ginger s sebou trhl a probudil se do modrého měsíčního světla a dlouhých stínů. Biggles mu tiskl paži.

„Co se děje?“ šeptnul Ginger. Byl naráz zcela vzhůru a vzpomněl si, kde je.

„Tiše. Někdo přichází.“

Ginger se posadil. „Kde?“

„Ještě ho nevidím. Dvakrát jsem pod námi zaslechl slabé zarachocení uvolněné sutě.“

„Kolik je hodin?“

„Půl druhé.“

Víc už nepromluvili. Ginger přidřepł vedle Bigglese. Kousek dál Bertie ležel na břiše za velkým kamenem. Uběhlo několik minut v hrobovém tichu. Přerušilo ho náhle šustění křídel hejna tetřevů, které proletělo okolo. Ginger se nepohnul, ale nervy měl napjaté, když očima pátral ve světě nočních stínů směrem odkud ptáci přiletěli. Co je vyrušilo? – liška, divoká kočka ... nebo člověk?

Byl to člověk. Na bezbarvém pozadí uviděl zprvu jen jeho obrysy, siluetu, která, jak se blížil, nabývala na ostroti. Pod podrážkami muže praskal křehký sluncem vypálený vřes. Bylo slyšet těžké oddechování, jak muž s námahou vystupoval do kopce. Pak asi ve vzdálenosti čtyřiceti yardů náhle změnil směr a zamířil k místu tragické nehody. Jednou se muž zastavil, aby se rozhlédl, jakoby se chtěl ujistit, že je sám. Pak pokračoval, teď už rychleji, a posléze zvuk kovu o kov napověděl pozorovatelům, že dosáhl svého cíle a začal hledat.

Biggles přitáhl ostatní k sobě, dal si dlaň před ústa a zašeptal: „Bertie, dostaň se za něho pro případ, že by nás zahlédl a chtěl vzít do zaječích. V takovém případě by utíkal s kopce dolů. Gingere, pojd' se mnou. Drž se blízko mne. A tiše, žádný hluk.“

Biggles lezl po čtyřech dopředu vřesem, hmatal před sebou, často se zastavoval. Ginger se držel těsně za ním. Muže vidět nemohli, ale stále ho slyšeli, jak hledá v zkrouteném a na uhel spáleném vraku. Lezli blíž a blíž až i oni byli těsně u místa havarovaného letadla. Muž zřejmě stále nevěděl o jejich přítomnosti. Biggles sáhl Gingerovi na paži a lehce pokynul prsty druhé ruky. Ginger pochopil význam signálu a doplížil se ke vzdálenému konci ponurého skeletu letadla. Oba znehybněli.

Pak Bigglesův hlas prořízl ticho jako švihnutí bičem.
„Vylezte ven!“

Vyděšené heknutí nenechalo Gingera na pochybách, jaký šok tato výzva vyvolala. Bylo slyšet, jak se muž dere zuřivě ven z vraku. „Jen klid!“ křikl Ginger. Muž se prudce obrátil jakoby se chtěl rozběhnout, ale Bertie se vztyčil z vřesu a muž zůstal nehnutě stát.

Biggles promluvil a jeho tón byl kategorický. „Jsme tajná policie. Kdo jste vy?“ Ticho.

„Jak se jmenujete?“ vyštěkl Biggles. „Lowenski,“ ozval se nervózní hlas, s lehkým cizím přízvukem.

„Národnost?“

„Britská.“

„Odkdy?“

„Rok.“

„A před tím?“

„Polská.“

„Přišel jste do této země jako voják nebo jako vystěhovalec?“

„Přišel jsem za války a létal jsem s R.A.F.“

„Kde žijete teď?“

„V Permu. Usadil jsem se ve Skotsku. Mám tam obchod. O co jde? Mohu sem přece přijít, když se mi zachce. Není to soukromý pozemek.“

Biggles jeho otázky ignoroval. „Znal jste muže, který pilotoval toto letadlo?“

Krátká pauza. „Myslím, že ano.“

„Také Polák?“

„Ano.“

Biggles pokračoval, ale jeho hlas už byl méně ostrý. „Teď pozorně poslouchejte, Lowenski. Víme co tu pohledáváte, tak nemusíme zbytečně ztrácet čas. Pro co jste přišel už tu není. Nevím jak dalece jste do věci zapleten. Takže záleží hodně na tom, co řeknete. Odpovězte tedy na

moje otázky a uvidíte, že jsme rozumní. Zkuste se vytáčet a rychle pochopíte, že dovedeme být nepříjemní.“

„Nemůžete mi nic udělat,“ odpověděl Lowenski. Ale podle tónu jeho hlasu bylo vidět, že si není jist.

„Jste ještě ve zkušební lhůtě,“ řekl Biggles ostře. „Můžeme vás poslat zpátky do Polska. To by se vám líbilo?“

Zaváhání, které následovalo, napovědělo Gingerovi, že se Biggles střelil.

„To – to byste přece neudělali,“ řekl skoro prosebně Lowenski. „Co by se stalo s mou ženou?“

„Co by se mělo stát?“

„Vzal jsem si skotské děvče.“

„Pak to vypadá, že možná měla smůlu, pokud z toho nevyjdete čistý. Takže co nám povíte?“

„Dobře. Co chcete vědět?“ zeptal se zoufalý Lowenski.

„Jste v tom sám nebo pracujete pro někoho jiného?“ zeptal se Biggles.

„Sám? To ne! Kde bych vzal peníze na takhle velkou hru?“

„Ale děláte to pro peníze.“

„V tom se právě mýlíte. Vydělám si na živobytí a nemám zapotřebí se drápat celou noc nahoru a dolů po kopcích. Mám v Polsku otce a matku. Jsou ve vazbě, oběti falešného nařčení. Když neudělám, co se po mne chce, budou na tom špatně.“

„Hm! Tak to tedy je,“ zahučel Biggles. „Mocní, kteří řídí vaši zemi, vás pěkně skřípli, že?“

„Je to tak.“

„Už vás donutili dělat něco takového před tím?“

„Ne.“

„Odkud vzlétl tenhle stroj?“

„Myslím, že z Ameriky.“

„Kam směřoval?“

„Domnívám se, že do Varšavy.“

„Proč si tím nejste jist?“

„Mohu vám říci pouze to co si myslím,“ protestoval Lowenski. „Nic o tom nevím. Ale jeden můj polský přítel, také bývalý válečný pilot, je ve stejných kleštích jako já. V jeho případě je to jeho žena, kterou v Polsku drží v pracovním táboře. Před nedávnem jsem od něho dostal dopis, ve kterém mi psal, že ho posílají do Ameriky, aby tam vyzvedl letadlo a odvezl ho do Varšavy. Psal, že ho vybrali, protože létal s bombardéry v noci a zná cestu přes Evropu ve tmě. Doufal, že na konci letu uvidí svou ženu na svobodě. Nemám tušení, jak se mohl dostat tak daleko od své trasy, ale když jsem slyšel o té záhadné havárii, dal jsem si dvě a dvě dohromady. Startovali jsme s bombardéry z letiště nedaleko odtud. Je možné, že Štefan, byl-li to on, letěl tudy, aby se dostal na svou starou trasu.“

„A co s tím máte společného vy?“

„Dnes odpoledne jsem měl telefonát z Londýna. Muž mluvící polsky mně poručil, abych se vydal k havarovanému letadlu a vzal odtamtud nějaké tyče z těžkého kovu, které najdu uvnitř. Myslím si, že mě vybrali, protože Perth není odtud daleko. Mohl jsem se sem dostat rychleji než kdokoli, kdo by sem vyrazil z Londýna.“

„Kdo vám volal?“

„To nevím. Neřekl jméno. Ale vyhrožoval mi, že když neuposlechnu co mi nařizuje – tak že moji rodiče...“

„Jak jste se dostal sem?“ přerušil ho Biggles. „Mám vůz.“

„Co jste měl udělat s tím kovem až byste ho našel? Mluvte. Je to pro vás příležitost dokázat, že k těm gaunerům nepatříte.“

Bylo zřejmé, že Lowenskiho zájem byl tím povzbuzen. „Ano, máte pravdu. Měl jsem to co najdu donést k velké mokřině u Nethy. Ve čtyři hodiny, těsně před svítáním, tam mělo přistát letadlo a všechno odvézt. Po předání jsem měl hned poslat telegram na číslo poštovní schránky na Hlavní poště v Londýně se sdělením, že úkol byl splněn.“

„Dáte mi číslo té poštovní schránky,“ řekl Biggles. „Ale nejprve půjdeme na schůzku s tím letadlem. Budu si muset vypůjčit váš vůz. Můžete jet s námi nebo se vrátit domů. Ale nechte mi tu adresu.“

„Pojedu s vámi,“ rozhodl se Lowenski.

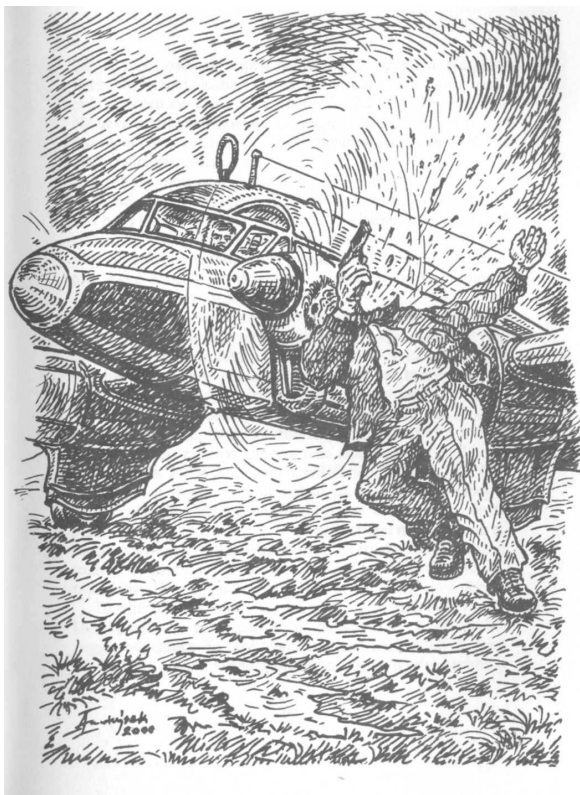
*

Za pět minut čtyři, po tom, co nechal vůz u okraje cesty, Biggles vedl svou skupinu k velké ponuré mokřině. Nyní však byla zčásti vysušená letním sluncem a byla vhodným místem, kde se měl Lowenski sejít s nepřátelským agentem. Na jedné straně byla země plochá a vyprahlá směrem k Strathspey; ideální krajina pro lov divokých kachen. Na jihu se tyčila úbočí hor. Na severu lemoval mokřinu stoupající terén, který byl pokryt porostem skotských borovic. Víc nemohli rozeznat v šerém světle odcházejícího měsíce.

Došli do stínu stromů, posadili se a čekali.

Letadlo mělo zpoždění. Postřehli ho, až když náhle začalo nad nimi klouzavě klesat. Ginger si uvědomil, že pilot zřejmě sestoupil z velké výšky s vypnutými motory. Černý, dvoumotorový dolnokřídový jednoplošník přistál téměř nehlučně. Jen motory, které bzučely jak dohasínaly, prozradily jeho přítomnost. Zastavil se asi sto yardů od nich.

Biggles se k němu rozběhl, sledován ostatními. Z letadla vyskočil muž a zadíval se na něho. V první chvíli si nevšiml Bigglesovy skupiny, ale když ji v zápětí zahlédl, vycítil nebezpečí a neváhal. Všechno se pak odehrálo rychleji, než to lze vylíčit.

Muž zavolal něco v cizím jazyce, zřejmě varování někomu v letadle. Kdyby soustředil všechno své úsilí na to, aby se vrátil do letadla, možná, že by se mu to podařilo. Namísto toho se zastavil, rukou zajel do kapsy a jeho automatická pistole dvakrát vyštěkla. Jeden z nábojů prosvištěl nepříjemně blízko Gingerovy hlavy. Biggles střelbu oplatil, muže minul, ale náboj se zaryl do letadla. Muž se snažil skrýt, ale ve spěchu se dostal příliš blízko k jedné z vrtulí. Biggles pochopil nebezpečnou situaci a varovně vykřikl; bylo už pozdě. Ozval se úder, praskot, rozlétly se třísky, jak jeden z otáčejících se listů vrtule rozčísł muži hlavu. Upadl, jako by ho někdo střelil přímo do srdce.

To si již muž v letadle – zřejmě pilot – uvědomil, že je v pasti. Uviděl, jak jeho partner upadl a domníval se, že ho zasáhla Bigglesova střela. To také vysvětluje jeho následující chování. Rozhodl se opustit svého společníka, aby sám sebe zachránil.

Svědčil o tom zvuk motorů, chystal se odstartovat. Nemohl tušit, že jedna vrtule je roztržštěná. Následek si lze snadno domyslet.

Biggles a jeho druzi rychle zalehli a letadlo okolo nich produnělo. Jak však zvyšovalo rychlost, začalo kolísat a naklánět se. Ginger se neubráníl zděšenému výkřiku, když viděl, jak se letadlo vřítlo do borovicového lesa.

Nikdo se nikdy nedozví, zda pilot ztratil hlavu nebo zda do poslední chvíle doufal, že se mu podaří stroj zvednout. S tak poškozeným strojem však neměl nejmenší šanci dostat se nad koruny stromů. Pilot si to zřejmě v poslední chvíli uvědomil, protože motory naráz utichly, jakoby pilot vypnul zapalování, aby snížil na minimum riziko výbuchu při havárii, které se nemohl vyhnout. Následovalo strašné trhání a praskání tříštěcího se letadla. Pak stejně hrozné ticho. Bylo pouze slyšet, jak palivo odkapává z rozbité nádrže.

Biggles nařídil Bertiemu, aby se vrátil k muži, kterého zranila vrtule a sám vyrazil k havarovanému letadlu. Ginger běžel s ním, a když dobíhali, ztuhla jim krev v žilách. Pilot byl mrtev. Nezbyvalo jim než ho nechat ležet vedle trosk stroje a vrátit se k Bertiemu.

„Má to za sebou,“ řekl stručně Bertie. „List vrtule mu rozsekl hlavu.“

„Tak to bychom měli,“ řekl Biggles bezvýrazným hlasem. „Až se dostaneme k telefonu, požádáme, aby sem poslali policejní hlídku; musí tu zůstat, dokud se nespojím se šéfem.“

Nezbývá už mnoho co dodat. Následovala porada za zavřenými dveřmi. Byly shrnuty všechny získané informace. Letadlo, které havarovalo na svahu hor, byl nový tajný prototyp a stejně jako jeho náklad bylo ukradeno v Americe. Pilot, který zřejmě doufal, že tak unikne pronásledování, zamířil přímo na sever a pak chtěl stroj stočit směrem k svému cíli v Evropě.

Snad nejdůležitější na celé záležitosti bylo to, co se odehrálo na Hlavní londýnské poště. Na cizího agenta, který Lowenskému přikázal, aby přinesl z trosk letadla uranium, čekal v poštovní schránce telegram, údajně od Lowenského, ale ve skutečnosti nastražený policií. Muž ho vyzvedl, vyšel z pošty a aniž cokoliv tušil, byl samozřejmě sledován. Cílem jeho cesty byla centrála mezinárodní špionáže. Policejní razie v budově přinesla již dlouho hledané informace.

Z bezpečnostních důvodů se v novinách o celé záležitosti už více nepsalo. Je tedy nepravděpodobné, že ti, kteří poslali letadlo pro uran, se vůbec někdy dozvěděli, co se stalo s letadlem a s jeho posádkou. Aby Lowenski ušel případnému pronásledování, byl oficiálně poslán do vězení. Neoficiálně mu byl umožněn prodej jeho podniku a emigrace do jedné z britských kolonií. Tam se za ním, po nějakém čase, přistěhovali i jeho rodiče. Jejich vystěhování z Polska bylo

dosaženo politickým vyjednáváním. Takže vyšel z celé záležitosti lépe, než mohl vůbec kdy doufat. A pokud se Bigglese týče, byl to opět případ, který zdárně uzavřel.

RENEGÁT

„Mám tu nepříjemnou věc a chci tě požádat, aby ses jí ujal.“ Kapitán Raymond posunul krabici s cigaretami k Bigglesovi. „Popravdě řečeno, nespadá do našeho resortu,“ pokračoval, „není to naše záležitost – ale víš jak to bývá. Spis se dostal ke mně a musím s tím něco udělat.“

Biggles si zapálil cigaretu. „O co jde?“

„O chlapíka jménem Vandor. Kapitána Langleye Vandora. Hodnost kapitána si myslím dal sám. Dělá mu dobře, když může předstírat, že prodělal vojenskou službu. Žije v Malajsku, kde jak víš, má státní správa velké problémy.“

„Co provedl ten chlapík Vandor?“

„Nejde ani tak o to co provedl, ale co dělá teď.“ Kapitánův hlas zotřel. „Už delší dobu byl ten darebák v podezření, ale teď máme definitivně zjištěno, že dodává banditům zbraně a munici.“

„Jakou má národnost tenhle podivný jedinec?“

„Podle papírů a vzhledu Brit. Ale původem je Euroasijec. Jeho dědeček byl kapitánem malé obchodní lodi, správný chlap ze staré školy. Když se přestal plavit po moři, oženil se. Vzal si v Singapuru míšenku, stal se plantážníkem a nadělal jmění na kaučuku. Mohl pak zakoupit velké plantáže v místě nazývaném Marapang, v severovýchodním koutě Malajska. Měl syna, zřejmě docela slušného člověka, který se oženil s Irkou a když starý pán zemřel, všechno po něm zdědil. Kapitán Langley Vandor byl plodem tohoto svazku a brzy se ukázalo, že zdědil ty nejhorší vlastnosti po bůhví kterém předkovi. Jeho rodiče již nežijí a plantáže patří jemu.“ Kapitán zamáčkl cigaretu.

„V chlapeckém věku,“ pokračoval, „ho rodiče poslali do soukromé školy v Anglii a tam se poprvé projevila jeho pokřivená povaha. Musel opustit školu kvůli krádežím.“

Zřejmě je to zloděj povahou, protože peníze nepotřeboval; jeho rodiče mu dávali velké kapesné. Když se to jeho otec dozvěděl, nařídil, aby se hoch vrátil domů. Ale ten mladý lump neuposlechl. Zapadl do londýnského přístavu a tam se spřáhl s nejhoršími možnými typy námořníků. Měl řadu malérů. Víme, že byl v organizaci pašující opium. Je také důvodné podezření, že ubodal čínského námořníka. Když mu bylo dvacet jedna, jeho otec zemřel. Údajně na uštknutí hadem. Místní domorodci si však šuškejí, že ten mladý ďábel podplatil jednoho malajského námořníka, aby dal do otcovy postele kobru. Jeho matka už byla mrtvá. Ať už to bylo jakkoliv, Vandor se vrátil do Malajska a převzal plantáže, na které měl samozřejmě právo. Byli jsme rádi, že z Anglie zmizel. Pár let jsme o něm neslyšeli, protože Marapang leží hluboko v džungli. Navíc bylo všeobecně známo, že Britové nejsou u Vandora vítanými návštěvníky. Občas zajížděl do Singapuru. Naučil se létat v klubu v Kuala Lumpur, koupil si vlastní malé letadlo a postavil přistávací dráhu na rýžovém poli v Marapangu. V Singapuru se s ním nechtěl nikdo stýkat, což ho rozzuřovalo a jeho návštěvy se stávaly stále méně časté. Taková byla situace, když vypukla válka.“

Biggles oklepal popel z cigarety. „Jeden takový takzvaný Brit je schopen zničit všechno úsilí dobré státní správy.“

„Jistě. Nevíme, co Vandor dělal během japonské okupace, ale dovedeme si představit, že snaživě kolaboroval. Japončíci odtáhli a on byl stále v Marapangu a to nás přivádí k současným potížím.

Když bandité začali přepadat a vraždit, používali všechny možné zbraně, jak se dalo ostatně po válce očekávat. Byly mezi nimi i německé pušky Spandau. Předpokládáme, že je dodávali za války Japončíkům jejich němečtí spojenci. Mysleli jsme si, že pro tento typ pušek brzy dojde munice. Nedošla. Zásoby se zdály nevyčerpatelné. Snažili jsme se zjistit, odkud náboje přicházejí. Musím dodat, že když jsme se vrátili po japonské okupaci do Malajska, nařídili jsme, aby

všechny zbraně a všechna munice byly odevzdány. Některé byly, některé ne. Japončíci po sobě nechali množství výzbroje a válečného materiálu všeho druhu. Hodně z toho prostě zmizelo. Dozvěděli jsme se, že Vandor oznámil, že je připraven všechno koupit a mnoho domorodců namísto, aby vrátili co našli, raději to prodali Vandorovi.“

„Chápu to tak, že Vandor nyní prodává zbraně bandám zločinců, kteří tam řadí.“

„Ano. A samozřejmě s obrovským ziskem.“

„Odkud máte ty informace?“ zeptal se Biggles se zájmem.

„Dostal jsem je poměrně složitou cestou a to díky zločinnému jednání samotného Vandora. V záchvatu zuřivosti utloukl k smrti jednoho ze svých správců plantáží, Číňana jménem Wong Loo, který se choval velmi slušně k našim chlapcům zajatým za války. Pan Wong Loo měl syna, vzdělaného chlapce, kterému nechyběla odvaha. Pochopil, co Vandor dělá a aby se o všem ujistil, pracoval dokonce po nějaký čas ve Vandorově velkém domě. Viděl, jak byl jeho otec zabit a rozhodl se pomstít ho. Získal všechny potřebné informace a vydal se do sídla britské správy v Singapuru, kde všechno vyložil. Řekl, že Vandor má stále ještě velké množství zbraní a má je uskladněny v bývalé kůlně na kočáry ve východním konci domu. Zdá se, že se Vandor spojil s bandity a že touží vyhnat Brity a získat v Malajsku značnou moc.“

„A situace se zatím nezměnila?“

„Zřejmě ne. Zprávy máme ovšem jen z doslechu.“

„Proč nevykouřit toho padoucha z jeho doupěte?“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Zcela přirozená otázka, ale není to proveditelné. Marapang je těžko přístupné místo. Teď, když se tam všude hemží bandité, by to byl pro armádu obtížný úkol. Vandor by se o takové expedici dozvěděl mnohem dříve, než by tam dorazila, stáhl by se do džungle a vzal s sebou všechnu výzbroj. Malajskou džungli znáš, tak ti

nemusím líčit, jaké to tam je. A pak je tu další překážka. Brzy začne severovýchodní monsun.“

„Jestliže chceš doupě rozbít, tak proč tam neshodit pár bomb?“

„Vedení říká kategorické ne. Tak drastickou akci, při které by byli nejspíše zabiti i nevinní lidé, nelze ospravedlnit pouhým slovem jednoho čínského chlapce.“

„Takže tedy co?“

„Je jen jeden způsob jak zlikvidovat beze zbytku ten ďábelský arzenál a ty víš o čem mluvím. Vandor jako takový nám nedělá příliš velké starosti, ale každý z jeho nábojů může znamenat ztrátu jednoho britského života.“ Kapitán se na chvíli zadíval Bigglesovi do očí. „Někdo hodně vysoko nahoře se domnívá, že právě letecká policie má personál a vybavení nutné pro takový podnik.“

„Mínil mne?“

„Mínil tebe.“ Kapitán si zapálil další cigaretu. „Je tam přistávací plocha,“ poznamenal významně.

„A jaké jsou cesty?“

„Žádné. Džunglí vede stezka, asi šedesát mil dlouhá a na ní je jeden hrdlořez vedle druhého. Cesty pust' z hlavy. Vandor si jediný přístup jistě dobře kryje.“

„Vsadím se, že máte letecké snímky Marapangu.“

„Samořejmě. Požádali jsme letectvo, aby nám je pořídilo.“

„Rád bych se na ně podíval.“

Kapitán vyňal snímky ze složky a podal je Bigglesovi. „Sklad zbraní a munice je na konci východního křídla. Mladý Wong nám pomohl nakreslit plánec místa. Mám ho tady.“

Biggles si vzal zvětšovací sklo a zamyšleně studoval fotografie. „Jediným rovným místem na míle daleko jsou rýžová pole,“ poznamenal. „Ta však budou pod vodou. Zbytek jsou plantáže a džungle.“ Chopil se tužky a ukázal na jedno místo. „Víte něco o tomhle kousku vodní plochy?“

„Je to umělá nádrž, vytvořená přehrazením potoka. Je v kopcích, tisíc stop nad domem. Vede k ní stezka. Nádrž dodává plantážím vodu a elektřinu z vodní elektrárny.“

„Rozumím,“ přikývl Biggles a ukázal na jiné místo. „A tohle bych řekl, že je hangár.“

„Ano, je to primitivní stavba, dřevěná kostra pokrytá palmovými listy.“

„Má Vandor ještě letadlo?“

„Má, ale nevíme, kam s ním létá ani jak získává palivo. Chlapec říkal, že letadlo udržuje tamilský mechanik, který kdysi sloužil u barmského letectva.“

„Co to je za stroj?“

„Gipsy Moth.“

Biggles pokývl. „Dobře,“ řekl. „Nechám si tyhle podklady a naučím se je nazpaměť zatím co se budu připravovat na cestu. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe, ale byl bych rád, kdybyste upozornil velitele v Singapuru, že jsem na cestě a požádal ho, aby mi vyšel jako obvykle vstříc.“

„Zařídím. Chceš ještě něco?“

„Potřeboval bych spolehlivé nálože, časové spínače, prostě vše, co k mé nové profesi záškodníka patří,“ řekl s úsměvem Biggles a dodal: „A neuškodí pár granátů.“

„Obstarám to,“ slíbil kapitán, „a pošlu ti také našeho pyrotechnika. Poradí ti, pokud bys měl nějaký problém.“

Biggles vstal. „Jak vidíte, pochopil jsem to tak, že hlavním cílem je zničit vojenský materiál.“

„Ano. Podaří-li se ti zatknout při tom Vandora, tím lépe, ale zbytečně neriskuj. Znič zbraně a munici.“

*

Týden po tomto rozhovoru obojživelné letadlo „Skud“ patřící letecké policii letělo severně od Singapuru pod

hvězdami, jejichž světlo bylo tlumeno vycházejícím měsícem. Výškoměr zaznamenával deset tisíc stop, ale Skud stále ještě pomalu stoupal, když přelétal hluboké údolí, které se táhlo k horizontu. Dál na východ se měsíční světlo slabě odráželo na hladině Jižního čínského moře. Dole, západním směrem, prázdný prostor černý jak inkoust.

To bylo vše, co mohla posádka letadla vidět z rozsáhlé malajské džungle; jen tu a tam bliklo světélko, které svědčilo o tom, že se tam kdosi pokouší žít a přežít. Vpředu nebylo nic než tma. Stroj hučel temnotou, s obrysy sotva zřetelnými, v opuštěném prostoru mezi zemí a nebem, který znají jen letci.

U řídicích pák, s Gingerem po boku, seděl Biggles. Očima pátral v ponuré prázdnotě před předním ochranným sklem a sledoval svítící ciferníky na přístrojové desce, které osvětlovaly kokpit bledým svitem.

„Je ti úplně jasné co chci abys udělal?“ zeptal se po delším mlčení Gingera.

„Naprosto. Ale stejně si myslím, že strašně riskuješ, když tam chceš seskočit padákem. Jestli mineš volný prostor...“

„Když udržíš stroj v klidu, neminu ho,“ přerušil ho Biggles. „Je bezvětrí. Jestli spadnu na stromy – nebude to poprvé.“

„Bylo by bezpečnější, kdybych s tebou přistál na vodní nádrži.“

„Bezpečný způsob není vždycky ten nejlepší. Slyšeli by tě, až bys odlétal.“

„Mohl bych počkat.“

„Mně to může chvíli trvat a uviděli by tě. Všichni by tam byli na nohou a mně by to situaci jen zkomplikovalo. Provedu to raději po mém. Úkol musí být splněn dřív, než Vandor zvětří, že se něco chystá.“

Ginger už nic nenamítal. Věděl, že když se Biggles jednou rozhodne je zbytečné s ním diskutovat.

Letadlo hučelo tropickou nocí a Biggles sledoval čáru pobřeží, aby si tak ověřil svou pozici. Měsíc neustále stoupal,

odraz jeho světla přetvářel náhodné řeky nebo jezera v beztvaré skvrny připomínající rtuť.

Byly skoro tři hodiny ráno, když Biggles po té co si ověřil polohu pobřeží na mapě, kterou měl rozloženou na kolenou, stočil letadlo do vnitrozemí. Očima nepřestával sledovat temný svět pod sebou. Přitáhl škrtec páky, kontrolní páku posunul dopředu, motory utichly a jediný zvuk, který bylo slyšet, byl melancholický svist vzduchu na vnější ploše letadla.

„Myslím, že to je ta nádrž,“ řekl Biggles. „Nikde jinde tu žádná jiná voda není, jen potok, který do nádrže vtéká. Řekl bych, že poznávám rýžová pole, tak jak je mladý Wong popsals.“

Také Ginger hleděl upřeně dolů, snažil se rozeznat vystupující body v téměř ploché krajině. Nikde neviděl ani světýlka. „Vidím rýžová pole,“ řekl posléze. „Je tam také ostrý roh, zřejmě hranice plantáží.“

„Žádná jiná plantáž tu není, musí to tedy být místo, které hledáme,“ odpověděl Biggles. „Je to ono. Převezmi řízení a jdi s letadlem trochu dolů. Pak ho drž ve stejné úrovni a malinko zdvihni až ti řeknu. Až vyskočím, plachti jak můžeš nejdál a pak teprve nastartuj motory.“

„O.K. Máš všechno?“

Biggles si přejel rukou popruhy a zkontroloval řemeny upevňující na prsou tornu s výbušninou.

„Ano,“ odpověděl, otevřel dvířka pro výskok a podíval se dolů. „Trochu doprava,“ zavolal. „Ještě trochu. Vydrž! Ted’!“

Kokpit Skudu se maličko zdvihl, takže na malou chvíli jako by zůstal téměř nehybně viset ve vzduchu.

„Nashle,“ řekl Biggles a sklouzl do prostoru.

Počítal do šesti než zatáhl za kruh padáku. Za vteřinu na to ho sevřely popruhy, jak se nad ním rozevřela hedvábná kopule. Nejprve se trochu kymácel, ale pomocí šňůr padáku svou polohu vyrovnal. Pak se podíval dolů kam se snáší.

Země se zdála stále ještě vzdálená, ale podrobnosti se rýsovaly výrazněji. Bylo naprosté ticho. Letadlo už neslyšel. Povšiml si, že trochu klouže směrem k džungli a znovu sáhl po popruzích. Náhle se zdálo, že se mu země zvedá vstříc a Biggles zadržel dech před nárazem při dopadu. Nebyl velký, protože zapadl nohama po kolena do bažiny, ve které rostla mladá rýže. Klopýtl a upadl, ale bylo bezvětrí, a tak byl rychle zase na nohou a přikrčil se, když se padák, který se nyní uvolnil, rozložil okolo něho jako závoj mlhy.

Asi minutu zůstal nehybně stát, napjatý, zda neuslyší sebemenší zvuk. Všude však bylo ticho. Přitáhl k sobě hedvábí, které ho sneslo na zem, sroloval ho do balíku, sedl si na něj a pozoroval okolí.

Poznal, že přistál asi sto yardů od nejbližších stromů, které zřejmě patřily ke kaučukové plantáži. Vydal se tím směrem, často se zastavoval a naslouchal, ale většinou kráčel dopředu bez obav. Vryl si letecké snímky natolik dobře do paměti, že teď věděl naprosto přesně, kde se nachází.

Přistávací dráha, pouhý pruh udusané hlíny, byla kousek dál po jeho pravici. Jeho však zajímal mnohem víc hangár, o kterém věděl, že se k němu může dostat půjde-li po kraji plantáže. Domorodá vesnice, kde žili Vadorovi dělníci, ležela kousek dál za hangárem. Vadorův dům, který stál o samotě, byl na svahu a Biggles viděl jeho siluetu proti obloze.

Než došel k plantáži, moskyti se postarali, aby pocítil jejich četná bodnutí. Nemeškal a pomazal si ruce a obličej přípravkem proti hmyzu. Pak se podíval na hodinky. Byly tři hodiny třicet minut, což znamenalo, že měl tři hodiny tmy na to, aby provedl své poslání a zmizel. Pohyboval se opatrně po měkké půdě, aby nadělal co nejméně hluku, až spatřil v šeru obrysy hangáru. Zarazilo ho, že je najednou větší tma, a když se podíval na oblohu, pochopil. Měsíc zahalovalo mračno. Pomyslel si, že to je opravdu nevídané, protože spoléhal na měsíční svit, aby se mohl všude bez problémů pohybovat.

Šel dál a dorazil k hangáru jen s jednou nepříjemnou chvilkou, ale ta nebyla vážná; nicméně v takových situacích má člověk vždy nervy napjaté a Biggles ztuhnul, když se před ním vztyčil černý stín a odkolébal se do noci. Poznal sice hned, že to je buvol, nemohl ovšem vědět, zda je divoký nebo je to domácí zvíře, které uteklo z ohrady.

Hangár byl jednoduchá stavba; dřevěná kostra potažená plátnem. Poznal, že plátno pocházelo z bývalých japonských válečných skladů. Hangár byl dostatečně veliký, aby stačil chránit letadlo před počasím. Dostat se dovnitř nebyl problém. Vchod byl zakryt plachtami, které šly snadno odhrnout. Moth byl uvnitř a zdálo se, že v pořádku. Biggles měl baterku a byl by se rád o tom ujistil, aby mohl letadla použít, kdyby se dostal do úzkých a potřeboval rychle zmizet. Ale posvítit si znamenalo příliš riskovat což rozhodně nechtěl, a tak znovu vyšel ven rozhodnut dokončit svoje poslání v co nejkratší době.

Naprosto ho nepotěšilo, když viděl, že se měsíc ztrácí za mračny a jeho světlo je čím dál slabší. Spadlo několik velkých dešťových kapek.

Přestože si stále s naprostou přesností vybavoval letecké snímky místa, nebylo snadné Vandorův dům najít a hodnou chvíli bloudil nahoru a dolů po stezkách vyšlapaných dělníky z plantáží, aniž by se k domu dostal.

Konečně našel orientační bod, který na snímku považoval za potok nebo hráz. Ve skutečnosti se ukázalo, že to je rokle lemovaná džunglí, jejíž hloubku nemohl odhadnout. Šel kus podél ní, ve tmě nepřipadalo v úvahu, aby se pokusil dostat na druhou stranu, až narazil na most. Na ten se pamatoval. Byl na jediné cestě pro povozy vedoucí od domu do okolního světa.

Ubezpečil se, že na mostě nestojí hlídka a přešel ho a opět zjistil, že snímky nebyly přesné. To, co považoval za cestu stoupající v ostrém úhlu od mostu, byl ve skutečnosti nevysoký, ale prudký svah, který končil otevřenou plošinou

před domem. Z domu viděl jen málo. Byl větší než čekal a vypadal jako něco mezi honosným evropským bungalowem a čínskou pagodou.

Už chtěl vyrazit k východnímu konci budovy, kde byla uložena munice, když uslyšel zvuk, který ho znepokojil. Biggles se zamračil. Zaslechl skřípavé zatroubení automobilové houkačky. Podíval se směrem odkud troubení přicházelo a uviděl pohybovat se mezi stromy tři páry reflektorů. Bylo jasné, že vozy přijíždějí k domu, proto neztrácel čas a vyhledal místo, odkud mohl všechno pozorovat sám neviděn. Jediný vhodný úkryt byl v hustém tropickém křoví a pod větvemi stromovitého kapradí, které místy visely i nad otevřeným prostranstvím. Tam se prodral, ne bez nepříjemného pocitu. Velké množství svatojánských mušek mu nevadilo. Ale pomyslel na hady, stonožky a všelijaký jiný jedovatý hmyz, který by mohl mít námitky proti jeho náhlému vpádu.

Ale především byl podrážděný a nespokojený. Vyrušení v této noční hodině bylo něco s čím nepočítal a mohlo mu zcela překazit jeho plán. Měl v úmyslu dostat se ke skladišti munice, rozmístit tam pár časovaných náloží a zmizet. Pak by se vrátil k vodní nádrži a čekal na Gingera, až ho přiletí vyzvednout.

Brzy bylo zřejmé, že to tak snadno nepůjde. Přijal novou skutečnost s filosofickým klidem. Ze zkušenosti věděl, že plány většinou nevyjdou bez zádrhelů.

Další vývoj událostí ho však opravdu překvapil. Nad vchodem do domu se rozsvítily dvě obloukové lampy. Do tmy se rozlila oslepující záře. Také v domě se rozsvítila světla. Byl rád, že se skryl; všude začala horečnatá činnost. Obrovitý Malajec – Biggles ho alespoň za Malajce považoval – vyšel z domu a zůstal stát, čekal. K němu se z nízkých baráků, ve kterých zřejmě žili dělníci, začala hrnout pestrá směs orientálců. Všichni skřehotali jak opice, ale rázem zmlkli, když z předních dveří vyšel muž, běloch v obleku z

bílého kepru. Biggles předpokládal, že to je kapitán Langley Vandor a jak se brzy ukázalo, nemýlil se.

Lidé stojící ve světle čekali na příjezd vozů, které se nyní šplhaly do kopce se zařazenou nízkou rychlostí. Také Biggles obrátil svou pozornost tím směrem s nemalou zvědavostí. Konečně se za nadšeného pokřiku objevily na scéně dva džípy a jeden nákladní vůz, plně obsazené neznámými muži.

Nákladní vůz objel plošinu před domem a zastavil ve směru odkud přijel, tedy přímo nad svahem, který dole končil mostem. Oba džípy, z kterých vyskákala většina jejich lidského nákladu, jely dál a zmizely za východním rohem budovy, po cestě, které si Biggles dosud nevšiml. Před budovou bylo nyní živo. Byla tam spousta mužů, všichni mluvili jeden přes druhého, ale Biggles jejich jazyk neznal, a tak neměl tušení o čem hovoří. Nikdy před tím neviděl tak různorodé shromáždění. Byli tam Malajci, Japonci, Číňané, Barmánci, Tamilové a míšenci. Všichni zřejmě přestali myslet na rasovou nenávist, aby mohli loupit pod společnou vlajkou nezákonnosti a násilí. Biggles si povšiml, že jednu věc s ním mají zcela nesmyslně společnou. Většina z nich, právě tak jako Biggles, byla oblečena do polních uniforem britské armády. Neseděly jim, visely na nich a bylo jasné, že je stáhli z těl svých obětí.

Tři muži stáli stranou ostatních: Vandor, velký Malajec a muž neznámé národnosti, který jak Biggles usoudil, velel pravděpodobně skupině mužů, která právě dorazila. Vandor byl nevysoký, rozložitý člověk tvářící se nafoukaně; jeho předky prozrazovaly vysedlé lícní kosti a trochu šikmé oči.

Biggles už neměl nejmenších pochyb o tom, kdo ti muži jsou a co dělají. Biggles se díval na tlupu banditů, kteří buď přišli podat zprávu o výsledku akce, kterou podnikli nebo potřebovali doplnit výzbroj; či obojí. Biggles si všiml, že na nákladním autě byl ještě odznak britské armádní jednotky a že nedávno prošel bitkou. Jeho dřevěná korba nesla stopy kulek a z průstřelů trčely třísky.

Biggles zpozorněl. Muž, kterého považoval za velitele banditů, šel k nákladnímu autu a vylezl do korby po zadní desce, která byla sklopená. Hned na to vypadlo ven tělo – nebo to co Biggles za tělo považoval. Muž, který ho vyhodil, seskočil z vozu a kopl do něho. Ležící člověk se postavil se značnými obtížemi, protože jak Biggles nyní viděl, měl ruce svázané za zády.

Přes vlhké a lepkavé noční horko pocítil Biggles, jak ho roztřásla zimnice, neboť si uvědomil, že se dívá na zajatého britského vojáka. Pohled byl o to dojemnější, že to byl skoro ještě chlapec, zmatený tím, co se mu stalo. Biggles si pomyslel, že jaktěživ neviděl opuštěnější a zoufalejší postavu, a sevřel pevně rty do úzké čárky, když viděl, jak chlapce vlečou a strkají tam, kde stál Vandor a Malajec. Vandor si zapálil doutník a situaci zřejmě vychutnával s velkým požitkem. Kdyby viděl výraz na Bigglesově obličeji, byl by sotva tak sebejistý.

Hořící doutník v zubech, Vandor se otočil a zamířil na cestu vedoucí okolo domu, do kterého pak vstoupil otevřeným francouzským oknem. Zajatého vojáka vedl Malajec za ním.

Biggles už nedbal na hady ani na vodu, která na něho stékala z každého palmového listu, kterého se dotkl, a prodíral se podél cesty k místu, odkud mohl vidět do místnosti za francouzským oknem. Velký Malajec právě odcházel a Vandor ukládal velkou plátěnou brašnu do kovového trezoru. Bezmocný zajatec tam stál a mlčky čekal na svůj další osud.

Biggles si byl dobře vědom toho, že to co podniká není rozumné. Věděl, že by měl mít především na mysli splnění svého poslání, totiž naprosté zničení muničního skladu. Ale na druhé straně věděl, že kdyby opustil toho nešťastného mladého muže, který stál zbědovaný a zoufalý pár kroků od něho, jeho tvář by ho pronásledovala až do smrti. Vytáhl nůž, který měl za bundou, zastrčil si ho za opasek a pevně sevřel v

ruce automatickou pistolí. Pak postoupil tam, kde končily palmy, zastavil se a pozorně poslouchal. Dokonalou angličtinu slyšel zcela zřetelně a to, o čem Vandor a vězeň hovořili, odpovídalo situaci.

„Dobře,“ řekl Vandor. „Takže ty mluvit nebudeš.“

Mladý muž neodpověděl.

„Máme řadu způsobů,“ řekl Vandor ležérně, „jak přimět zatvrzelé lidi, aby promluvili.“

„Ale já jsem vám řekl, že nic nevím,“ vyhrkl zoufale mladík.

„Můžeme ti osvěžit paměť,“ odpověděl Vandor, zamkl trezor a otočil se ke stolu, na kterém ležel revolver.

„Důstojníci nevykládají vojínům jaké mají plány,“ zamumlal chlapec.

„To uvidíme,“ opáčil Vandor a nepříjemně se usmál.

Biggles slyšel dost. Automatickou pistolí v ruce vystoupil ze svého úkrytu a vtrhl do místnosti.

„Jak jsi říkal, Vandore, uvidíme,“ řekl chladně. „Bude lepší, když necháš svoje ruce tak, abych na ně viděl, protože čekám jen na záminku a provrtám tvé špinavé tělo olovem.“ Šel dál a sebral revolver ze stolu.

Vandor se nepohnul. Oči měl vytřeštěné, brada mu spadla. Překvapením ztratil řeč.

Biggles nožem přeřízl provazy, kterými měl voják svázané ruce. „Dej se dohromady, chlapče,“ řekl jemně. „Řekni mi jakmile budeš moci vládnout rukama. Nespěchej, ale neztrácej čas.“

„Jsem v pořádku,“ řekl chlapec s novou nadějí v hlase.

„O.K. Postupuj přesně tak jak ti řeknu. Vezmi si jeho zbraň a hlídej tu krysu. Jediný pohyb, jediné slovo a nasol to do něho. Jestli to tu má někdo koupit, tak se postarej, aby to byl on.“

„Nechte to na mně,“ procedil chlapec mezi zuby.

„Tak se mi to líbí. Nezdržím se dlouho. Kdybych uslyšel výstřel, budu hned zpátky.“ Biggles vyšel ven a během chůze vyndal z torny silnou časovanou nálož.

Šel zadem k východní části budovy. Ruch tam byl větší než čekal. Dvojitě dveře velké místnosti byly dokořán otevřeny. Svítilo tam světlo a Biggles viděl množství beden s municí a nejrůznější válečný materiál. U vchodu nakládali dva muži na džíp kanystry benzínu. Další plnil nádrž. Druhý džíp stál na plošině svažující se krátké rampy. Zřejmě tam byl odstaven, než na něj přijde řada. Nikdo u něho nebyl, všichni se točili okolo džípu, na který se nakládal benzín.

Chladný úsměšek přelétl Bigglesovy rty, když k němu kráčet, protože tuhle část hry měl každopádně v rukou on. Jeho polní uniforma britské armády by mu dobře posloužila, kdyby ho zpozorovali muži, kteří pracovali u dolejšího džípu. Jistě by si mysleli, že patří k jejich tlupě. Ale nikdo si ho nevšiml. Když došel k džípu, přikrčil se a odhadl vzdálenost do skladiště munice. Pak nastavil dvacet vteřin na ciferníku časované nálože a vložil ji pod přední sedadlo. Zbývalo uvolnit ruční brzdu a vozidlo, které stálo na svahu, začalo sjíždět a nabírat na rychlosti. Muži dole začali křičet.

Na to, co bude následovat, Biggles nečekal. Utíkal zpět a počítal vteřiny. Dupočítal, padl na zem a hlavu si přikryl rukama, dlaně na uších. Právě včas. Nejprve se ozval ohlušující výbuch a po něm okamžitě strašné syčení, benzín, který se vzňal. Následoval obrovský hlomoz. Biggles vyskočil a utíkal, ne už ve tmě, ale v rudé záři, která vycházela z východního konce budovy. Výbuch následoval výbuch.

Doběhl k domu a zahlédl postavu, která běžela chodbou do místnosti, ve které zanechal britského vojáka. Stanul ve dveřích a spatřil velkého Malajce s dýkou v ruce, jak se plíží zezadu k vojínovi. Biggles nezaváhal. Jeho pistole vyštěkla. Domorodec se vypjal do své plné výšky, pak se pod ním nohy podlomily a sesul se jak mokrá pytel.

„Pojď hochu, vypadneme odtud,“ řekl Biggles a obrátil se k Vandorovi: „Doufám, že se nepohnete, pořád totiž čekám na záminku, abych vás mohl poslat tam kam patříte.“ Když vycházeli z místnosti podíval se Biggles za sebe; Vandor tam pořád stál jako by zkameněl po všem tom, co se tak náhle seběhlo.

„Kam jdeme?“ zeptal se voják s živým zájmem.

„Následuj mě a neptej se,“ odpověděl Biggles přísně. „Kryj nám záda a napal to do každého, kdo by po nás šel. Ještě jsem tu neskončil.“ A oba vyrazili směrem k přední části domu.

Tam byla situace jednodušší, než Biggles čekal. Nákladní vůz tam ještě stál a nikdo u něho nebyl. Všichni zřejmě běželi dozadu za dům, kde řádl požár a praskot ohně byl doprovázen výbuchy munice. Na všechny strany se rozletovaly jiskry a zbloudilé kulky.

Biggles šel rychle k nákladáku. Viděl, že je z poloviny naložen nejružnější výzbrojí. Vylezl na sedačku, uvolnil ruční brzdu, nastartoval, popojel s vozem ke kraji svahu a seskočil.

Kryti palmami, které lemovaly cestu, se Biggles a mladý voják dívali, jak se vůz nekontrolovatelně řítí dolů s kopce. Biggles poznamenal: „Myslím, že na naši návštěvu nezapomenou.“

„To mi povídejte,“ odpověděl mladý voják nadšeně.

„Jak se jmenuješ?“

„Alan MacDonald.“

„Správné jméno. Takové patří k tvrdému boji.“

Nákladní vůz prorazil dřevěné zábradlí na mostě a zřítíl se v divokých kotoulech na dno strže. Pak přišel výbuch. Oranžové plameny šlehaly až do výše převíslych stromovitých kapradin.

„Myslím, že to stačí,“ řekl Biggles klidně. „Teď je na čase vrátit se domů.“ Oči zbystřené, pistoli připravenou pro případ nečekaných problémů, kráčel rychle k dolejšímu konci pěšiny, která vedla k vodní nádrži.

Když došli za malou elektrárnu na západním konci domu, Alan sáhl Bigglesovi na rameno. „Mohl byste mi dát minutu?“ zeptal se. Jeho hlas zněl zvláštně.

Biggles se zastavil u nejbližší skupiny stromů. „O co jde?“

Alan natáhl ruku. „Vidíte tu bestii?“

Biggles se podíval zpět. Na místě, kde před tím stál nákladní vůz, zuřivě gestikuloval velitel skupiny, která Alana zajala. Byl tam také Vandor a dva další muži. „Kterého grázla máš přesně na mysli?“

„Velitele tlupy, která nás napadla ze zálohy,“ odpověděl Alan. „Zastřelil chladnokrevně mého zraněného kamaráda.“

„A co chceš udělat?“

„Rád bych si s ním vyřídil účet. Možná, že už nikdy nebudu mít příležitost.“

„Dobrá,“ souhlasil Biggles. „Jdi, ale ať ti to dlouho netrvá.“ Chápal, co chlapec cítí.

Alan šel zpět.

Biggles si sedl a pozoroval skupinu na otevřeném prostranství. Ve světle požáru, který byl nyní rozsáhlejší a ničivější, to bylo jako scéna z nějaké hry. Nebylo slyšet ani slova z toho, co si říkali. Vřava na konci domu a náboje vybuchující ve strži překryly všechny ostatní zvuky. Biggles se neznatelně usmál, když viděl jak muž, kterého mu před tím Alan ukázal, ztuhl, zapotácel se a upadl. Kulka vyryla hlínu u Vandorových nohou – a pak další. Vandor si lehl na zem. Ostatní zmizeli za domem.

Alan se vrátil. Těžce oddechoval a měl v očích divoký výraz. Chtěl něco říci, ale jediný zvuk, který vydal, bylo něco jako vzlyk.

Biggles předstíral, že to nepostřehl. „Dobrá práce,“ pochválil ho. „Cítíš se teď líp?“

„A jak,“ odpověděl stručně Alan. „Spotřeboval jsem všechny náboje,“ dodal.

„Sotva bys byl našel lepší cíl,“ potvrdil Biggles. „Pojď, čeká nás kus cesty a pořád do kopce.“

„Tam, odkud pocházím, jsou samé kopce,“ prohlásil Alan.

Víc už nemluvili. Vydali se po úzké, blátivé pěšině. Rozpršelo se, půda byla kluzká.

Popravdě řečeno, přestože to Alanovi neřekl, Biggles nebyl zdaleka tak spokojený jak předstíral. Po nepříjemném začátku se poslání zdařilo, ale vývoj počasí znamenal nový faktor, se kterým nepočítal. Když akci začal, bylo počasí dobré. Ale teď bylo naprosto jasné, že přichází monsun. Ginger bude mít opravdu těžkou práci najít místo přistání. Bude muset letět velice nízko, čímž může prozradit svou přítomnost a v hornaté krajině to bude samo o sobě nebezpečné. Nicméně postupovali dopředu. Klouzaly a ujížděly jim nohy a potili se v dusném vedru džungle. Chápali se každé větve či kmenu, aby se jim lépe stoupalo. Dešťová voda kapala monotóně s palmových listů. Přehřátá džungle byla plná páry a jen tu a tam do ní proniklo trochu světla, když se na krátko roztrhly mraky.

„Uděláme si přestávku,“ rozhodl Biggles. „Je to namáhavý výstup.“ Sedl si do bláta a kapesníkem, který už měl mokrá, si setřel s obličeje bahno, pot a moskyty. Řekl Alanovi kam jdou a proč. Mezitím se díval zpět na cestu, po které přišli. Marapang vidět nebylo, ale z místa, kde se nacházeli, bylo vidět silnou záři, z které vystupoval hustý oblak dýmu. Pak Bigglesovu pozornost upoutala řada za sebou se pohybujících světél.

„Raději půjdeme,“ řekl. „Ti darebáci zjistili kudy jdeme a vydali se za námi.“

Šli dál a často se ohlíželi po světlech, která je sledovala.

Dříve, než došli na horní konec pěšiny, bylo ráno, kalné a neradostné, ale Biggles usoudil podle vzdálenosti, kterou ušli, že jsou už blízko svého cíle. Když konečně dorazili k samotné přehradě, Biggles zjistil, že Ginger ještě nepřiletěl.

„Zbyly vám ještě nějaké granáty?“ zeptal se Alan.

„Ano,“ odpověděl Biggles.

„Co kdybychom jeden hodili do hráze přehrady? Voda by smetla ty darebáky z pěšiny a dole všechno zaplavila.“

„To by ale také,“ řekl vážně Biggles „měl můj pilot na přistání jen malý plácek bahna. Nemám chuť jít domů pěšky. Nikdy, hochu, nedopust', aby tvoje nadšení zvítězilo nad rozumem. Musíme jít ještě trochu dál.“

Biggles se usmál, když se podíval na Alana a uvažoval, co by si jeho matka pomyslela, kdyby ho viděla od hlavy k patě zamazaného blátem. On sám na tom nebyl lépe. Vyndal z kapsy tabulku čokolády, zlomil ji na dvě půlky a jednu dal Alanovi, kterému přišla víc než vhod a měl z ní opravdu radost.

„Budeš-li užívat svou hlavu a myslet trochu dopředu, můžeš si často zajistit takové malé potěšení,“ poučil ho Biggles. Podíval se zpět podél okraje jezera, ale ze země se kouřilo a neviděl dál než k přehradě. Šli ještě kousek dál a pak si sedli a čekali.

Uslyšeli letadlo dříve než ho spatřili. Ve skutečnosti ho zaslechli dvakrát, ale ani jednou nebylo blízko nich. Ginger měl přiletět na schůzku za rozbřesku. Biggles si dovedl živě představit jak se rozčiluje, bloudí v mračnecích a snaží se zahlédnout alespoň kousek země, ale neodvažuje se jít příliš dolů z obav, že by mohl narazit na jeden z vrcholů, které v těch místech byly.

Konečně ho uslyšeli opravdu nízko. „Neví si rady,“ řekl Biggles svému společníkovi a vstal. V ruce držel signální pistoli, aby světlicí udal polohu. Za chvíli na to se Skud objevil jako šedý stín v husté mlze, která stále ještě stoupala z údolí. Biggles vyslal rudou ohnivou kouli před jeho kokpit a zasmál se, když viděl, s jakou rychlostí se letadlo otočilo. Zamával a s uspokojením se díval, jak se letadlo lehce zakymácelo, aby poznal, že ho Ginger viděl. Oba motory

utichly a Skud začal kroužit ve tvaru S, aby ztratil výšku a dostal se dolů.

Najednou se mraky roztrhly. Slunce mezi nimi zazářilo a mlha se zdvihla jako gigantická opona. Jakoby mávnutím magického proutku se vzduch vyčistil a všechno na míli daleko bylo jasně vidět. Počasí, které dělalo co mohlo, aby úkol ztížilo, se konečně umoudřilo.

Chvíli na to náhlý hluk a křik ukázaly, nakolik jeho uspokojení bylo pomýlené. Dobrá viditelnost se objevila právě ve chvíli, kdy mohla škodit. A to se jí skutečně podařilo, jak o tom svědčily výkřiky z hrdel desítky mužů, kteří stáli na konci pěšiny u přehrady. Biggles zavelel „Schovej se!“ a skočil do prvního možného úkrytu. Alan ho následoval.

Zahlédli Skud, který nyní klouzal dolů a kýlovou plochou se téměř dotýkal vodní hladiny.

Bandité se přibližovali, někteří v běhu stříleli ze svých pušek, i když takové nepřesné střelby nebylo třeba se příliš bát.

„Pozdržím ty chlapíky a postarám se, aby moc nezdvihali hlavy zatímco polezeš do letadla,“ řekl Biggles Alanovi. Aniž čekal na odpověď, a přestože vzdálenost byla příliš velká na přesnou střelbu, vyprázdnil svou automatickou pistoli do banditů. Zastrčil další zásobník a začal znovu rychle pálit. Žádoucí účinek se dostavil. Nepřítel musel hledat úkryt, i když mu to ovšem nezabránilo střílet dál.

Biggles měl ještě další kartu v rukávu. Zbývaly mu dva granáty. Odjistil je, rozběhl se a hodil je na pozici nepřítel. Pak bylo slyšet dva výbuchy a Biggles pádil k letadlu, které teď rolovalo tak rychle, že málem vjelo až na břeh. Jak k němu běžel – voda u břehu byla mělká – letadlo se otočilo v oblaku lehké pěny. Biggles vylezl do letadla. Motory zahučely a stroj nabral rychlost ještě dříve, než Biggles zasunul dveře.

Jestli se ještě střílelo, Biggles neslyšel. Ginger později řekl, že ano. Žádná z kulek však nepoškodila letadlo a než se Biggles vzpamatoval – v první chvíli byl rád, že sedí na podlaze – letadlo už bylo ve vzduchu. Podíval se na Alana a usmál se. „Tomu můžeš říct docela snadná práce.“

„Až moc snadná,“ odpověděl Alan skoro zklamaně.

„Na tom nezáleží. Provedli jsme pěknou noční akci a až se vrátíš domů, budeš mít co vyprávět,“ prohlásil Biggles. Pak se rozesmál. „Je tu jen jediná věc, nikdo ti nebude věřit. Půjdu říct Gingerovi, aby si pospíšil. Nevím jak ty, ale dal bych si snídani.“

BIGGLES CHYSTÁ PAST

„Ginger“ Hebblethwaite se podíval na Bigglese, který se vracel po delší době do kanceláře. „Byl jsi dlouho pryč,“ postěžoval si. „Co se děje?“

„Copak? Nudíš se?“ zněla veselá odpověď.

Ginger se zadíval na malý kousek modré oblohy rámovaný oknem. „Tak mě napadlo, že je dnes pěkný den a hodilo by se podniknout něco vzrušujícího,“ konstatoval.

„Tak pojďme, dáme se do toho,“ opáčil Biggles a sáhl po čepici.

Ginger neváhal. „Co podnikneme?“ zeptal se s napjatým zájmem.

Biggles se slabě usmál. „Budeme trochu experimentovat se starým způsobem zábavy známým jako falešná stopa.“

Ginger byl viditelně zmatený. „Vyjádři se trochu jasněji,“ protestoval.

„Dobrá – už žádný filmový slang,“ navrhl Biggles. „Prostou angličtinou chci říci, že čmajzneme nesmírně cenné perly rádži z Rantipany – tot’ vše.“

Ginger zamrkal. „Co že chceš udělat?“

„Slyšel jsi dobře.“

„Co kdybys mi poskytl nějaké podrobnější informace,“ požádal Ginger.

„Souhlasím. Poslouchej, budu stručný,“ uvolil se Biggles, vzal si cigaretu ze svého pouzdra a naklepal ji na hřebetě ruky. „Mazaný gang zlodějů šperků začal provozovat svoji činnost letecky. Už jsem ti o tom říkal. Také i to, že čekám pouze, až se Algy a Bertie vrátí z dovolené, abych na ty lumpy začal hon. Ale celá věc se najednou stala velice naléhavá, takže jsem se musel s Algym a Bertiem spojit okamžitě, abych je do akce zapojil hned. Taková je situace. Víš jistě o velké loupeži diamantů minulý týden v Paříži.“

„Samozřejmě.“

„Diamanty byly následující den v New Yorku, to znamená, že tam musely být dopraveny letecky. Kdybychom znali typ letadla, který zloději používají, bylo by pro nás mnohem snazší je chytit. Doufám, že dříve nebo později ho budu znát a že při troše štěstí se mi snad podaří ty lumpy dopadnout.“

„A jak to chceš provést?“

„To ti povím. Newyorská policie nás informovala, že jeden z mužů, který je podezřelý, že je do krádeže šperků zapleten, je teď v Londýně. Jestliže je tu jeden, je velice pravděpodobné, že tu jsou všichni. Proč sem přijeli?“

„Aby provedli další loupež?“

„Jistě. A já si myslím, že vím o co jde,“ řekle Biggles vážně. „Rádža z Rantipany je na cestě do Anglie z Indie, aby se zúčastnil konference o Dálném Východě. Má přistát dnes odpoledne v půl třetí na letišti Gatwick. Má s sebou své slavné perly. Je to všeobecně známo, protože zpráva o tom byla publikována v novinách.“

„Proč to otiskli v novinách?“ zahučel Ginger.

„Na mou žádost,“ odpověděl Biggles a oklepal popel z cigarety.

Ginger vykulil oči. Pak pomalu přikývl. „Rozumím. Chtěl jsi sem ty zloděje šperků dostat.“

„Ano. Perly v modrém safíánovém pouzdře ponese jeden z rádžových průvodců.“

„Měl by mít pouzdro připevněno k zápěstí.“

„Francouz, který nesl minulý týden diamanty v Paříži, to zkusil a usekli mu ruku v zápěstí. Zemřel na následky toho strašného zranění,“ řekl chladně Biggles. „Průvodce, který tentokrát perly ponese, bude muž ze Scotland Yardu. Dovolí mi, abych je ukradl. A já doufám, že ty lotry přelstím. Až budu perly mít, rozběhnu se po letišti k Mosquitu, v jehož kokpitu budeš sedět s nastartovanými motory. Jakmile vlezu dovnitř, odletíme.“

Ginger zamrkal. „A k čemu to bude dobré?“

„Ti darebáci tam budou, všechno budou mít nepochybně pěkně naplánované, a jestli dobře hádám, bude na ně čekat letadlo. Nebudou připraveni na jednu jedinou věc a to, že já zasáhnu dřív než oni. Až se vzpamatují z šoku, co myslíš, že udělají?“

„Nejspíš tě asi zastřelí,“ odpověděl Ginger ponuře.

„Spolehni se, že učiním všechno, aby se něco tak smutného nestalo,“ opáčil Biggles s úsměvem. „Jistě se budou moc zlobit a můj zásah se jim nebude naprosto líbit. Až jim ta hrozná pravda dojde, začnou nás pronásledovat.“

Ginger rozvážně přikývl. „My tedy odstartujeme, prostě tak jak říkáš, s rádzovými klenoty, a v patách budeme mít hrodlořezy, kterým jsme vypálili rybník.“

„Tak si to představuji.“

„A kam mám s letadlem zamířit – za předpokladu, že se mi s tím lupem podaří vzlétnout.“

„Velice pečlivě jsem si to promyslel,“ odpověděl Biggles. „Namíříme si to do Margon, což je krásné malé letiště blízko Lyonu, ve Francii, a tam v letištním baru posváčíme. Pokud můj plán bude fungovat, ti lotři nás ze svačiny určitě vyruší a budou požadovat, co se jim nepodařilo získat v Gatwicku.“

„Jak zjistí kam jsme letěli?“

„Ve vzduchu zpomalíme na rychlost, která jim dovolí nás sledovat.“

„A co se stane, až na nás budou chtít ty perly?“

„Zatáhnu smyčku a budou v pasti. Musíme je chytit při činu.“

„Neriskuješ moc? Chci říci – kolik je těch lotrů?“

„To je jedna z věcí, kterou bych rád zjistil.“

„Budeš vypadat hloupě, jestli tě oddělají a dostanou perly,“ prohlásil Ginger.

„Pokud mě zabijí, bude mi už úplně jedno jak vypadám,“ odpověděl bezstarostně Biggles.

„Bereš si zbraň?“

„Jistě. A ty si ji raději vezmi také. Mám pocit, že ji budeš potřebovat. Ale teď už půjdeme. Musíme si pospíšet. Nemáme moc času.“

*

Přesně ve dvě třicet, naprosto podle plánu, velký modrostříbrný jednoplošník, soukromý majetek rádži z Rantipany, dosedl na širokou ranvej letiště Gatwick, otočil se a pomalu roloval k letištním budovám, kde čekala malá skupina složená z představitelů letiště, zástupců vlády, reportérů a fotografů. Mezi těmi byl i Biggles s fotoaparátem zavěšeným na krku.

Již nejméně po desáté přejel očima letiště. Snažil se rozpoznat, které z mnoha letadel stojících na betonové ploše je letadlo, které dopravovalo zloděje. Několik letadel patřících leteckým společnostem mohl vyloučit hned; právě tak šedě natřeného policejního Mosquita, s motory běžícími naprázdno a Gingerovou hlavou za sklem kokpitu. Pokud se týkalo ostatních letadel, jeho zájem se soustřeďoval především na tři americké stroje, z nichž dva byla předělaná válečná letadla a jedno neobvyklý lehký dopravní Volting, jednomotorový hornokřídový jednoplošník, natřený tmavorudou barvou s bílým bleskem po celé délce kapoty. Nějaký muž, možná pilot nebo člen posádky, se nonšalantně opíral o levé křídlo. Otevřenými dveřmi bylo vidět dalšího muže, který se pohyboval uvnitř.

Další pozorování letadla přerušil příchod rádži a jeho doprovodu ke vstupním vchodu. Uvítací skupina, novináři i náhodní diváci se shromáždili okolo hostů – samotného rádži, jeho sekretáře a muže, který nesl v jedné ruce desky se spisy a v druhé ruce modré safiánové pouzdro. Byla podána kytice, vyměněny pozdravy. Kamery vrčely, uzávěrky fotoaparátů klapaly.

Biggles se protlačil dopředu. V tu chvíli se ozvala rána, oslepující fotoblesk a hned po něm hustý mrak bílého kouře, který zahalil všechny návštěvníky a diváky do svých dýmajících prstenců.

Ginger, který seděl v kokpitu Mosquita ve vzdálenosti asi sto yardů, slyšel zřetelně poděšené výkřiky a varovné volání. Nervy napjaté, pozoroval co se bude dít. Spatřil, jak Biggles vyrazil z davu, modré pouzdro v levé ruce a dal se do běhu, sledován jiným mužem, který sahal do kapsy. Vytáhl, jak se dalo čekat, pistoli. Ozvaly se výstřely. Biggles začal kličkovat, ale stále směrem k Mosquitu; měnil směr, aby ho muž, který na něho nepřestával střílet, netrefil.

Ginger měl už pistoli v ruce, ale váhal má-li střílet, protože se obával, zda muž, který pronásleduje Bigglese, není členem rádžovy ochranky nebo detektiv. Když pak pochopil, že Biggles je opravdu v nebezpečí, vystřelil rychle dvakrát za sebou do země před pronásledovatelovy nohy. Mělo to kýžený efekt. Muž se zastavil, zaváhal, pak vystřelil na letadlo, ale netrefil.

Biggles běžel dál, lapal po dechu a skočil, ba přímo vletěl do Mosquita. „Padáme,“ řekl chraptivě a klesl na volné sedadlo.

Ginger byl připraven. Motory zahučely. Mosquit se zachvěl, když se rozjížděl. Ocas se zdvihl. Chvíli na to byl stroj ve vzduchu a přelétl těsně nad plotem letiště. Po několik vteřin držel Ginger letadlo dole; pak přitáhl knipl, začal stoupat a dostal se na předpokládaný kurs.

„Jak to proběhlo?“ zeptal se. „Ti zloději tam byli?“

„To tedy byli,“ odpověděl Biggles, který, schránku se šperky na klíně, ještě stále těžce oddechoval. „Skoro mě dostali. Právě jsem vcházel, když vybuchla kouřová bomba. Nakonec mi to vlastně pomohlo. Popadl jsem pouzdro a vyrazil.“

„Co to bylo za člověka, který běžel za tebou – takový malý tmavý chlápek?“

„Myslím, že to byl jeden z těch gangsterů, ale nejsem si jist. Sáhl po pouzdře ve stejnou chvíli jako já – popadli jsme ho vlastně oba najednou. Ale vrazil jsem mu jednu do zubů, zbavil se ho a vyrazil. Klidně leť, podívám se, jak to vypadá za námi. Nesmíme letět moc rychle, aby nás neztratili z očí.“ Biggles zkoumal prostor za letadlem. Za pár minut spokojeně konstatoval: „Je to dobré. Jdou po nás. Je to ten na červeno natřený Volting. Myslel jsem si, že by to mohl být on. Leť dál, ale dej pozor, aby se k nám nepřiblížili příliš, nevíme, jestli nemají na palubě kulomet.“

Ginger zamířil do Francie.

Let proběhl bez problémů. Volting letěl v závěsu za ocasem Mosquita, ale Ginger, který měl stroj rychlejší, bděl nad tím, aby se Volting nedostal nikdy tak blízko, že by je mohl ohrozit. Když se na obzoru objevilo letiště Margon, Ginger přesně podle Bigglesových instrukcí zvýšil rychlost, jakoby si teprve teď uvědomil, že jsou pronásledováni, a zatímco americké letadlo bylo ještě jen tečkou na obloze, Ginger přistál a roloval k letištní budově. Jediné další letadlo na přistávací ploše byl olivově hnědý Tiger Moth.

Ředitel letiště je očekával. Ukázalo se, že na Bigglesovu žádost ho Scotland Yard upozornil, prostřednictvím Policejního ředitelství v Paříži, na to co se chystá, takže když se Biggles prokázal svými doklady, ředitel letiště ho ujistil, že je připraven všestranně spolupracovat. Biggles mu poděkoval a řekl, že mu však nemůže nikterak pomoci a poradil mu, aby se raději držel stranou v bezpečí. A pak Biggles i Ginger zanechali Mosquita na místě, kde přistáli. Biggles vzal modrou schránku na šperky a oba zamířili do letištní jídelny.

Byli tam dva muži, každý seděl u jiného stolku, před sebou šálek čaje. Jeden z nich byl farář, zřejmě francouzský *curé* a druhý nějaký mechanik v kombinéze, na hlavě elegantně posazený baret. Ginger po nich přejel letmým

pohledem a více se jim nevěnoval. Zaujal ho Volting, který viděl oknem přistávat a rolovat k Mosquitu.

Čistě upravená číšnice vyšla od baru a zeptala se obou cestujících co si budou přát. Biggles i Ginger si objednali čaj a pár sušenek a byli rychle obslouženi. Upíjeli čaj a ukusovali sušenky.

Ginger nespouštěl oči ze dveří a řekl tiše: „Už jdou. Jsou tři. Nechali motor běžet, takže pilot zůstal v letadle. Dohromady jsou tedy čtyři.“

„O.K.,“ zamručel Biggles. „Dělej jakoby nic.“

Ginger si vzal sušenku, ale na jídlo neměl rozhodně ani nejmenší pomyšlení. Uvažoval, jak se asi zloději šperků zachovají.

Tři noví příchozí, z nichž jednoho Ginger okamžitě poznal – byl to ten malý tmavý muž, který pronásledoval Bigglese v Gatwicku – kráčeli ke stolu, u kterého seděli. Biggles se ani nepohnul. Tvářil se, jakoby o nich vůbec nevěděl.

Jeden z nich, zřejmě vůdce bandy, vysoký pohledný muž s ocelově šedýma chladnýma očima a tvrdými ústy, promluvil stručně, ale k věci. „Tak dělejte,“ řekl chraptivě. „Dejte mi je.“

Biggles zvedl hlavu. „To mluvíte se mnou?“

„S vámi,“ šlehla odpověď.

„Co si přejete?“ zeptal se Biggles.

„Víte dobře co chci!“ vyštěkl muž. Při tom sáhl po modrém pouzdru, které leželo na volné židli vedle stolku s čajem.

Ale Biggles byl rychlejší. Položil svou pravou ruku pevně na pouzdro. „To vám nepatří,“ řekl klidně.

„Nechte si ty řeči,“ vztekle zavrčel muž, srazil Bigglesovu ruku a popadl pouzdro.

Biggles pokrčil rameny. „A co si myslíte, že v tom pouzdře najdete?“ zeptal se jakoby nic.

Malý tmavý muž promluvil s podivným cizím přízvukem. „Otevřít to pouzdro a být jistý, že perly jsou tam,“ zachrčel.

Biggles zavrtěl hlavou. „Jestliže hledáte rádky perly, tak jste na špatné adrese,“ řekl.

Nastalo zlověstné ticho. Nikdo nepromluvil. A pak rychlým pohybem, oči stále upřené na Bigglese, muž, který držel pouzdro, ho prudce otevřel. Bylo prázdné. Zhluboka se nadechl. „Kde jsou?“ procedil skrze zuby.

„Myslím, že v tuto dobu jsou již v trezoru v hotelu Savoy, v Londýně,“ odpověděl Biggles klidně. „Na můj návrh byly perly dány do jiného zavazadla dříve, než toto krásné modré pouzdro opustilo letadlo.“

Vysoký muž zíral na Bigglese jakoby ztratil řeč. „Kdo jste?“ konečně ze sebe dostal.

„Detektiv-inspektor Bigglesworth ze Scotland Yardu,“ odpověděl Biggles. „Radím vám, abyste nekladl odpor.“

V mužově ruce se bleskově objevila pistole. S nadávkami namířil na Bigglesovu hlavu. Vyšla rána. Ale Biggles nepohnul ani svařem. Zato vysoký muž zavrával, chytil se za postřelenou paži a pistole mu vypadla z ruky.

Udivený Ginger se rozhlédl a viděl jak muž, kterého pokládal za kněze, vstává, v ruce kouřící revolver a v oku monokl. Ginger jen vydechl, poznal leteckého policistu Bertieho Lissieho. Také mechanik vyskočil ze židle, s pistolí v ruce. Ginger poznal Algyho Laceye.

Pilot Voltingu zřejmě zaslechl výstřely a vrazil do místnosti. „Co se děje?“ vykřikl.

„To se dozvíte,“ odpověděl odměřeně Biggles. „Nehýbejte se, jste zatčen. A varuji vás, jestli se pokusíte utéct, okolo budovy stojí kordon francouzských policistů – a všichni touží pomstít svého kamaráda, kterého jste minulý týden zavraždil v Paříži.“

Nikdo se ani nepohnul.

Algy a Bertie přistoupili k zatčeným. Pouta zaklapla. Biggles zapískal a francouzský policejní inspektor následovaný skupinou strážníků vtrhl dovnitř.

„Tady máte své muže, pane,“ řekl Biggles. „Zatím je ponechám ve vašich rukou. Musím se vrátit do Scotland Yardu.“ Obrátil se k ostatním s lehkým pousmáním. „Ale než poletíme, máme dost času dopít si čaj.“

Ginger unaveně usedl. „To mě tedy podrž,“ vydechl. „A já říkal, že to je den jak stvořený k něčemu vzrušujícímu.“

„A jak se ukázalo, taky byl,“ řekl Biggles a nalil si čaj.

AFRICKÉ POSLÁNÍ

Když Biggles vešel a zavřel za sebou dveře, kapitán letectva Raymond, náměstek policejního komisaře Scotland Yardu, zdvihl hlavu od papírů, které měl rozloženy na stole. „Brýtro, Bigglesworthi,“ pozdravil stručně.

„Dobré jitro.“

„Máš hodně práce?“

„Právě teď to není ani tak zlé.“

„Co bys řekl výletu do Střední Afriky?“

Na Bigglesově tváři nebylo vidět žádný údiv, když si bral cigaretu z krabice, kterou před něj přistrčil kapitán. „O co tentokrát jde?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděl kapitán upřímně. „A byl bych právě rád, kdybys to zjistil. Jediný podklad, který mám, je zpráva z ministerstva pro kolonie.“

„Hádám, že v tom je také nějaké letadlo.“

„Svým způsobem ano.“

„Řekněte mi, jak v tom může být letadlo nějakým způsobem?“ vyzval Biggles kapitána. „Bud' tam nějaké je nebo není.“

„Udělej si pohodlí a já ti řeknu všechno co vím.“

Biggles se opřel a zapálil si cigaretu.

„Prostor, který nás zajímá,“ začal kapitán, „je malá domorodá rezervace přímo uvnitř našeho území blízko hranic s Kenyí, Francouzskou rovníkovou Afrikou a Belgickým Kongem. Jmenuje se Ubeni. Žije tam kmen stejného jména ve vesnici, která se jmenuje také tak.“

Biggles se pousmál. „Takže názvy máme za sebou, je to jednoduché.“

„Vesnice leží na břehu jezera Kulu, vodní plochy asi čtyřicet mil dlouhé, která pokrývá střed rezervace,“ pokračoval kapitán. „Obyvatelé tam byli vždycky trochu

zaostalí. Pár jich bylo před časem zaměstnáno v dolech v Kimberley, ale pracovat se jim nechtělo a vrátili se do vesnice. Nikdy jsme v rezervaci neměli žádné vážné potíže, zřejmě proto, že správce rezervace přivíral oči nad pytláčením chráněné zvěře. Na tom není nic neobvyklého. Většina domorodců pytláci celý život a my nic nenamítáme, dokud to nepřesáhne rozumné meze. Musím dodat, že Ubeni jsou nepřívětivá banda, a proto k nim zřídka kdy někdo zavítá – myslím bělochy. Tolik o místě a lidech tam.

První známky, že věci nejsou v pořádku, se objevily ve zprávě kapitána Callinghana, asistenta správce rezervace, do jehož oblasti Ubeni patří. Zajíždí tam asi tak jednou za rok, aby domorodcům připomněl, že existuje; protože, abys pochopil, Ubeni není místo, kam je snadné se dostat pěšky. Vzhledem k tomu, že Callinghan je vládní úředník, nikdy ho nevíтали s otevřenou náručí, ale když se tam vydal naposled, před několika měsíci, vycítil atmosféru přímo nepřátelskou. Co bylo důvodem takového přijetí mu nebylo jasné, ale nepochybuje, že nějaký určitě existuje. Callinghan, který se v těch věcech vyzná, se domnívá, že v tom má prsty nějaký běloch.“

„Byl tam tou dobou viděn nějaký běloch?“ zeptal se Biggles.

„Ano, ale pokud se týká chování domorodců, můžeme ho vyloučit, protože máme důvodné podezření, že se stal jejich obětí. Byla to známá postava, Skot, jmenoval se Angus Soutar, byl vdovec a obchodník ze staré školy, naprosto poctivý, měl vládní licenci. Domorodci mu říkali Sootoo. Měl syna, který chodil do škol v Anglii a asi před šesti měsíci se připojil k otci a podnikl s ním svou první obchodní cestu. Myslím si, že stárnoucímu muži ubývaly síly a chtěl svému synovi předat svůj obchod i zkušenosti, aby se mohl všeho ujmout, až on sám už nebude moci. Je to dřina a těžký život, objíždět ta vzdálená místa, nemít pořádný dům, jen vůz tažený buvolý a provozovat výměnný obchod. Ale zdá se, že

starý pán měl takový život rád. Stejně jako správce rezervace zavítal jednou za rok také do Ubeni. Byl tam před nedávnem a od té doby je nezvěstný. Jeho syn se vrátil domů a právě to, co vyprávěl, je důvodem k našemu rozhovoru.“ Dříve než pokračoval, sáhl kapitán po další cigaretě.

„Asi před dvěma měsíci se jeho syn, Tommy Soutar, objevil sám a pěšky v Jubě, v rovníkové Africe. Byl naprosto zničený a zoufalý. Řekl, že byli s otcem v Ubeni, kde zastihli domorodce zcela zdivočelé a to natolik, že byli drzí a uráželi je. Bylo jasné, že nebyli vítáni. Stalo se poprvé, že starý pán se setkal s takovým přijetím a velmi ho to mrzelo. Někteří domorodci se zdáli opilí a skutečně se okolo povalovalo několik prázdných lahví od džinu. Několik z nich se ozdobilo prázdnými krabičkami od sardinek, sklenicemi od džemu a podobným zbožím, takže Soutar došel k závěru, že buď jim ty věci dal nějaký běloch za služby, které mu prokázali, nebo že někoho přepadli a okradli. Soutar se obával, že kdyby zůstal, mohl by být také okraden a rozhodl se pokračovat v cestě.

Tommy vyprávěl, že jeli asi deset mil podél jezera, aby měli dost vody pro buvoly a na noc se utábořili. Těsně před západem slunce se na jejich cestě objevil muž z kmene Ubeni. Chlapec popisoval jeho chování jako vyplašené, jako by se ten muž bál, že ho někdo sleduje. Starý pán s ním hovořil v jeho jazyce, kterému chlapec nerozuměl. Když dohovořili, Angus Soutar šel do vozu, přinesl velké množství tabáku a dal ho muži. Na oplátku dostal, jak si Tommy povšiml, malou oválnou plechovku s modrým víkem. Domorodec odešel. Starý pán odnesl plechovku do vozu. Tommy ji už nikdy znovu neviděl. Nemá tušení co v ní bylo. Povšiml si, že jeho otec vypadal ustaraně, seděl zamyšlený, jakoby si nevěděl rady s nějakým problémem. Konečně vstal a řekl: „V Ubeni se dějí nepěkné věci a chci se tomu dostat na kloub. Počkej tady, než se vrátím.“ Pak dodal jakoby ho ještě něco napadlo:

„Kdybych se nevrátil, jdi do Juby a oznam moje zmizení na policii.“ A odešel směrem k Ubeni. Tommy ho už víc

neviděl. Chlapec čekal celou noc. Když se jeho otec do rozbřesku nevrátil, vydal se ho hledat. Ušel asi tři nebo čtyři míle a pak narazil na něco, co v něm vyvolalo zděšení. Bylo to tělo domorodce, který za nimi přišel do jejich tábořiště. Byl mrtev – ubodán k smrti kopím. Tabák byl pryč. Tommy běžel zpátky k vozu. Byl si jist, že stejné neštěstí potkalo jeho otce. Nakonec udělal to nejrozumnější. Zapráhl buvolu a odejel.

Později ten samý den spatřil něco, kvůli čemu ti vlastně celý ten příběh vyprávím. Letadlo. Bylo dost vysoko nad jezerem a přilétalo od Ubeni. Zmizelo směrem na sever.“

„Nepoznal náhodou jaký to byl typ?“ přerušil kapitána Biggles.

„Ne. Ani ho nijak zvlášť nezajímalo, pouze se podivil, co tam letadlo dělá. Ale nech mě dokončit chlapcův příběh. V noci došlo k tomu nejhoršímu. Na buvolu zaútočili lvi a ti, kteří nebyli zabiti, se splášili a utekli. Bez možnosti pokračovat dál vozem, Tommy sbalil všechno jídlo, které mohl unést, a vydal se dál pěšky. Za dva týdny, na pokraji sil a zcela vyhladovělý potkal naštěstí pár přátelských domorodců, kteří ho dovedli k nejbližší misionářské stanici a odtamtud byl dopraven do Juby, kde vypověděl svůj příběh.“

Biggles uhasil cigaretu. „A závěr?“

Kapitán pokrčil rameny. „Prostě to, že v Ubeni se něco děje. Je docela možné, že v tom hraje nějakou roli letadlo. Jestli ano, tak to je přesně práce pro tebe.“

„A to nemůže policie v Jubě prověřit situaci a zjistit, co se stalo Soutarovi?“

„Policii by se nepodařilo přiblížit se k rezervaci, aniž by se o tom domorodci nedozvěděli. Pachatel by se vypařil a Ubeni by předstírali, že o ničem nevědí.“

„Z toho všeho, co jsi mi pověděl, usuzuji, že jádro problému je nejspíš v krabici, kterou Soutar přijal od domorodce a za kterou mu zaplatil tabákem. Nesnažil se chlapec ji najít?“

„Ne. Měl příliš velkou starost, co se stalo s jeho otcem a také si nebyl sám jist životem, než aby se zajímal o něco, co mu v tu chvíli připadalo jako naprosto podružný detail.“

„Kde je Tommy Soutar teď?“

„Je pořád v Jubě, pracuje tam na farmě. Jeho prohlášení bylo postoupeno vládě s žádostí o instrukce. Celá ta záležitost opravdu nepatří do naší kompetence, ale napadlo mě, že bys tam mohl zaletět a celá věc by se tak rychle vyřešila. Juba je na hlavní trase do Kapského města, dostal by ses tam za dva nebo tři dny. Kdyby sis vzal hydroplán, mohl bys přistát na jezeru. Proto jsem se o něm zmínil.“

Biggles o všem asi minutu uvažoval. „Stále je to trochu vágní,“ prohlásil. „O co vlastně hlavně jde? Chci říci, mám najít Soutara nebo jen prostě zjistit proč jsou Ubeni najednou zlí?“

„Jestliže,“ odpověděl kapitán pomalu, „bys mohl zjistit, kdo dodává těm lidem džin a proč, najdeš odpověď na obě otázky. Bylo by zajímavé vědět jestli to letadlo, které Soutar viděl, zapadá do obrazu.“

„Vsadím se, že nemáš žádný oficiální záznam o letadle, ať už vojenském nebo civilním, které by se pohybovalo v té oblasti.“

„Žádný. R.A.F. tam základnu nemá a nebylo vydáno žádné povolení pro civilní letadlo.“

Biggles si pohrával s cigaretou. „Odkud mají Steinerovi svoje záběry?“

„Steinerovi? Hm, myslíš ty lidi, kteří promítají v kině Poly film o divokých zvířatech?“

„Ano. Jmenuje se V srdci Afriky. V novinách píší, že Steinerovi jsou manželský pár, který miluje dobrodružství a navštěvuje místa na zemi kam sotva kdy vkročila lidská noha. Létaří v hydroplánu a ze svých cest přinášejí krásné snímky ze života divokých zvířat. Chystají se opět do Afriky. Zaujal mě ten hydroplán.“

„Chápu. Moc o nich nevím, jen to, že vloni natočili v Indii film s naším požehnáním.“

„To letadlo, které Tommy viděl, může být jejich.“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Pochybuji. Nežádali nás o povolení, lze tedy předpokládat, že pro natočení afrického snímku si udělali základnu na francouzském nebo na belgickém území.“

„Ani jedno z nich není daleko od Ubeni.“

„To je pravda. Možná, že se vzdálili trochu od svého kurzu. Ale neřekl bych, že by sis s nimi měl dělat starosti.“

Biggles zapochyboval. „Ale stejně, mají letadlo.“ Vstal. „Vezmu s sebou Gingera a vyrazíme do Juby ráno, abychom si vyslechli příběh mladého Soutara z první ruky. Pak bych se podíval na ten kraj Ubeni.“

*

O čtyři dny později, na vyprahlém letišti v Jubě, usazený na prázdném sudu od oleje, blízko policejního obojživelného letounu, kterým přiletěl, Biggles naslouchal příběhu Tommyho Soutara, chlapce, který ztratil otce. Byl to příjemný, do bronzova opálený, inteligentně vyhlížející mladík.

Mnoho nového se nedozvěděli. Tommy litoval, že by nepoznal záhadné letadlo, kdyby ho znovu uviděl a na dotaz, co bylo v malé plechové krabičce, kterou jeho otec dostal od domorodce, prohlásil, že nemá sebemenší tušení.

„Když jste se vydal pěšky, zanechal jste povoz tak jak byl, se vším všudy?“ zvídal Biggles.

„Vzal jsem si jen jídlo, kolik jsem mohl unést,“ odpověděl Tommy.

„Takže by tam ještě mohla být. Našel byste to místo?“

„Snadno.“

„Chcete říci, že bylo v krajině něco, co by vám posloužilo jako vodítko?“

„Ano, jezero. Držel jsem se blízko něho stejně, jako to dělal můj otec. Je tam úzká zátoka, z které vytéká voda do jakéhosi lomeného koryta. Zastavil jsem se v mokřině a skryl se mezi trnitými keři asi sto yardů od konce zátoky. Doufal jsem, že domorodci, kteří by tam přišli, by si vozu nevšimli.“

„Kdybych vás vzal letadlem k jezeru, ukázal byste mi to místo?“

„Ano.“

„Poletíte se mnou?“

„Samozřejmě.“

„Tak to nebudeme odkládat,“ řekl Biggles a vstal. „Za hodinu bychom tam měli být. Posadíte se vedle mne a až budeme nad jezerem, ukážete mi zátoku.“

Za pět minut byl stroj ve vzduchu a o trochu déle než za hodinu se objevil první cíl – dlouhá, úzká vodní plocha lemovaná rákosím, která se táhla jednotvárnou krajinou. Biggles přilétl ze severu. Pod Tommyho vedením zamířil na jih a podél východního břehu a dostal se nad zátoku, o které byla řeč. Tommy řekl, že pokud může soudit, vesnice Ubeni leží asi dvacet mil dál.

Biggles vypnul motory a klouzal dolů k vyhlédnutému místu přistání, hladké vodní ploše, kterou jen místy zčeřilo pár hrochů, jak se potopili před blížícím se strojem. Otočil letadlo a nalétl si podruhé. Stroj sedal a jeho boky pročíslly rákosí, které lemovalo břeh. Z nánosu v ústí zátoky se vzneslo několik plameňáků; jinak se nezdálo, že by kohokoliv rušili.

„Pozor na krokodýly,“ varoval Biggles, když se Ginger postavil do nehluboké vody, aby stroj upevnil.

Vstoupili na břeh. Biggles nesl pušku, pro případ, že by lvi, kteří zaútočili na buvoly, byli stále ještě nablízku. Jestliže byli, neukázali se.

„Tudy,“ řekl Tommy a šel suchou trávou ke skupině stromů s rovnými korunami, které se tyčily několik kroků od

nich. Pokračovali podél nich až k chmurnému svědectví Tommyho příběhu – kostře buvola. Za ní stál opuštěný vůz.

„Šest měsíců to byl můj domov,“ poznamenal smutně Tommy.

Čekali je zklamání. Když došli k povozu, Tommy vykřikl. Vůz byl prázdný. Z jeho vybavení nezůstalo nic.

„Dorodci ho nakonec našli!“ řekl hořce Tommy.

„Obával jsem se toho,“ řekl Biggles klidně. „Byl tak blízko Ubeni, že si ho musel někdo všimnout.“

„Kdyby zloději s jistotou nevěděli, že je můj otec mrtvý, nebyli by se odvážili sáhnout na jeho věci,“ prohlásil zoufalý Tommy.

„Kde tvůj otec obvykle přechovával svoje cennosti?“ zeptal se Biggles. „Myslím, že někdy měl u sebe hodně peněz a jistě by je nenechal jen tak ležet.“

„Je mi jedno, co se stalo s penězi,“ řekl chraptivě Tommy.

„Nemyslel jsem jen na peníze,“ odpověděl Biggles. „Napadlo mě, že možná uložil na stejné místo plechovou krabičku, kterou dostal od dorodce.“

„Ano, to máte pravdu,“ souhlasil Tommy. „Schoval peníze v malé přihrádce pod prknem nad přední nápravou – tady.“ Tommy se sehnul, nadzvil prkno a radostně zvolal. „Nenašli ji! Je tu pořád!“

„Peníze?“

„Peníze i krabička.“ Tommy vytáhl malou kovovou krabičku s modrým víkem. Když ji podával Bigglesovi, něco uvnitř zachrastilo. Biggles ji otevřel a do dlaně levé ruky vysypal hrst malých kamenů. Největší byl velikosti hrachu. Zdvihl ho proti světlu a zdálo se, že kamínek září.

„Co to proboha je?“ zeptal se Ginger.

„Diamanty,“ odpověděl Biggles. „Nebroušené diamanty. Teď konečně víme na čem jsme. Myslel jsem si, že tahle malá krabička by mohla být klíčem k celé záhadě. Ubeni našli diamanty. Možná, že je objevili muži najatí kdysi na práci v

dolech v Kimberley. Asi by poznali diamantonosný šterk, kdyby ho viděli. Také by věděli, že je trestné diamanty kupovat i prodávat. Nemyslím, že by jim to zabránilo prodávat ty, které by při troše štěstí našli. A komu by je mohli prodávat na místě, jako je toto? Jedině nějakému bělochovi. Podle toho co víme vypadá to tak, že za kameny dostávali džin, džem a sardinky. Domorodci věděli dobře, že přestupují zákon, a proto chtěli odradit všechny další bílé návštěvníky. V tom byli samozřejmě podporováni bělochem, který z nich měl prospěch. Tommyho otce, který byl čestný muž, se potřebovali zbavit. Ale takové záměry většinou mají nějaký zádrhel. V tomto případě to byl domorodec, kterému došel tabák a vydal se za vozem vašeho otce, aby nějaký dostal. Nabídl za něj diamanty.“ Biggles se podíval na Tommyho.

„Váš otec hned pochopil oč jde a vydal se zpět do Ubeni, aby zjistil, odkud diamanty pocházejí. Myslím, že chtěl najít i grázla, který za ně dával domorodcům džin. A při tom přišel o život. Domorodec, co si šel pro tabák, byl zřejmě sledován. Jeho soukmenovci rozzuření, že vyzradil jejich tajemství, ho zabili. Jsou to jen moje dohady, ale něco podobného se muselo stát.“

Tommy přikývl. „Asi to tak bylo.“

„Kdyby vás našli, dopadl byste nepochybně stejně,“ řekl Biggles. „Je dost dobře možné, že vděčíte za svůj život lvům. Díky tomu, že jste vyrazil pěšky, tak jste domorodcům unikl, ale vůz našli.“

„Ted' ještě najít bělocha, který je na počátku všech těch potíží,“ řekl Ginger rozzlobeně.

Biggles zdvihl plechovou krabičku. „V téhle krabičce byly původně cigarety – a navíc neobvyklý druh, soudě podle nápisu na víčku. Kouřil váš otec kupované cigarety, Tomme?“

„Nikdy. Balil si je sám.“

„Můžeme tedy předpokládat, že patří chlápkovvi, který dodává džin. Nevím jak jinak by ji zavražděný domorodec

získal. Až najdeme muže, který kouří tento druh cigaret, a nemůže jich být moc v této části světa, položíme mu pár otázek.“

„Afrika je poněkud rozlehlý světadíl,“ poznamenal Ginger.

„Domnívám se, že nebudeme muset hledat daleko,“ řekl Biggles suše.

„Myslíš – Ubeni?“

„Samozřejmě.“

„Třeba tam právě nebude.“

„Pokud ne, jistě se vrátí. O tom nepochybuji – dokud tam můžu za džin a džem získat diamanty,“ prohlásil cynicky Biggles.

„Takže to znamená, že se chceš vypravit do Ubeni?“

„To je jediné místo, kde si můžeme být jisti, že toho grázla najdeme – dříve nebo později.“

„Domorodci vás zabijí, jako zabili mého otce,“ namítl Tommy.

„Udělám co bude v mých silách, abych se vyhnul takové nepříjemnosti,“ prohlásil Biggles.

„Z letadla můžeme snadno najít vůz, který pojede směrem do rezervace,“ řekly Tommy energicky.

Biggles se usmál. „A ze země bychom měli právě tak snadno vidět letadlo letící tímto směrem,“ řekl mile. „Až se tu náš muž objeví, bude pospíchat. Cestovat vozem po zemi je pomalé.“

Vraťme se k letadlu. Chci vám Tommy něco ukázat. Vezměte si peníze, které patřily vašemu otci. Není důvodu je tu nechávat.“

Všichni se vrátili k letadlu. Z kapsy řídicího panelu vytáhl Biggles velkou obálku a obrátil se k Tommymu: „Počítám, že jste jeli dlouho podél jezera.“

„Ano. Otec a já jsme zamířili najih a jeli po jeho břehu; drželi jsme se blízko vody.“

„Výborně,“ pokračoval Biggles. „Chci abyste se podíval na tyto fotografie a řekl mi, jestli poznáváte některá místa, která jsou na nich zachycena. Zvířat si nevšímejte, hrochů, krokodýlů, a ostatních. Soustřed'te se na krajinu.“ Za řeči Biggles vytáhl z obálky balíček fotografií.

Ginger byl překvapen. „Kde jsi k nim přišel?“ zeptal se.

„V Londýně,“ odpověděl Biggles bez dalšího vysvětlení.

Tommy si prohlížel důkladně řadu fotografií, až se u jedné zastavil. „Tohle místo znám,“ prohlásil.

„Jste si jist?“

„Naprosto.“

„Kde to je?“

„Asi míli pod vesnicí Ubeni. Strávili jsme tam noc. Dobře se na to pamatuju, protože jsem nikdy před tím nespát'il tolik hrochů pohromadě jako tam. Tady je vidíte. A po tomhle spadlém stromu jsem šel pro vodu.“

„Díky,“ pokývl Biggles. „Ostatní je už jasné. Víc jsem vědět nepotřeboval.“ Vrátil fotografie do obálky.

„Nějaké tajemství?“ zeptal se Ginger s lehkým sarkasmem.

„Ne, to ne,“ připustil Biggles. „V Londýně promítají cestopisný film, jehož titul zní V srdci Afriky. Natočili ho jistí manželé Steinerovi. Je to dobrý film. Viděl jsem ho večer před odjezdem. Natolik mě zaujal, že jsem zašel do propagačního oddělení a koupil si několik zvětšenin – zejména těch, na kterých je krajina. Myslel jsem si, že třeba poznám některá z těch míst, až sem přijedu.“

„K čemu nám to bude?“

„To je docela jednoduché,“ usmál se Biggles. „Steinerovi nemají povolení k natáčení na britském území. O žádné ani nežádali. V titulcích filmu je uvedeno, že film natočili v belgickém Kongu. A to je lež. Byli tady, jinak by nevyfotografovali místo, které Tommy poznal. Proč lhali o takové maličkosti?“

„Nechtěli, aby se vědělo, že tu byli.“

„Přesně. Máš jedničku. Jejich lež se jim teď vymstila.“

„Myslíte, že to bylo jejich letadlo, co jsem viděl?“ vložil se Tommy.

„Je to pravděpodobné.“

„V tom případě,“ uvažoval Ginger, „jsou to možná právě Steinerovi, kteří dali domorodcům z kmene Ubeni džin výměnou za diamanty.“

„Možné to je. Netvrdím to ... ještě ne. Ale kdyby jejich návštěva tady byla bez postranních úmyslů a poctivá, nemuseli by přece lhát.“

„A ty myslíš, že se tu objeví?“

„Vím to. V Londýně oznámili, že se vrací do Afriky natočit další film. Filmy mohou vynášet, ale je to směšná částka proti tomu, co vynesou diamanty. Dozvěděl jsem se, že plánují odlet týden po tom, co jsme odletěli my.“

„Znamená to, že na ně budeš čekat?“

„Ano.“

„Proto tedy jsi naložil na palubu všechny ty konzervy jídla! Myslel jsem si, že je to proto, kdybychom museli nouzově přistát.“

Biggles se rozesmál. „A co je tohle, to není nouzové přistání?“

„Dobrá. A jak budeme postupovat? To bych rád věděl,“ zeptal se Ginger.

Biggles si vzal cigaretu ze svého pouzdra a zamyšleně ji naklepával na hřbetu ruky. „To nebude snadné vymyslet. Je samozřejmě spousta věcí, které bychom mohli podniknout, ale většina z nich je plná obtíží. Jestliže jeden domorodec může přinést tolik diamantů, musí jich tam být naseto. Kdyby se dostaly na trh, snížily by cenu všech ostatních diamantů ve světě. Proto vláda provádí stále tak přísnou kontrolu. Další riziko je, že kdyby si Ubeni uvědomili jejich cenu, začali by je prodávat za peníze a za ty by kupovali zbraně. A to se nesmí stát.“

„Ale mohl bys tomu zabránit, kdybys informoval úřady o tom, co se tu děje,“ namítl Ginger.

„To je pravda, ale jen do určité míry,“ odpověděl Biggles. „Oficiální akce jsou pomalé. Předpokládejme, že ten chlápek, který o kamenech ví, sem vklouzne a všechno skoupí. Jakmile se odtud jednou dostane, nemáme šanci ho najít. Kdybych věděl jistě, že zůstane na britském území, sledoval bych ho a chytil i se zbožím. Ale nezapomeň, že jsme blízko francouzského a belgického území. Jak jednou překročí hranici, nemůžeme už nic dělat. Nejlepší by bylo dopadnout ho ve vesnici Ubeni, ale i to by nebylo snadné. Domorodci by mu pomohli. Nerad bych skončil na hrotu kopí. Jestliže se tu Steinerovi objeví, brzy budu vědět, jestli je zajímá filmování nebo kamínky.“

„Jak se to dozvíš?“

„Kdyby chtěli opravdu fotografovat a filmovat, zůstali by tu celé týdny. Kdyby sem přišli kvůli diamantům, byli by za pár hodin pryč. Jak se jednou vypaří, už je nedopadneme a diamanty budou pryč.“

„Takže co podnikneme?“

Biggles se podrbal na bradě. „Je nás málo, vypadá to, že musíme zapnout naše mozky. Nech mě chvíli přemýšlet.“

Biggles seděl na zemi, hořící cigaretu mezi prsty a díval se na lehce se vlnící hladinu jezera. Trvalo snad dvacet minut, než dospěl k rozhodnutí. Pak začal rázně jednat. Zavedl Gingera stranou. „Nechci za to nést odpovědnost,“ řekl tiše. „Tommymu jsem to neřekl, ale nejsem přesvědčen, že je jeho otec mrtev. Je možná uvězněn ve vesnici. Domorodci si moc dobře rozmyslí, než zabijí bělocha. Jestliže je Tommyho otec živ, jeden náš chybný krok by ho mohl stát život. Bude to trvat ještě pár dní, než sem Steinerovi přiletí a tím získáváme trochu času. Chci, abys zaletěl do Egypta. Zajdi na velitelství R.A.F., ukaž jim svoje doklady a požádej o spojení s kapitánem Raymondem v Londýně. Vysvětli mu, o co jde. Až ti dá potřebné rozkazy, vrať se. Já tu mezitím udělám

všechno, abych udržel situaci pod kontrolou. Tommy zůstane se mnou a ubytujeme se v povoze.“

Ginger přikývl. „O.K. Počítám, že bych mohl být zpátky za tři dny, pokud se nezdržím sháněním kapitána.“

„To by bylo dobré,“ souhlasil Biggles. „Hod' sebou. Mimochodem, jestli mě tu nezastihneš, počkej pár hodin a pak se vrať do Londýna a informuj o všem Raymonda.“

„Ty chceš jít do Ubeni?“

„Pravděpodobně. Budu se tam muset vypravit, jestliže ten okřídlený kupec diamantů se tu objeví dřív, než se vrátíš. Nechci riskovat, že by ulétl i s kořistí.“

O hodinu později bylo Saro ve vzduchu a směřovalo na sever. Biggles a Tommy ukládali potraviny do vozu a zabydlovali se.

*

Odpoledne třetího dne po Gingerově odletu, Biggles seděl na oji povozu a povídal si s Tommym. Náhle zmlkl, naklonil hlavu a poslouchal.

„Někdo sem letí, ale není to Ginger,“ řekl ostře. „Ten by letěl nízko, pokud by vůbec neklouzal. Stroj, který slyšíme, je vysoko, a to znamená, že má ještě kus cesty před sebou.“

„Támhle je!“ ukázal Tommy na letadlo, které nad nimi letělo po čistě modré obloze. Přilétalo ze severovýchodu, ve směru od Belgického Konga.

Biggles si ho pozorně prohlédl. „Jsou to Steinerovi,“ prohlásil. „Je to Cornell, vodní letoun s člunovým trupem, stejný stroj, jako používali při svých minulých cestách. Podle kurzu, kterým letí, to vypadá, že směřují k Ubeni. Nečekal jsem je tak brzo. Možná, že mají důvod proč tak spěchají. Obávám se, že vás budu muset na chvíli nechat samotného.“

Tommy vypadal udiveně. „Co chcete dělat?“

„Půjdu do Ubeni.“

„Zabijí vás.“

„I to je možné.“ Biggles se usmál. „Jsem policista“, připomenul. „Každý policista musí občas podstoupit riziko, že bude zabit, chce-li dělat svou práci. Konec konců jsem placen za to, abych chytal lidi, kteří přestupují zákon, a ne abych před nimi utíkal.“

„Půjdu s vámi.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Je to od vás odvážné, Tommy, ale mám pro vás práci. Zůstanete tady, počkáte na Gingera a řeknete mu kam a proč jsem odešel. Nebude překvapen. Tady budete celkem v bezpečí. Nechám vám tu pušku.“

„Ale tady jsme v Africe! Nemůžete se tu procházet jako v Anglii!“ zvolal zděšený Tommy. „Co uděláte, když narazíte na lva?“

„To záleží na tom, co udělá lev,“ odpověděl Biggles s předstíranou vážností. „A co domorodci?“

„Kdyby chtěli provést nějaké darebáctví, puška by mi nebyla moc platná. Ostatně, jestliže jsou ve špatné náladě, mohl by je rozzuřit pouhý pohled na ni. Mám u sebe automatickou pistoli pro případ, že by bylo zle.“

„Do Ubeni je daleko,“ poznamenal Tommy „Než tam dorazíte, bude tma.“

„O to lépe,“ opáčil Biggles. „To mi dá šanci tam vniknout nepozorován. Kdybych čekal do zítřka, naši ptáckové by mohli uletět. To bych nechtěl riskovat. Ale raději už půjdu. Dávejte na sebe pozor a nevzdalujte se. Ginger by tu měl být každou chvíli.“ Biggles zamával na rozloučenou a vydal se na cestu podél břehu jezera.

Zpočátku nespatrił ani stopu po divoké zvěři; jen velké množství vodního ptactva a hrochů ponořených v jezeře a několik jelenovitých vodušek, které se daly na útěk, když se přiblížil. Pak se však objevil lev. Vynořil se náhle nedaleko něho v suché trávě. Biggles šel dál. Lev ho zprvu podezřívavě pozoroval, ale pak odkráčel opačným směrem. Několikrát se ohlédl a zmizel. Když se začalo šerit, měl Biggles před sebou

ještě asi pět mil cesty. Uslyšel nedaleko řvát lvy, ale neukázali se.

Postupoval nyní s větší opatrností a dával pozor, zda nenarazí na domorodce. Nespatřil žádné a byl rád, protože si přál dorazit k vesnici nepozorován. Své putování skončil už ve stříbřitém světle afrického měsíce. Přestal se obávat nečekaného napadení, věděl, že domorodci budou tou dobou již ve vesnici.

Pak učinil objev, který ho neobyčejně zaujal. Byla to stružka. Suchem se zmenšila na pramének, který se plazil korytem plným šterku. Na druhé straně vody byl šterk naházen na hromady a Biggles správně předpokládal, že to je místo, kde domorodci dobývají diamanty. V noci samozřejmě práci přerušili a tak se jen krátce zastavil a šel dál, až se před ním objevily tmavé obrysy chýší ve tvaru úlu. Kousek napravo od vesnice, na klidné hladině jezera se blyštivě odrážel měsíc. A tam, blízko břehu, spočívalo nehybně letadlo, jakoby dosedlo na svůj vlastní odraz. Poznal stroj, který již ten den spatřil, a pochopil, že Steinerovi dorazili, ať už byl cíl jejich cesty jakýkoliv. U letadla nikoho neviděl. Ale ve vesnici bylo živo, domorodci byli zřejmě rozjaření a zdáli se ve velice dobré náladě. Biggles naslouchal a zamračil se. Bylo mu jasné, že takové neobvyklé chování v tuto dobu je výsledkem nadměrného požití alkoholu.

Postupoval dál a spatřil stan postavený asi sto yardů od chýší. Celtovinou prosvěcovalo silné světlo. Vzhledem k tomu, že nikde poblíž stanu nebylo vidět žádné domorodce, Biggles usoudil, že Steinerovi už svůj obchod uzavřeli.

Chvíli váhal, rozhlížel se, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Pak stan z povzdálí obešel a přiblížil se k němu zezadu. Uslyšel hlasy muže a ženy, kteří mluvili tiše, ale vzrušeně. Vytáhl kapesní nůž, prořízl nepatrně celtovinu a přiložil oko k otvoru.

Přikrčen pozoroval dvojici ve stanu, pak se s podivným výrazem ve tváři narovnal, zadíval se znovu pozorně na

vesnici a ustoupil do křovin. Odtamtud se, stále nesmírně opatrně, vydal k letadlu. Trochu se zhouplo, když vstoupil do kabiny, ale vlny se brzy uklidnily. Díval se na vesnici dokud neztichla. Světlo ve stanu zhaslo. Bolely ho nohy a uvelebil se v kokpitu, aby si odpočinul.

*

Rozbřesk byl každodenní zázrak východu slunce v Africe. Země a voda ožily. Biggles protáhl zdřevěnělé údy a sklem kokpitu uviděl, že vesnice je již vzhůru a plná ruchu. Domorodá žena šla k jezeru pro vodu. Muž sedící v podřepu ostřil kamenem svoje kopí. Před stanem se objevil běloch se skládacím mycím stolkem, zavěsil na stan malé zrcátko a začal se holit. Ze stanu vyšla žena ve svetru, kalhotách a vysokých kožených botách. Nesla lihový vaříč, který zapálila, postavila na něj konvici s vodou a vrátila se do stanu. Muž skončil svou ranní toaletu a následoval ji. Žena se vrátila pro konvici, když voda začala vřít. To všechno Biggles sledoval bez zvláštního zájmu. Jeho pozornost přitahovala mnohem více vesnice a uklidnilo ho, když viděl, že domorodci udržují od stanu náležitý odstup. A nejen to, skupina domorodců vyzbrojená oštěpy a štíty se vydala husím pochodem na lov.

Opustil letadlo a kráčel beze spěchu ke stanu. Šel rovnou k otevřenému vchodu a podíval se dovnitř. „Dobré jitro,“ pozdravil. „Mohu vstoupit?“ Aniž by čekal na odpověď, klidně vešel.

Ani muž, ani žena, kteří snídali u kempinkového stolku, neodpověděli. Zírali bez hnutí, v pozicích, v jakých je Biggles zastihl. Muž konečně položil vidličku. „Nu, proč ne? Pojd'te dál,“ zakoktal.

„Vsadil bych se, že jste žádnou návštěvu nečekali,“ řekl Biggles zcela přátelsky.

„Ne – tedy – ne tak docela.“ Muž mluvil s cizím přízvukem.

„Nemýlím-li se, jste pan a paní Steinerovi,“ pokračoval Biggles.

„Ano, to jsme,“ potvrdil váhavě muž a podíval se krátce po své ženě. „S kým mám to potěšení hovořit?“

„Nemusí to být právě potěšení,“ odpověděl Biggles chladně. „Jmenuji se Bigglesworth. Jsem policejní inspektor ze Scotland Yardu. Myslím, že vám nemusím vysvětlovat proč jsem tady.“

Konečně našla řeč i žena. „Nemáme tušení o čem hovoříte,“ prohlásila dosti hrubě. „Co od nás chcete?“

„Chci vám sdělit, že jste zatčeni a je proti vám vznesena celá řada obvinění, z nichž jedno je nezákonná koupě diamantů,“ odpověděl Biggles. „Doufám, že se ve vašem vlastním zájmu budete chovat rozumně.“

Následovalo krátké ticho plné napjatého očekávání.

Přerušil ho muž. „Takový nesmysl!“ utrl se. „Proč si myslíte, že máme diamanty?“

„Nemáte náhodou u sebe cigarety?“ zeptal se Biggles.

Muž vytáhl malou plechovou krabičku – s modrým víčkem.

„Abych pravdu řekl, byla to právě taková krabička, jakou držíte v ruce, která mě k tomu přivedla,“ řekl Biggles. „Musím vás varovat, že cokoliv řeknete, může být užito jako důkaz proti vám...“

„Nevšímej si ho, Karle,“ vybuchla žena. „Nemá žádné důkazy!“ Rukou sáhla po revolveru v pouzdře, které viselo vzadu na její židli.

„Tento způsob argumentování vám paní Steinerová nepomůže,“ řekl Biggles klidně. „Zrovna tak vám nebude nic platné násilí.“

„Mohu všechno vysvětlit,“ zahučel muž, který se zdál více vyveden z míry než jeho žena.

„U soudu si to rádi poslechnou,“ souhlasil s ironickým úsměvem Biggles.

Náhle vytáhla žena revolver a namířila na Bigglese. „A co nám povíte teď?“ zasyčela.

„Už nemám co dodat,“ odpověděl Biggles bez vzrušení. „Snad ještě to, že budete-li se bránit zatčení, bude to pro vás ještě horší,“ dodal.

Je možné, že Bigglesovo klidné chování zapůsobilo. Ať tak či onak, žena sklopila revolver, ale z ruky ho nedala. „Dá vám to hodně práce najít tady diamanty,“ řekla kousavě.

Biggles se pousmál. „Náhodou vím, kde jsou.“

„Jak to víte?“

„V noci jsem se na vás díval, jak je třídíte.“

Ženiny rty se sevřely do bezkrevné, slabé linky. Obrátila se plná zuřivosti na svého muže a německy na něho zaječela. „Říkala jsem ti, že jsme měli toho starého dědka oddělat hned. To on může za všechno.“

„Pro vás by to byla polehčující okolnost, kdyby byl Angus Soutar naživu,“ řekl Biggles rovněž německy. „Je-li mrtev, budete obžalováni i z vraždy.“

„Je živ,“ zamručel Steiner tentokrát opět anglicky. „S tím jsme neměli nic společného. To náčelník. Právě sem míří.“

Žena se nepříjemně zasmála. „Výborně, vyslechneme si, co nám o tom poví.“

Biggles se podíval přes rameno. Vysoký, silný domorodec, v ruce krátký oštěp s širokou čepelí, přicházel ke stanu následován několika svými muži.

Biggles se obrátil na Steinera. „Mám teď co činit s vámi, ne s ním. Půjdete se mnou nebo chcete dělat potíže?“

„Nemá smysl se s ním bavit,“ řekla žena. „Pojď, Karle, půjdeme. On nás zastavit nedokáže. Náčelník se o něho postará. Za deset minut můžeme být nad belgickým územím. Tam už na nás nemůže.“

„Ano, to bude nejlepší,“ řekl Steiner pomalu a díval se přitom upřeně na Bigglese.

„Nemusí to být tak snadné, jak si představujete,“ řekl vážně Biggles. „Než jsem šel k vašemu stanu, postaral jsem se, aby vaše letadlo nemohlo odstartovat. Kýl je zabořen v bahně a v kabině je půl metru vody.“

Nenávist, která se objevila v ženiných očích, nenechala Bigglese nijak na pochybách o tom, co si myslí. Na to, co potom udělala, nebyl nijak připraven. Sebrala se stolu malou kabelu, vyběhla ze stanu a rozhodila její obsah do vysoké trávy. „Tady máte vaše důkazy!“ zavřeštěla. „Teď jděte a najděte si je.“

Biggles zavrtěl smutně hlavou. „Poprvé v životě jsem viděl někoho vyhodit tolik diamantů.“

„Bude to také naposled,“ vykřikla rozzuřeně žena. Otočila se k vysokému domorodci, který stál ve vchodu do stanu a zřejmě nevěděl, co se děje. „Ten člověk je policista!“ křičela.

„Přišel, aby tě odvedl do vězení!“

Biggles nevěděl, jak dalece rozumí náčelník anglicky, ale z jeho výrazu pochopil, že se pro něho stal nepřítelem.

„Zabij ho!“ křičela žena. Byla na pokraji hysterie. Náčelník pozvedl výhružně oštěp.

„Hildo, buď zticha!“ okřikl ji Steiner, kterému zřejmě povolovaly nervy.

Biggles se zadíval náčelníkovi upřeně do očí. „Přived’ Sootooa,“ poručil ostře.

Náčelník zamrkal, jakoby spád událostí byl příliš rychlý pro jeho primitivní mozek.

„On tě pověsí!“ křičela žena.

„Uklidni se, Hildo,“ řekl Steiner skoro prosebně.

Náčelník se obrátil zády ke stanu a rozhlédl se. Pak se zeptal Bigglese: „Kde je všichni?“

„Nemá žádné muže!“ křičela paní Steinerová. „Je sám!“

Náčelník zdvihl svůj oštěp a pak se věci seběhly rychleji, než je možné popsat. Bigglesovi se objevila v ruce pistole. Ucítíl za zády rychlý pohyb, otočil se a uskočil stranou.

Téměř zároveň vyštěkl revolver paní Steinerové. V malém prostoru stanu zazněl výstřel podivně dutě. Náčelník zakolísal. Oči se mu rozšířily údivem. Oštěp se sklonil a vypadl mu z ruky. A pak se docela pomalu sesul na zem. Rozhostilo se ticho. Z hlavně revolveru se kouřilo. Paní Steinerová zírala nevěřícně na muže, kterého zastřelila. Neprotestovala, když jí vzal Biggles revolver z ruky a strčil si ho do kapsy.

První kdo promluvil byl Steiner, popelavý v tváři. „Zbláznila ses?“ zamumlal přidušeně. „Teď nás zabijí všechny.“

Situace tomu nasvědčovala. Domorodci vršeně hovořili a postupovali ke vchodu do stanu. Byli čím dál hlasitější a rozčilenější.

„Zůstaňte klidně stát,“ poručil rázně Biggles a otočil se čelem k domorodcům. Než mohl promluvit, hluk se proměnil v podrážděné syčení. Ale to náhle ustalo, jako když se vlna rozplyne na písčitém břehu. Všichni se obrátili k jezeru. Do ticha pronikl nový zvuk. Vrčení motorů letadla, ještě vzdálené, ale nabývající rychle na síle.

„Přilétají moji lidé,“ řekl klidně Biggles.

Domorodci, kteří to zřejmě pochopili, začali rychle ustupovat. Někteří se dali do běhu, někdo hodil oštěpem, ale nikoho nezasáhl. Ústup přešel v útěk.

Teprve když Biggles vystoupil ze stanu, pochopil proč. Nad jezero nepřilétalo jedno letadlo jak očekával, ale dvě. První letělo Saro. Za ním, majestátní svou velikostí i silou, následoval čtyřmotorový hydroplán s odznakem R.A.F. Hukot motorů ztichl v okamžiku, kdy letadla začala klesat a chystala se přistát.

Paní Steinerová, která už vyčerpala svou zuřivost, ponořila obličej do dlaní a rozplakala se. Její manžel se díval bezmocně a zoufale.

Biggles si klekl vedle náčelníka a našel na jeho hrudi ránu od kulky. „Není mrtev,“ řekl Steinerovi, „ale nejsem

lékař, a tak nemohu říci, jakou má naději. Možná, že s sebou vojáci přivezli lékaře. Počkejte tu.“ Vstal a šel k jezeru, kde letadla rolovala ke břehu. První dorazilo Saro. Vyskočili z něho Ginger a Tommy. Ze dveří kabiny velkého letadla vystoupil důstojník RAF následován skupinou vojáků ozbrojených puškami.

Biggles doběhl k Gingerovi. „Teď už je to dobré, ale nevypadalo to nejlépe. Načasovali jste přilet opravdu perfektně. Kde jsi sehnal vojenské letadlo?“

„Kapitán Raymond to všechno zorganizoval s hlavním štábem na Středním východě,“ odpověděl Ginger. „Čekal jsem na ně v Entebbe a navedl je sem. Přistáli jsme v zátoce, ale když nám Tommy řekl, kde jsi, letěli jsme okamžitě sem.“

Biggles se obrátil k důstojníkovi. „Nemáte s sebou lékaře?“

„Máme.“

„Výborně. Ve stanu je pro něho práce. Jsou tam také dva nezranění. Postarejte se o ně, než se vrátím, ale myslím, že vám nebudou dělat potíže. Už v tom lítají až po krk.“ Biggles se obrátil k Tommymu.

„Pojďte se mnou,“ vybídl ho a vydal se k vesnici.

Nemuseli jít daleko, ve vesnici navíc už nikdo nebyl. Zpanikaření domorodci ji opustili a muž, kterého Biggles doufal, že najde, se jim potácel vstříc. Biggles viděl, že se nemýlil. Tommy vyrazil dopředu a volal: „Tati, tati!“

Biggles si zapálil cigaretu a spokojeně se díval na šťastné shledání. Pak, protože si povšiml, jak je starý muž zesláblý, poznamenal: „Řekl bych, že čím dříve dostaneme vašeho otce do civilizace, tím lépe. Ostatně není důvodu, abychom se tu ještě zdržovali.“

*

Zbývá jen dodat, že Angus Soutar a zraněný náčelník byli dopraveni letecky do Egypta a hospitalizováni. Tommy otce doprovázel a ten se brzy natolik zotavil, že se mohl vrátit ke své staré práci. Naštěstí pro paní Steinerovou domorodý náčelník přežil. Pochopitelně, že naleziště diamantů začalo být hlídáno.

Karl Steiner byl natolik moudrý, že celou záležitost přiznal. Popsal, jak při hledání míst vhodných pro fotografování a filmování se zastavil v Ubeni, kde mu domorodci nabídli diamanty. Připustil, že neodolal pokušení a dal za ně gin a jiné zboží. Původní balíček měl ještě doma v Londýně. Policie jej zabavila. Největší chybu, kterou udělal, bylo, že se vrátil pro další a i když to výslovně neřekl, byla to zřejmě práce jeho ženy. Vyšel ze všeho s velkou pokutou, ale paní Steinerová, která byla obžalována z mnohem vážnější věci, z pokusu o vraždu, strávila následující rok svého života ve vězení.

A TO VŠECHNO V JEDNOM PRACOVNÍM DNU

„Proctor“ letecké policie stoupal při zkušebním letu pomalu nad své domovské letiště v Surrey, které bylo chvílemi vidět mezi vrstvou lehkých letních mračen. Biggles seděl u řízení a pozorně sledoval přístroje na palubní desce. Vedle něho Ginger, na uších sluchátka, byl rovněž plně soustředěný.

„Zdá se, že už je v pořádku,“ poznamenal Biggles.

Ginger mlčel. Pootočil trochu hlavu, aby viděl šéfovi do očí. „Dostáváme urgentní zprávu,“ řekl a sáhl po poznámkovém bloku. „Je to Algy.“ Asi minutu poslouchal, dělal si poznámky a pak hlásil: „Algy volá, že má na drátě Raymonda. Máme dostihnout Austera registrovaného jako G-KXRY. Stroj patří nájemné letecké službě a opustil Croydon před pěti minutami.“

„Ať ti dá všechny informace,“ nařídil Biggles a pozměnil poněkud kurz.

Ginger opět naslouchal a pak pokračoval: „Pilot se jmenuje Lester Wolfe. Je šifrantem na ministerstvu války. Prchá s nějakými neobyčejně důležitými dokumenty. Všechny přístavy a všechna letiště byla varována, ale už pozdě. Wolfe právě opustil Croydon.“

„Řekl nájemné letecké službě kam letí?“

„Oznámil, že letí do Glasgowa, ale naposled byl viděn, jak směřuje na jih. Dokumenty se týkají obranných plánů. Podle kapitána je nutno je získat zpět za každou cenu. Algy říká, že je okolo nich po čertech velký rozruch.“

„Vypadá to, že ten chlápek směřuje na kontinent,“ uvažoval Biggles.

„Ministerstvo letectví je v pohotovosti a všechny stanice se snaží zachytit Austera radarem,“ doplnil Ginger hlášení.

„O.K.“ odpověděl Biggles. „Jestli letadlo zamířilo na jih, neměli bychom být daleko od jeho kurzu. Požádej Algyho, ať se zeptá kapitána co chce, abych udělal. Nemůžeme nic podniknout, dokud je Auster ve vzduchu.“

Následovala další pauza. Potom Ginger ohlásil. „Máme podniknout všechno, abychom dostali ty papíry. Musíme je získat zpět za každou cenu. Algy říká, že pokud to půjde, máme toho muže zatknout, ale papíry jsou nejdůležitější. Wolfe nesl desky, jsou tedy nejspíše v nich.“

Uběhlo pět minut a Ginger opět promluvil. „Haló – ano?“ řekl napjatě. Pak se obrátil k Bigglesovi: „Radar hlásí, že nějaký Auster se blíží k pobřeží mezi Brightonem a Worthingem.“

„To není špatné,“ opověděl Biggles. „Prohlédneme si ho. S rychlostí a výškou našeho ptáče ho brzy najdeme.“ Špice Proctoru se trochu zhoupla a sklonila. Ručička ukazatele rychlosti letu šplhala po ciferníku. „Řekl bych, že má namířeno do Francie,“ pokračoval Biggles. „Požádal kapitán Francii, aby nám pomohla? Bude lepší, když to zjistíš, abychom věděli na čem jsme.“

Ginger vyslal dotaz a pak zdvihl hlavu. „Odpověď je: ne. Algy říká, že kdyby dokumenty padly do jiných rukou, třeba jen na hodinu, už by nebylo možné je považovat za tajné a dva roky práce by přišly vniveč.“

„O.K.“ kývl Biggles. „Zjisti, kolik paliva měl Auster v nádržích.“

Ginger předal dotaz. „Stroj startoval s plnými nádržemi,“ hlásil.

„Což znamená, pokud mi dobře slouží paměť, že má dolet pěti set mil,“ usoudil Biggles. „Myslím, že máme stejné možnosti, chci tím říci, že jestli ho najdeme, budeme s ním, až bude přistávat – ať to bude kdekoliv. Je to štěstí, že jsme startovali s plnými nádržemi.“

Proctor vrčel dál směrem na jih, nad potrhávanými mračky, která, jak se často stává, zmizela, když dosáhli Lamanšského průlivu.

Byl to Ginger, který první zahlédl Austeru. Jeho přimhouřené oči se zaostřily na malém bodě, hodně pod nimi. Připomínal vodního pavouka plovoucího k rozsáhlým, nekonečným polím severní Francie. „Tááhle je!“ vykřikl. „A neletí moc rychle.“

Biggles šel prudce dolů k letadlu, které mu ukázal Ginger.

Stačilo pět minut, aby se potvrdilo, že letadlo je Auster, a má registrační písmena letadla, které si pronajmul úředník prchající před spravedlností.

„Problémem bude,“ poznamenal Biggles, když zaujal pozici dost vysoko za Austerem, „jak dokumenty získat. Nikdo neví, co teď Wolfe podnikne. Může přistát kdekoliv. Je možné, že má někde domluvenou schůzku s nějakým komplicem.“

„Co myslíš, proč to asi dělá?“ zeptal se Ginger.

Biggles pokrčil rameny. „Pokud není fanatik, budou to asi peníze. Řekl bych, že ví přesně, kde je může prodat a že měl všechno naplánováno dříve než uprchl.“

Na nějakou chvíli se oba odmlčeli. Pak Biggles poznamenal: „Jestli ho vítr nevybočil ze směru, neletí do Paříže. Je příliš daleko na západ.“

To se zakrátko potvrdilo. Slabý závoj mlhy, který visel nad hlavním městem Francie, byl vidět daleko na západ, ale Auster se stále držel svého kurzu poněkud na jihozápad. Uběhla další hodina a na pozici obou letadel se nic nezměnilo.

„Myslíš, že nás viděl a uvědomil si, že je sledován?“ zeptal se Ginger.

„Neřekl bych,“ opáčil Biggles. „Držím se pořád za ním tak, aby mě neviděl. A vzhledem k tomu, že odstartoval ve spěchu, jak se říká kolmo, sotva by ho napadlo, že ho bude

někdo sledovat. Byli jsme náhodou ve vzduchu, jinak bychom ho sotva tak brzy našli. Ale povím ti ještě něco. Náš chlapec buď nezná dobře území, nad kterým letí, nebo je v létání nováček.“

„Proč myslíš?“

„Neletí podle kompasu. Řídí se podle dálnice, vidíš ji tam dole. Je to Route Nationale 7 – hlavní dálnice vedoucí na jih Francie.“

„Že by mířil do Marseille?“

„Možné to je, ale nemůže tam doletět bez mezipřistání, bude muset natankovat. Vypadá to, že míří na Bron, letiště u Lyonu.“

Další vývoj událostí Bigglesovy dohady potvrdil. Uviděli velké letiště střední Francie; jeho název se skvěl do daleka velkými bílými písmeny. Na betonových plochách stálo několik dopravních letadel. Auster zakroužil. Dostal zřejmě povolení k přistání a šel dolů.

„Co teď?“ zamručel Ginger když Biggles následoval Austra.

„Opravdu nevím, co by teď bylo nejlepší podniknout,“ připustil Biggles a nespouštěl s Austra oči. Vystoupil z něho pilot v modré kombinéze a pod paží nesl složku.

„To je náš člověk,“ řekl Biggles. „Měli bychom jednat rychle. Myslím, že teď je ta pravá chvíle. Vystup a zkus mu vzít desky. Jestliže se ti to podaří, rychle se vrať a zmizíme. Kapitán to potom francouzským úřadům vysvětlí.“

Biggles doroloval Proctora blíž ke kontrolní věži, zastavil, ale motory nevypnul. Ginger seskočil a vydal se k uprchlému úředníkovi. Šel s takovou samozřejmostí, že muž na útěku si ho vůbec nevšiml.

Potom ale zcela nečekaný zvrat událostí Gingera zaskočil. Správně předpokládal, že se Wolfe půjde ohlásit do kontrolního střediska. Cestou musel projít okolo francouzského dopravního letadla Bellatrix, které mělo vypnuté motory a právě nabíralo pasažéry.

Jeden z cestujících, zavalitý muž bledý ve tváři, s černým baretem na hlavě ustoupil náhle stranou. Když Wolfe okolo něho procházel, podal mu desky. Nevyměnili si ani slovo. Wolfe šel dál. Muž s deskami se rychle obrátil a nastoupil do kabiny velkého letadla. Ginger, který byl od něho vzdálen jen několik kroků, byl naprosto vyveden z míry tím, jak rychle a nečekaně se všechno seběhlo. Nicméně si stačil uvědomit, že to všechno bylo perfektně naplánováno.

Ginger chvíli váhal. Pochopil, že teď už je jen jedna možnost jak dokumenty získat. Kdyby dopravní letoun odstartoval – neměl nejmenší představu o případných mezipřistáních – dokumenty by navždy zmizely. Rozhodl se pro jediný způsob jak je zachránit. Ukázal kontrole ledabyle svůj pilotní průkaz, jakoby to byla palubní karta a nastoupil do letadla. Bylo tam několik volných míst. Vybral si jedno přímo za mužem s baretem. Ten měl desky s dokumenty na klíně.

Ginger sunul pomalu ruku dopředu, aby se jich zmocnil. Měl svaly v celém těle napjaté, jak se chystal vyrazit, když se dveře kabiny s prudkým bouchnutím zavřely. Motory naskočily, letadlo se zachvělo a pomalu rolovalo na start.

Ginger se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Podíval se okénkem a uviděl Proctora. Biggles stále ještě seděl v kokpitu a díval se na něho. Zdvihl ruku na znamení, které mohlo znamenat cokoliv, ale Ginger si ho vysvětlil prostě tak, že Biggles viděl, co se přihodilo.

Bellatrix odstartoval. Muž v baretu položil složku na sedadlo vedle sebe. Ginger ji měl na dosah ruky, ale jeho možnosti byly v tuto chvíli právě tak omezené, jakoby dokumenty byly na míli daleko. Musel čekat, až letadlo přistane. Neměl však nejmenší tušení, kde to bude. Pilot směřoval na jih, ale to moc neznamenalo. Mohl letět do Marseille, ale právě tak na Baleárské ostrovy, nebo dokonce do Alžíru, pět set mil daleko na druhou stranu Středozemního moře.

Zvlněné údolí Rýna se sluncem vyhrátými vinicemi mizelo za zádi letadla. Ginger se díval z okénka doufaje, že uvidí Proctora. Ale bezvýsledně.

Bellatrix přistál na marseillském letišti v Marignane. Ginger poznal pilotův záměr dříve než dosedl. Zadíval se opět na složku s dokumenty. Byl pevně rozhodnut uchopit ji a vyrazit, jakmile se otevřou dveře letadla. Ale muž s baretem náhle zdvihl desky a dal si je pod paži s takovou rozhodností, jakoby četl Gingerovy myšlenky.

„Chce ten muž vystoupit nebo bude pokračovat v cestě?“ prolétlo Gingerovi hlavou. Pak si všiml štítku na zavazadle uloženém nad mužovým sedadlem. Se značným zděšením zjistil, že cílem cesty je Gao v srdci Francouzské Západní Afriky. Začal uvažovat, kde honička skončí.

Muž v baretu se chystal vystoupit. Vstal. Když se otevřely dveře kabiny vydal se k nim. Ginger učinil totéž. Jeho nervy a svaly byly znovu napjaté a připraveny k akci, jakmile bude na pevné půdě. Jeden nebo dva cestující, kteří také vystupovali, do něho zezadu strkali.

Ve dveřích kabiny se objevil muž v uniformě.

„Letenky, prosím,“ požádal – francouzsky samozřejmě.

Gingerovi se sevřel žaludek.

Muž v baretu podal svou letenku a vystoupil. Ginger udělal jedinou možnou věc, aby nevzbudil rozruch tím, že by se prodíral ven násilím. Ukázal svůj Mezinárodní policejní průkaz a vysvětlil, jak nejstručněji dovedl, proč cestuje bez letenky.

Zabralo mu to dobrou minutu času, protože kontrolor zřejmě nikdy před tím neviděl policejní průkaz a prohlížel si ho se značnou nedůvěrou.

Ginger zmítaný netrpělivostí, oči neustále upřené na černý baret, který teď postupoval k letištní budově, se snažil jak mohl, aby svou situaci vysvětlil. Zdálo se však, že muž kontrolující letenky nemá v úmyslu ho nechat projít.

Je téměř jisté, že by Ginger svého muže ztratil, kdyby mu nepomohla nečekaná událost. Objevil se vyšší důstojník a rázně k nim přistoupil. Zoufalý Ginger začal vše znovu vysvětlovat, ale k jeho velkému překvapení se důstojník usmál, pohybem ruky naznačil, že nemusí nic vysvětlovat a zdvořile mu řekl „Můžete jít, pane“.

Gingerovi to nemusel říkat dvakrát. Nešel, běžel.

Musel samozřejmě projít halou, kde si cestující zajišťovali rezervace. Stačilo se rychle rozhlédnout, aby zjistil, že muž tam není. Sevřela ho úzkost, pocítil paniku a vyběhl před budovu, právě včas, aby zahlédl muže s baretem nastupovat do taxíku – v Marseilli je letiště vzdáleno patnáct mil od města. Měl již jednu nohu uvnitř. „Teď nebo nikdy,“ uvědomil si Ginger a vyrazil. Muž byl k němu otočen zády.

Ginger běžel rychle jakoby byl na fotbalovém hřišti. Plnou vahou vrazil do mužova ramene. Prudký náraz srazil muže tak, že se skutálel po předním blatníku na prašnou cestu. Složka s doklady mu vypadla z ruky. Ginger po ní skočil a popadl ji. Nezastavil se ani na vteřinu a pronásledován výkřiky hnal se dál. Neměl nejmenší potuchy kam směřuje. Jeho hlavní starost bylo dostat se co nejrychleji pryč. Ozval se výstřel z pistole a zasvištění kulky ho přimělo zamířit k letišti.

Následovaly další výstřely. Nevěděl, kam kulky letěly. Běžel po obvodu letiště a neztrácel čas ohlížením.

Hluk nad hlavou ho přiměl podívat se nahoru. Letadlo šlo dolů na přistání. Oddechl si a mimoděk se usmál, když zjistil, že to je Proctor. Prudce zahrnul, aby běžel v jeho směru. Zatím zůstával samozřejmě daleko za ním, ale když stroj dosedl na zem, začal brzdit a Ginger vzdálenost brzy zkrátil. Koutkem oka spatřil skupinu lidí, která vyběhla z letištní budovy.

Ginger doběhl před kokpit Proctora a ze všech sil křičel a mával. V tu chvíli si ho Biggles všiml – jak později vysvětlil, poprvé. Otevřel dveře kabiny. Těžce oddychující Ginger hodil

složku s dokumenty dovnitř a vyškrábal se do kabiny. „Padáme!“ vykřikl.

Biggles zavřel dveře. Motory se rozhučely a letadlo se vzneslo jako pták nad písečné letiště. –

Ginger ještě stále lapající po dechu dopadl na sedadlo druhého pilota. „Uf! To byla klika,“ vydechl.

„Jaká klika?“ zeptal se Biggles.

„Že ses tu takhle objevil.“

„Snad sis nemyslel, že jsem si dal v Bronu dvacet?“ ušklíbl se Biggles.

„Říkal jsem si, že za mnou možná poletíš, ale nezahlédl jsem tě,“ vysvětloval Ginger.

„Trvalo mi pět nepříjemných minut, než jsem za tebou odstartoval,“ prohlásil Biggles.

„Co se dělo?“

„Co myslíš? Když jsem zjistil, že Bellatrix přistane v Marseilli, zavolał jsem ředitele Marignane, řekl jsem mu, že cestuješ bez letenky a proč. Slíbil mi, že tě nechá projít, bude-li to zapotřebí.“

Ginger byl opravdu překvapen. „Tak proto byl tak ochotný! Myslel jsem si, že to bylo prostě štěstí.“

„Na štěstí se člověk nemá moc spoléhat,“ namítl přátelsky Biggles. „Ale na tom nezáleží. Máš složku s dokumenty; pošlu z Bronu kapitánovi zprávu, aby se uklidnil. A dáme si tam něco dobrého k obědu.“

„To je výborný nápad,“ prohlásil Ginger.

PŘÍPAD UTAJOVANÉ NOSNÉ PLOCHY LETADLA

Biggles přerušil svůj rozhovor s leteckým policistou „Gingerem“ Hebblethwaitem, když do dveří jeho kanceláře na operačním velitelství letecké policie náhle vstoupil kapitán Raymond, náčelník oddělení. Podle způsobu jak prudce otevřel dveře bylo zřejmé, že přichází s nějakou důležitou zprávou.

„Dobré ráno,“ pozdravil Biggles, s lehkou samozřejmostí dlouhodobého kamarádství.

„Dobré ráno, Bigglesworthi,“ opáčil kapitán stručně. „Omlouvám se, že jsem k tobě tak vtrhl, ale zrovna mi přidělili nepříjemný úkol. Byl bych rád, kdybys ho mohl vyřešit, dokážeš-li to. Tedy inspektor Gaskin z oddělení „C“ se případem už zabývá, ale právě telefonoval, že by nic nenamítal proti malé technické radě – kdybys měl čas.“

„Nemám nic proti tomu,“ souhlasil Biggles. „S Gaskinem dělám rád. Nikdy by neprosazoval něco nesmyslného. V čem je problém?“

„Četl jsi ranní noviny?“ zeptal se kapitán a posadil se na židli, kterou mu Ginger přistrčil. „Ano.“

„Pak jsi se asi dočetl o nehodě poručíka letectva Branda, zkušebního pilota z výzkumného ústavu, který se včera zabil?“ Biggles přikývl. „Smutný případ.“

„Horší, než si můžeš představit,“ prohlásil kapitán vážně. „Je to složitější, než bylo zveřejněno v tisku.“

Biggles se natáhl pro poznámkový blok. „Řekněte mi o co jde,“ požádal.

Kapitán se nenechal přemlouvat. „Brand zkoušel nový typ nosné plochy letadla – něco docela nového a naprosto tajného. Vypadá to v podstatě tak, že tento nový způsob by měl vyřešit problém, který trápil konstruktéry celá léta, totiž ideální kompromis mezi rychlým a pomalým letem.

Jednoduše řečeno, stroj, na který je tato nosná plocha přidělena, může zpomalit, aniž by přetížil motor, téměř na rychlost helikoptéry. Zařízení se ovládá z kokpitu.“

„Na jaký stroj byla nosná plocha přidělena při zkušebním letu?“

„Nový lehký dvoumístný Crane. Konstrukce je celkem klasická s výjimkou podvozku, který má dvě vzpěry připevněné na hlavní nosníky. Má tedy neobvykle širokou stopu a snižuje se tak riziko, že by se mohl stroj na nerovné půdě převrátit. Brand zkoušel letadlo už před tím a po několika úpravách letěl na poslední zkušební let a při něm se zabil.“

„Co se stalo?“

„Přesně nevíme, ale nejspíš to vypadá, že Brand buď musel nouzově přistát, nebo se pokoušel o zkušební přistání na poli. Ale neodhadl správně vzdálenost a vjel přímo do stromů. Nikdo tu havárii neviděl, ale hluk slyšeli dva zemědělci, kteří pracovali na sousedním poli. Právě přerušili práci a chystali se poobědvat. Proto víme dobu, kdy se to stalo. Letadlo havarovalo přesně v jednu hodinu. Muži běželi k místu neštěstí a pilota vytáhli. Ještě dýchal, ale byl v bezvědomí. Jeden z mužů utíkal pro pomoc. Ambulance odvezla Branda do nemocnice a tam zemřel. Měl několik menších poranění, ale smrtelným zraněním byla proražená lebka. Temeno hlavy měl v hrozném stavu.“

Biggles si zapálil zamyšleně cigaretu. „Byl připoután, když ho ti dva zemědělci našli?“

„Ne. Říkají, že byl půlkou těla v kokpitu a půlkou těla venku. Zřejmě si uvolnil bezpečnostní pásy.“

„Nabyl vědomí než zemřel?“

„Jen na chvíli. Řekl něco nesouvislého, mluvil o Peršanovi – novém Peršanovi. Doktor mu dobře nerozuměl, ale říká, že to tak znělo.“

„Dává to nějaký smysl?“

„Ne.“

„To, co Brand řekl, když se na chvíli probral, zaujalo ministerstvo letectví natolik, že přizvalo i Yard?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Důvod je následující. Jak jsem ti řekl, letadlo se zřítilo v jednu hodinu. Brand už měl být tou dobou zpátky.“

„Proč?“

„Protože startoval v devět hodin ráno.“

„Což znamená, že byl ve vzduchu čtyři hodiny.“

„Přesně. Ale on nebyl. Nemohl být, protože maximální kapacita nádrží Cranu jsou jenom tři hodiny.“

Biggles našpulil rty. „Chápu,“ řekl pomalu. „Takže někde na hodinu přistál.“

„Ano. A to ministerstvo letectví znepokojilo. Dost lidí by dalo hodně za to, aby si mohli novou nosnou plochu prohlédnout. Je výsledkem mnohaletého výzkumu. Máme přirozeně obavy, že ji někdo viděl.“

„Bylo s ní manipulováno?“

„Ne, pokud víme. Byla celá, ovšem praskla při nárazu na stromy. Ale to neznamená, že ji někdo neviděl nebo ji nevyfotografoval. Když je zcizen nový vynález, víme, že to je velmi zlé. Ale když se nepřátelskému agentu podaří zmocnit se tajemství, aniž by to bylo známo, situace, která vznikne, je mnohem závažnější, protože zcizená věc může být dána do výroby, aniž bychom o tom věděli. A dokonce může být i vylepšena.“

Biggles pokýval. „Takže situace je asi následující. Chcete vědět, kde Brand byl a co dělal během té chybějící hodiny letu?“

„Přesně tak.“

„A jediný klíč, který máte, je podivné sdělení o nějakém Peršanovi.“

„Obávám se, že ano.“

„Jsou trosky letadla ještě na místě?“

„Ano. Nesmělo se na ně sáhnout, dokud se nedostaví havarijní inspektor.“

„Tak dobře, hochu. Uvidím co s tím svedu,“ slíbil Biggles.

Kapitán vstal. „Dej se hned do práce; nepřestane u mne zvonit telefon, dokud nebudu mít co říct.“ A odešel.

Ginger se díval na Bigglese a teprve teď promluvil. „Rád bych věděl, odkud začneš, abys toho Peršana našel,“ zeptal se.

„Chlap, kterého budu hledat,“ odpověděl Biggles, „je ten padouch, který zabil Branda.“

Ginger vykulil oči. „Ale Brand se přece zabil při havárii! Myslím si, že měl potíže s motorem a rozeplnul si bezpečnostní pásy, protože chtěl použít padáku. A pak viděl, že je moc nízko, zkusil přistát a narazil do stromů.“

„Na to zapomeň.“ Biggles zamáchl cigaretu. „Brand byl mrtev nebo těžce zraněn, když jeho stroj narazil do stromů.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Tak především, pilot s Brandovou zkušeností neudělá tak hloupou chybu, jak ty předpokládáš. A další skutečnost. Když vůz nebo v našem případě letadlo narazí čelně na nějakou překážku, šofér nebo pilot jsou vrženi dopředu, nikoliv dozadu. Už jsem v životě viděl hodně havárií a prakticky ve všech případech měl pilot rozbitý obličej, jak padl na palubní desku. Kdyby byl Brand skutečně havaroval, měl by rozbité čelo.“

„Takže ty si myslíš, že to nebyla opravdová havárie. Brand byl ve skutečnosti zavražděn?“

„Mně to tak připadá.“

„Ale v tom případě, jestliže byl Brand už v bezvědomí ve chvíli nárazu, kam se poděl muž, který směřoval stroj do stromů?“

„Řekl bych, že stroj nejdřív přistál na poli. Vrah pak otevřel naplno škrtkící klapku a vyskočil. Letadlo s umírajícím Brandem na sedadle pilota se řítilo do stromů. Brzy to budeme moci potvrdit nebo vyvrátit.“

„Jak?“

„Je-li moje teorie správná, škrtící klapka bude ještě otevřená a zapalování zapnuto. Kdyby byl Brand při vědomí, poslední věc, kterou by udělal, když by viděl, že havárie je nevyhnutelná, by bylo vypnutí motoru, aby snížil riziko vznícení.“

„To je pravda,“ souhlasil Ginger.

„Vezmeme si Proctora a podíváme se,“ řekl Biggles.

O dvacet minut později policejní Proctor kroužil nad místem tragédie. Bylo dobře vidět louku, kde k tragédii došlo, pás stromů a roztroušené zbytky Cranu. Vedle trosk letadla stál havarijní vůz R.A.F. Několik mužů již začalo letadlo rozebírat. Biggles a Ginger také zahlédli postavu inspektora Gaskina s jeho nevyhnutelnou buřinkou na hlavě.

Biggles naklonil stroj na pravé křídlo, aby lépe viděl. „Podívej se,“ řekl Gingerovi. „Odsud rozeznáš jasně širokou stopu Cranova podvozku. Stroj nejdříve přistál tam vzadu u živého plotu – pěkné rovné přistání. Pak se otočil, a rozejel se znovu, tentokrát proti stromům. Vidiš tu klikatou stopu? Stroj už nikdo neovládal. Kdyby byl Brand při vědomí, nebyl by kličkoval jako žák pilotní školy při svém prvním samostatném letu. A ostatně nevidím ani důvod, proč by měl vletět do stromů, bylo tu dost místa, aby zdvihl letadlo nad ně.“

„Právě mě napadlo totéž,“ odpověděl Ginger.

Biggles přistál. Společně se vydali k místu havárie. Inspektor Gaskin jim šel vstříc. „Rád vás vidím,“ řekl Bigglesovi. „Tyhle věci nedělávám. Vůbec tomu nerozumím.“

„Za chvíli budete,“ řekl mu Biggles a pokračoval dál k troskám. „Zdravím vás hoši, dejte si na chvíli pohov,“ řekl leteckému personálu. Došel ke kokpitu, podíval se dovnitř a zamával na Gingera. „A je to tady, vzpomínáš co jsem ti řekl? Škrtící klapka je ještě otevřená a zapalování není vypnuté.“

Letadlo nechytlo, protože nádrže byly skoro prázdné. Víc se tu asi nedozvíme. Dobrý, chlapci, můžete pokračovat.“

Odvedl inspektora Gaskina stranou a několika slovy mu sdělil hlavní fakta a řekl mu, co si o tom myslí. „Brand byl zavražděn,“ prohlásil. „Tušíme asi jak a proč. Nyní ale musíme zjistit, kde byl zavražděn, protože tam, bude-li nám přát štěstí, najdeme muže, který chtěl zjistit podrobnosti o nové nosné ploše. Navrhuji, abychom se vydali na Brandovu základnu. Uvidíme, zda nám může být jeho velitel v něčem nápomocen. Měl by o něm něco vědět.“

Inspektor Gaskin přikývl. „To je rozumná řeč,“ souhlasil. „Mám tu auto.“

„To je moc pomalé,“ namítl Biggles. „Musíme jednat rychle. Mám ve svém letadle volné místo, kdybyste se s námi chtěl svézt.“

„Jestli se mnou neprovedete nic podobného jako je toto,“ souhlasil detektiv bez valného nadšení ukazuje prstem na trosky.

„Udělám co bude v mých silách, abyste zůstal celý,“ slíbil Biggles s úsměvem.

Po přistání na letišti výzkumného ústavu byli uvedeni do kanceláře velitele letecké skupiny, plukovníka Kidbyho, pod kterým Brand sloužil. Biggles představil sebe a své společníky a vysvětlil důvod jejich návštěvy.

Velitel byl zjevně poněkud nervózní. „Nechápu kvůli čemu je takový poprask. Nosná plocha je v pořádku.“

„To bychom, pane, právě rádi prokázali,“ řekl Biggles. „Možná, že není úplně v pořádku. Brand byl zavražděn a nabízí se domněnka, že motivem byla právě nosná plocha. Mohu vám položit jednu nebo dvě otázky?“

„Jistě,“ souhlasil velitel a vypadal ještě neklidněji.

„Pokud vím, Brand odstartoval v devět hodin.“

„O tom není pochyb. Velitel letů ho zaregistroval.“

„A měl v nádržích paliva na tři hodiny letu?“

„Víc jistě ne.“

„Věděl o nové nosné ploše? Chci říci jestli už o ní nějaký čas věděl.“

„Věděl o ní všechno. Navrhl některé úpravy.“

„Kdy byla připravena, aby mohl podniknout zkušební let?“

„Večer před tím, asi v šest hodin. Mechanici dokončili práci a on už se nemohl dočkat, aby ji vyzkoušel.“

„Opustil pak základnu?“

„Ano. Šel na večeri.“

„Víte kam šel?“

„Zmínil se mi, že večerí se svou snoubenkou a jejím bratrem.“

„A tak? On byl zasnouben?“

„Myslím že ano.“

„Kdo je ta dáma?“

„Jistá slečna Buchnerová. Okouzlující a hezké děvče. Setkal jsem se s ní. Řada mých chlapců do ní byla zblázněna.“ Velitel se nuceně usmál. „Brand ten závod vyhrál, abych tak řekl.“

„Byl do ní zamilovaný?“

„Velice.“

„Zmínil jste se o bratrovi.“

„Ano. Storna – tak se ta dívka jmenuje – mu vede domácnost. Mají hezký domek asi osm mil odtud, starou farmu georgiánského stylu, jmenuje se to tam Overstone Manor. Snad se nedomníváte, že...“

„Nic se nedomnívám, pane,“ přerušil velitele Biggles. „Snažím se shromáždit všechny skutečnosti, které by mohly být užitečné. Ti Buchnerovi. Jméno nezní anglicky.“

„Myslím, že to jsou Maďaři – emigranti, přišli těsně před válkou. Ale protože tu žijí už tak dlouho, hovoří anglicky naprosto plynně.“

„Jistě, chápu“ řekl klidně Biggles. „Povězte mi, pane. Znal jste Branda dobře. Byl to typ důstojníka, který by provedl nepovolené přistání během služebního letu?“

Velitel zaváhal. „To je otázka, na kterou není lehké odpovědět,“ řekl pomalu. „Někdy se to stává, víte to stejně dobře jako já. V tomto případě by to však nebylo nic vážného, protože v rámci zkušebního letu měl Brand také opakovaně provést obtížné nouzové přistání, aby ověřil v praxi sníženou rychlost, kterou dovoluje nová nosná plocha.“

„Napadá vás nějaké místo, které by si byl mohl Brand vybrat pro takový pokus?“

Velitel opět zaváhal. „Takových míst je tu okolo spousta.“

„Měl tu ještě v okolí nějaké jiné přátele?“

„Neměl, pokud vím. Děлил svůj čas mezi práci a slečnu Buchnerovou.“

„Neslyšel jste někdy o nějakém Peršanovi?“ Velitel byl zřejmě překvapen. „Peršan! Nic takového.“

„Ještě jednu, poslední otázku. Nevíte náhodou, zda slečna Buchnerová nebo její bratr umí pilotovat letadlo?“

„Přede mnou se o tom nikdy nezmínili, ovšem bratra vídám málokdy. Objeví se tu jen zřídka.“

„Děkuji vám, pane. Myslím, že to je vše,“ rozhodl se Biggles. „Už vás nebudu okrádat o čas.“

„Pokud bych mohl pro vás ještě cokoliv udělat, dejte mi vědět,“ řekl jim při odchodu velitel.

*

„Domnívám se,“ řekl Biggles, když byli venku, „že naše příští zastávka bude v Overstone Manor.“

„Myslíte, že tam najdete toho záhadného Peršana?“ zeptal se ironicky inspektor Gaskin.

„To nemůžete nikdy vědět,“ odpověděl Biggles vážně. „Jednu věc teď vím určitě. Brand byl zamilovaný a zamilovaný muž je schopen udělat věci, které by normálně nikdy neudělal. Jestliže měl Brand více méně povoleno

provést nouzová přistání, řekl bych, že to nebylo nikde jinde než v oblasti okolo Overstone Manor. A jestliže mu zbylo trochu času, jistě ho chtěl strávit ve společnosti dámy svého srdce. Nebyl by prvním pilotem, který by navštívil svou vyvolenou letadlem.“

„Poletíme tam?“

„Poletíme, protože se chci především podívat, zda tam někde nejsou stopy po podvozku, což je snadnější z výšky než na zemi. Bude-li tam pole dostatečně veliké pro přistání, mohu jít dolů a prohodit pár slov se slečnou Buchnerovou nebo jejím bratrem.“

Vrátili se k letadlu. Dříve než odstartoval, studoval Biggles chvíli mapu.

Městečko Overstone se objevilo velice brzy. Biggles k němu zamířil. „Tohle musí být Manor,“ řekl Gingerovi a ukázal na dům, který odpovídal velitelovu popisu.

„Tady Brand nemusel zkoušet nouzové přistání,“ poznamenal suše Ginger. „Ta velká pastvina vzadu za domem je tak rozlehlá, že by na ní mohl přistát Spitfire.“

„Také jsem si všiml,“ zamručel Biggles. „Dívej se po stopách kol.“ Ztlumil motor a nechal Proctora pomalu klouzat.

„Vidíš to co já?“ zeptal se náhle.

„Vidím stopy kol,“ odpověděl Ginger. „Jsou dost slabé a nejsem si jist, že je vyjel podvozek Crana.“

„Podívej se ke stodole. Vsadil bych se, že tam Brand použil brzd. Několik yardů vidíš jasné rýhy kolejí.“

„Ano, máš pravdu,“ souhlasil Ginger.

„Půjdeme dolů,“ oznámil Biggles.

Aniž použil motoru obrátil letadlo ve tvaru S, přistál a zastavil u stodoly.

Když vystoupili, objevila se kočka, která byla před tím zřejmě ukryta ve stodole. Mňoukala a švihala ocasem. Zpočátku jí nikdo nevěnoval pozornost, ale pak se Biggles

náhle zastavil a položil ruku Gaskinovi na paži. „Podívejte se!“ řekl tiše.

„Na co?“ zeptal se detektiv.

„Na tu kočku.“

„Co s ní má být?“

„Vzpomínáte si na Brandova poslední slova?“

„Myslíte o Peršanovi – nový Peršan?“

„To, co Brand řekl nebo se snažil říci, bylo Modrý Peršan,“ řekl Biggles napjatým hlasem. „Tahle kočka je Modrý Peršan.“

Rozhostilo se ticho. Pak Biggles znovu promluvil, měl ztěžklý hlas. „Řekl bych, že kočka byla poslední věc, kterou Brand viděl, když dostal zezadu ránu. V té krátké chvilce těsně před smrtí se mu vzpomínka na kočku stále vracela. Pro něho to byl varovný signál a chtěl tu informaci předat dál.“

Rty inspektora Gaskina se sevřely do tvrdé čáry. „Tak je to,“ řekl ponuře. „Tady rozbili Brandovi hlavu. Půjdu si promluvit s obyvateli domu.“

S inspektorem v čele šli k domu, který bylo vidět mezi stromy. Neožývalo se z něho ani hlásku, jen vrabci cvrlikali na okapech.

„Obávám se, že jsme dorazili pozdě,“ zašeptal Ginger, když se kryti křovím lemuujícím příjezdovou cestu připlížili k hlavnímu vchodu.

Zatímco diskutovali o nejlepším způsobu, jak se dostat do domu, otevřely se přední dveře a vyšla tmavovlasá, elegantně oblečená mladá žena. Její energická chůze a skutečnost, že měla klobouk a rukavice svědčily o tom, že má někam namířeno. A bylo pravděpodobné, soudě podle malého balíčku, který nesla v ruce, že směřuje na poštu.

Z toho, co následovalo, bylo zřejmé, že byla nastalou situací zaskočena, ztratila hlavu a jednala způsobem, který Gaskin považoval za podezřelý. V inspektorově chování nebylo totiž nic ani sebeméně výhružného nebo přísného, když s ostatními vystoupil z křoví, smekl buřinku a řekl

pokojně: „Jsem inspektor Gaskin ze Scotland Yardu. Předpokládám, že jste slečna Buchnerová a rád bych si s vámi promluvil.“

Dívka otevřela údivem ústa, zbledla a rozběhla se zpět k domu a balíček tiskla pevně k hrudi. Ale detektiv byl rychlejší než ona. Sevřel jí rukou zápěstí. „Nemusíte utíkat, slečno,“ řekl klidně, ale rozhodně. „Myslím, že bych rád viděl, co tak sveřepě ukrýváte.“ Gaskin vzal balíček, aniž dívka kladla odpor, spíše to vypadalo, že omdlí.

„Je adresován někomu ve Švýcarsku,“ řekl detektiv a podal balíček Bigglesovi. „Měl byste si ho prohlédnout. Možná, že to je to, co hledáme.“

Biggles roztrhl obal. Uvnitř byla obálka, ze které vyndal několik mikrofilmů. Stačil mu jeden pohled. „Je to ono,“ prohlásil.

„V tom případě se podíváme, zda je gentleman doma,“ řekl inspektor klidně.

Šel k vchodovým dveřím a zazvonil.

Otevřel mu muž v košili.

„Pan Buchner?“ zeptal se inspektor.

„Ano.“

Dříve, než muž pochopil, co se vlastně děje, zaklaply mu na obou zápěstích želízka.

„Co to – co to má znamenat?“ vyrazil ze sebe podrážděně.

„Jsem inspektor Gaskin ze Scotland Yardu a zatýkám vás pro vraždu důstojníka Královského letectva Branda, na tomto místě, včera odpoledne,“ zněla stručná odpověď. „Je mou povinností vás varovat, že všechno, co řeknete, může být užito jako důkazy proti vám. Pojd'te se mnou, pane.“

*

Tak skončil, alespoň pokud se Bigglese týkalo, případ utajované nosné plochy letadla. Zbývá už jen dodat, že prohlídka Overstone Manor ukázala, že Buchnerovi byli nepřátelští agenti. Nebyli sourozenci, ale manželé a měli za úkol získat informace o veškerých novinkách výzkumného ústavu. Proto se žena snažila naklonit si důstojníky na blízké základně. Nikdy se nezjistilo, co se vlastně přihodilo onoho nešťastného rána, ale lze celkem logicky předpokládat, že Brand byl pozván na návštěvu a zatímco ho žena zabavila v domě, její „bratr“ fotografoval novou nosnou plochu letadla. Brand se asi vrátil nečekaně k letadlu, zastihl ho při činu a během hádky, která následovala, dostal ránu zezadu do hlavy. Posledním vjemem, než upadl do bezvědomí, byla kočka – Modrý Peršan. Možná o ní zakopl nebo přes ní upadl. Buchner, jehož pilotní průkaz byl nalezen v domě, což prokázalo, že je pilotem, pak dokončil fotografování, naložil Brandovo tělo do letadla a simuloval na jiném místě havárii. Královský prokurátor obžaloval Buchnera z úmyslného zabití a špionáže. Žena, která Branda tak bezostyšně klamala, byla odsouzena na mnoho let do vězení.

PŘÍPAD ZÁHADNÝCH VÝSTŘELŮ

Kapitán Raymond skončil měsíční inspekci vybavení letecké policie a vrátil se s Bigglesem do operační místnosti následován ostatními piloty z oddělení.

„Řekl bych, že máte všechno v naprostém pořádku. Jediné co teď potřebujete je nějaká činnost,“ poznamenal kapitán žertovně, vzal si z Bigglesova pouzdra cigaretu a posadil se na židli, kterou mu Biggles přistrčil.

„Najděte nám něco na práci a my to uděláme,“ odpověděl stejně vesele Biggles.

„Co byste řekli cestě do Afriky?“ navrhl kapitán.

Biggles se na něho dlouze podíval. „Měl jsem pocit, že máte něco v rukávu. Copak se stalo v Africe a kde, v které části? Pokud si vzpomínám, Afrika je parádně rozlehlé místo.“

„Nesmíš na mne tak rychle,“ požádal kapitán. „A nemusíš mluvit o té záležitosti v minulém čase. Zdá se, že se nejedná o něco, co se stalo, ale o něco, co se stále ještě děje. Měl jsem hned říci, že když jsem se o celé věci dozvěděl, nepovažoval jsem ji za naléhavou. Ministerstvo kolonií však přišlo se stížností. Jestli nic nepodniknu a ukáže se, že se jedná o něco vážného, veřejnost se zcela právem zeptá, co jsme dělali.“

„Co se přihodilo – doposud?“ chtěl vědět Biggles.

„Začalo to zřejmě před několika měsíci – tedy pokud vím. Mohlo se to všechno dít samozřejmě již delší dobu, aniž bychom o tom cokoliv věděli. Prostě před několika měsíci domorodec z kmene Kanili přišel do nemocnice v Chartumu a měl paži v tak hrozném stavu, že se i lékařům udělalo špatně. Byla potrhaná kulkou a měl v ní sepsi. Museli mu ji amputovat. Když se muže zeptali, jak přišel k takovému zranění, nařikavě vysvětlil, že byl bez jakéhokoliv důvodu

postřelen z letadla. Spolu s několika dalšími domorodci byl na lovu, když se objevilo letadlo a pokropilo je sprškou kulek z kulometu.“

„Kde se to stalo?“ zeptal se Biggles.

„V jižním Súdánu – na hranici suddských bažin. Myslím, že jste Sudd viděli.“

„Nikdo, kdo kdy letěl nad hlavní trasou z Kaira do Kapského města, ho nemůže přehlédnout,“ odpověděl Biggles suše.

„Já sám o těch končinách vím jen málo,“ připustil kapitán.

„O moc jste nepřišel,“ řekl mu Biggles. „Sudd je něco jako hluboká přírodní nádrž Bílého Nilu. Táhne se od Chartumu po Malakal – asi čtyři sta mil. Nevím přesně jak je široký, nikdy jsem neletěl napříč, jenom dolů. A to mi úplně stačilo, víc jsem vidět nepotřeboval. Ale jeho rozloha je nejméně deset tisíc čtverečních mil. Je to jeden obrovský močál – bažina, vodní rostliny, bahno, rákosí a hustá vegetace. Ale pokračujte o tom domorodci.“

„Víc nevím, jenom to, že podle něho ten bláznivý pilot se bavil tím, že střílel na všechno možné. Jedna jeho poznámka mě zaujala. Řekl, že to letadlo viděl poprvé, ale už několikrát před tím slyšel v dálce výstřely. Súdánská vláda požádala velitele základny R.A.F., aby upozornil své piloty, že si mají příště dát větší pozor kam střílejí. Velitel základny okamžitě prohlásil, že za tuto nehodu nenesou zodpovědnost, jelikož žádný z jeho pilotů nelétal blízko této končiny. Ostatně nelétají s municí. Nemají důvod s ní plýtvat v době míru.“

„Tomu bych věřil,“ zamručel Biggles. „Ale na druhé straně proč by si domorodec měl vymýšlet takový příběh.“

„Jistě,“ souhlasil kapitán. „Vývoj událostí ukazuje, že jeho vyprávění bylo pravdivé. Další incident měl ještě vážnější následky. Brzy po té přišla za kapitánem Stonehousem ze súdánské policie skupina domorodců velice

nepřátelsky naladěných. To bylo překvapující, protože právě tento kmen nedělal nikdy potíže. Stonehouseovi se nicméně podařilo je uklidnit a vyslechnout jejich stížnost. Bylo na ně, jak říkali, bezdůvodně stříleno. Hledali zatoulaná dobytčata v Suddu, když se objevilo letadlo a pokropilo je kulkami. Musím upřesnit, že tito muži nemají nic společného s kmenem Karuli, ke kterému patřil muž s rozstřílenou rukou. Jejich vesnice jsou od sebe vzdáleny nejméně sto mil.“

„Což potvrzuje první příběh a činí celou věc ještě neobvyklejší a naléhavější,“ vložil se Biggles.

„Ano, souhlasím. Výsledek byl, že Stonehouse, aby uklidnil domorodce, pobýval ve vesnici asi týden v naději, že letadlo vypátrá. Nespatřil ho, ale dvakrát zaslechl vzdálenou střelbu – dokonce z kulometu. Při jedné příležitosti měl dojem, že také zaslechl hukot motoru letadla.“

„Takže ať už to vypadá jakkoliv podivně, není vlastně o čem pochybovat,“ řekl zamyšleně Biggles. „Někdo má letadlo a střílí z kulometu nad Suddem.“

„To je nepopíratelné,“ potvrdil kapitán. „Ale pověz mi z jakého důvodu by někdo létal nad místem jako je Sudd a plýtvat municí, která je dnes drahá? A proč by si vybíral za cíl bezbranné domorodce?“

„Nevybíral si za cíl domorodce,“ řekl naprosto přesvědčeně Biggles.

„Ale bral!“

„Říkám, že ne – pokud ovšem nemáme co dělat se šílencem. Řekl bych, že střílel na něco jiného a domorodci se mu náhodou dostali do rány.“

„Tak na co střílel? Na co se dá střílet v Suddu?“

„Pokud vím, jsou tam i hroši, krokodýli, sem tam buvoli, několik slonů a spousta vodního ptactva nejrůznějších druhů.“

„Kde žije kmen Kanili?“

„Na západ od Suddu a na jeho severním konci.“

„A domorodci, kteří přišli tak rozčilení za Stonehousem?“

„Jejich území je na jihozápadě.“

„Chartum leží na severním konci. Malakal na jižním. Vypadá to tedy, že náš šílený pilot má své stanoviště někde na východní straně, jinak by ho byl Stonehouse zahlédl.“

Kapitán uhasil cigaretu. „Dobrá, co z toho soudíš?“

Biggles se slabě usmál. „S tak nedostatečnými informacemi mohu sotva co soudit.“

Kapitán se na něho kriticky podíval. „I tak, nějakou představu sis udělal, ne?“

Biggles přikývl. „Samozřejmě. Za to jsem placen.“

„A tak tedy?“

„Povím vám to, až si to prověřím.“

„Přišel jsi na něco?“

„Pomohl mi starý přítel – moje paměť. Abych byl přesnější, fotografie, kterou jsem jednou viděl. Udělal ji chlapík, který podnikl jeden z prvních letů dolů do Afriky. Letěl nad Suddem – byl to pravděpodobně první člověk, který to místo spatřil ze vzduchu.“

„Jak si to chceš prověřit?“

„Poletím tam a rozhlédnu se. Ale než se tam vypravím, chtěl bych vás požádat o jednu službu. Pilot musí mít plné nádrže, než se vypraví přes Sudd. Potřebuje spoustu paliva, chce-li se tam zdržet. Chtěl bych, abyste se obrátil na ministerstvo letectví a zeptal se, kolik strojů v nedávné době muselo nouzově přistát nebo zmizelo nad Suddem po tom, co natankovali v Chartumu nebo Malakalu. Myslím, že jich mnoho nebylo.“

„Už jsem to zjišťoval,“ odpověděl kapitán.

„Takže vy jste se do toho případu pustil a mně jste o tom nic neřekl,“ pravil vyčítavě Biggles.

„Ne. Jenom mě prostě napadlo, že dole v Suddu může být letadlo a posádka střílí, aby upozornila záchrannou skupinu na svou polohu.“

„O tom bych pochyboval. To střílení trvá už delší dobu a v široké rozloze.“

„Máš pravdu,“ připustil kapitán.

„Jaké stroje se podle ministerstva letectví ztratily v oblasti Suddu?“

„Jen dva. První bylo dopravní letadlo Nestorian staršího typu, na pravidelné lince do Kapského města. Muselo nouzově přistát v Suddu a zapadlo do bahna. Cestující se zachránili. Ale letadlo se nepodařilo vyprostit, a tak tam zůstalo.“

„Jste si tím jist?“

„Ano. Piloti se o něm často zmiňují ve svých zprávách.“

„A jiné stroje?“

„Něco úplně jiného – Storch.“

„Německý, že? Jak ten se tam dostal?“

„Celkem skoro stejně jako Nestorian. Asi před osmnácti měsíci dva němečtí piloti, Brund a Heckel se jmenovali, prováděli zkušební let z Hamburku do Kapského města. Let nebyl úspěšný a skončil někde poblíž Kimberley. Letos začátkem roku to zkusili znovu. Doplnili nádrže v Chartumu a vzlétli směrem do Malakalu. Nedoletěli, a od té doby se o nich neví. Hledali je, ale bezvýsledně. Určitě jsou oba mrtví.“

„Vypadá to tak,“ připustil Biggles. „A přesto při létání člověk nikdy neví. Jen abych si byl jist, zaletím tam a prohlédnu si, jak to dole vypadá.“

„Dobře. Předávám ti tedy ten případ,“ řekl kapitán a vstal. „Najdeš mě v Yardu, kdybys potřeboval. Zatím nashle.“ Piloti vstali a kapitán odešel.

*

Sotva se dveře za kapitánem zavřely, Ginger namířil na Bigglese káravě prst. „Přiznej se, ty něco tušíš,“ vyzýval ho. „Co je s tou fotografií, o které jsi se zmínil? Co na ní bylo?“

„Myslím, že tu mám její kopii,“ odpověděl Biggles a šel ke kartotéce. Vrátil se s papírovou obálkou, na níž byl štítek s nápisem „Afrika“. Otevřel ji, chvíli hledal a pak se

spokojeným výrazem vytáhl velkou fotografii. „Tady to máme! Podle mého názoru je to nejpozoruhodnější letecký snímek, jaký byl kdy pořízen,“ řekl a položil snímek před sebe na stůl.

Chvíli bylo ticho, všichni si fotografii prohlíželi. Pak Bertie řekl: „Pane bože! Už vím co chceš říct, hochu. To je tedy ono. Netušil jsem, že je na světě tolik slonů.“

Ginger se díval na fotografii a podle výrazu v jeho očích bylo vidět, že také pochopil. Byl to letecký snímek pořízený teleobjektivem z výšky asi pět set stop. Zachycoval sloní stádo tak početné, že by byl sotva věřil, že někde v Africe takové stádo vůbec existuje. Zkusil slony na fotografii spočítat, ale zjistil, že by to byl marný pokus. Byly jich stovky, někteří měli obrovské kly.

„Chlapík, který pořídil tuto fotografii, byl pravděpodobně první člověk, který stádo viděl,“ poznamenal Biggles. „Když byla fotografie otištěna, způsobila nemalou senzaci, protože nikdo o jeho existenci nevěděl. Odborníci soudili, že se přihodilo následující. V druhé polovině devatenáctého století byli sloni tak pronásledováni lovci slonoviny, že se stáhli do jednoho z posledních bezpečných míst, která ještě v Africe zbývala – do Suddu. Tam se za nimi lovci nedostali, a tak se mohli usadit a v klidu se rozmnožovat. Mnoho lidí si jistě uvědomilo, že se tam nachází bohatství ve slonovině, které jen čeká, aby se ho zmocnili – pokud by se jim podařilo se tam dostat. A jeden muž přišel na to jak to dokázat. Koupil letadlo, najal pilota a byl připraven na expedici, když se do toho vložily úřady a zakázaly mu to.“

„Zcela správně!“ vybuchl Bertie. „Jen naprostý surovec by mohl uvažovat o tom střílet na ta ubohá zvířata ze vzduchu.“

„Obávám se, že když se jedná o peníze, někteří lidé nemají svědomí,“ řekl Biggles smutně. „Máš naprosto pravdu, Bertie. Právě tak ji měly úřady, když řekly ne. Sudd

byla poslední velká chráněná přírodní rezervace a úřady byly rozhodnuty ji ponechat nedotčenou.“

„Ty si myslíš, že někdo se tam vloudil v letadle a teď vraždí slony kulometem?“ zeptal se Algy.

„Nenapadá mě nic jiného, co by mohlo kohokoliv přilákat do Suddu,“ odpověděl Biggles. „Když kapitán vyprávěl, co se přihodilo, první na co jsem si vzpomněl bylo, jaký finanční zisk by bylo možno získat v Suddu. Na první pohled by se řeklo, že nic. Pak se mi vybavila tahle fotografie a odpověď byla nasnadě: slonovina. Možná, že se mýlím, ale mám podezření, že ti dva němečtí piloti jsou ještě naživu. Třeba tuto fotografii neviděli, ale všimli si stáda při jejich prvním letu, který skončil v Kimberley. Jestliže tomu tak bylo, pak pokusení přijít snadno k penězům bylo příliš veliké. Vrátili se domů a znovu se vypravili sem, tentokrát s patřičnou výstrojí a výzbrojí. Měli připravené i vysvětlení. Budou se znovu pokoušet o to, co se jim při prvním zkušebním letu nepodařilo. Mně se to zdá jako eventuální důvod podezřelý. Storch by byl nepochybně ideální typ letadla pro lov ze vzduchu. Jistě si vzpomínáte, že nacisté vyrobili prototyp během války, když potřebovali něco ultralehkého, pomalého, s čím by mohli pátrat a zajišťovat spojení v obtížných místech. Ale to jsou všechno jen dohady. Poletíme do Afriky a podíváme se, jaká je skutečnost. Vezmeme si dva Proctory a odstartujeme zítra ráno.“

*

Bigglesovo podezření bylo potvrzeno dříve než čekal. O týden později, v Chartumu, zatím co Proctorům bylo doplňováno palivo, velící důstojník posádky R.A.F. pozval piloty na oběd. Během jídla se Biggles rozhovořil s velitelem perutě o důvodu jejich cesty. Doufal, že by se mohl něco dozvědět; základna ležela nedaleko od místa, které je

zajímalo. Jedna z otázek, kterou položil, byla, zda nebyl spatřen v poslední době vrak Nestonánu opuštěného v Suddu.

„Je to opravdu náhoda, že se mě na to ptáte. Jeden z mých pilotů nad ním letěl právě před několika dny,“ odpověděl velitel perutě. „Vrak se stal pro nás skoro orientačním bodem. Co je však zajímavé, že důstojník, který viděl stroj několikrát, poznamenal ve své zprávě, že se něco změnilo. Letěl nízko a došel k závěru, že na tom místě někdo byl. Značný kus země v blízkosti vraku byl totiž udupán. A zdálo se mu, jakoby tam byla mezi křovisky vybudována přistávací dráha.“

„Bylo by to možné? Mám pocit, že Nestorian zapadl do bahna,“ podivil se Biggles.

„Tak to tam vypadá deset měsíců v roce,“ souhlasil velitel. „Ale krátkou dobu, když vrcholí doba sucha, většina Suddu vyschne a půda je dostatečně pevná. Sám bych tam nerad přistával, to mi věřte, ale lehké letadlo v rukou dobrého pilota by mohlo přistát na řadě míst. Popravdě řečeno letní období nám přináší jen starosti. Porost je velice suchý a domorodci ho buď náhodou, nebo naschvál často zapalují. Výsledkem je kouřová clona, která brání viditelnosti.“

„Jaké jsou podmínky teď?“ zeptal se Biggles. „Myslím pro přistání.“

„Ty nejlepší co tam mohou být. Rok byl neobyčejně suchý a asi z toho důvodu jsme tam v poslední době pozorovali velkou činnost.“

Biggles zpozorněl. „Jaký druh činnosti?“

„Myslím samozřejmě domorodce, ti byli velice aktivní. Čas od času provádíme nad oblastí kontrolní lety a nedávno moji lidé zpozorovali velkou skupinu domorodců hluboko v Suddu, kam by se normálně nedostali. Myslím, že jdou za zvěří, kterou přitahuje voda.“ Velitel perutě ztišil hlas. „Mne se to netýká, ale mám dojem, že pronásledují slony. Vypadá to, že stádo něco vyplašilo. Zvířata se většinou drží pohromadě, ale v poslední době se zdá, že se rozptýlila.“

„To je velice zajímavé,“ řekl Biggles pomalu. „Kde přesně se soustřeďovala činnost domorodců?“

„Na východní straně. Občas posíláme letadlo, abychom zjistili, jak to vypadá na habešské hranici.“

„Myslím, že poletím také tím směrem,“ rozhodl se Biggles. „Dovolíte-li, vyrazím hned, abych využil co nejvíc času, pokud trvají současné podmínky.“

„Nevydrží dlouho. Brzy začne období dešťů,“ prohlásil náčelník posádky. „Pojďte se mnou do místnosti, kde máme mapy, ukážu vám přesně, kde leží trosky letadla. Mám také několik fotografií.“

„Děkuji, pane,“ souhlasil Biggles. „Velice rád se na ně podívám.“

*

O dvě hodiny později si už prohlíželi samotné trosky letadla. Kroužili nízko nad ním a to, co řekl velitel posádky, že místo už někdo navštívil, byla nepochybně pravda.

„Jestli cesta, která vede skrze ta suchá křoviska není runway, tak pak sním vlastní ochranné brýle,“ řekl Ginger, který pečlivě pozoroval okolí letadla. „Jdu dolů, abychom si to pořádně prohlédli,“ prohlásil Biggles. „Řekni Algymu, aby se držel poblíž pro případ, že bychom narazili na nečekanou překážku.“

Ginger předal informaci druhému letadlu, které letělo těsně za nimi, Biggles ještě jednou zakroužil nad troskami a pak šel klouzavě dolů a zamířil na široký pruh, na kterém byl porost udupán.

Přistání bylo trochu kodrcavé, ale proběhlo bez nehody a Proctor se zastavil dvacet yardů od opuštěného Nestoriana – velkého dvouplošníku. Vystoupili, aby si prohlédli trosky. Byly mnohem přístupnější než očekávali. Ale záhy upoutala

jejich pozornost palubní deska. Byla pečlivě vyňata, zřejmě někým, kdo se vyznal.

„To nemohl udělat domorodec,“ řekl Biggles. „Ty přístroje měly obrovskou hodnotu a někdo to věděl. Ale pochybuji, že by tady kdokoliv riskoval přistání jen proto, aby je zachránil. Myslím, že měl jiný důvod – například palivo. Vzpomeň si, Nestorian spadl krátce potom, co opustil Chartum, kde mu naplnili nádrže. To znamená, že nesl spoustu paliva. Něco se odpařilo, ale všimni si, že v jedné nádrži je ještě dost paliva, přestože ostatní jsou skoro suché. Proč ten rozdíl? Odpařování by bylo ve všech nádržích stejné. Já bych řekl, že někdo používal Nestoriana jako tankovací stanici. A proto ta runway.“

Pro kohokoliv, kdo potřeboval palivo, to byl dar z nebes. Zejména jestli se nechtěl příliš často ukazovat na letišti. Pak mě také napadá, že ten člověk, který tu přistál, nenarazil na Nestoriana náhodou. Věděl o něm.“

„Ti dva němečtí ploti, kteří předtím přeletěli Sudd,“ dodal Ginger.

„Vzal jsi mi to z úst,“ zamručel Biggles. „Myslím, že můžeme s naprostou jistotou říci, že záhadné letadlo, které kropilo krajinu kulkami, tankovalo tady. Někde museli palivo získat a kdyby se ti dva piloti Storchu objevili kdekoliv, kde je možno normálně koupit letecké palivo, byli by poznáni. Řekl bych, že jsme na horké stopě. Teď se podíváme, jestli ji můžeme ještě více rozžhavit.“ Biggles vyrazil suchými kravinami, které mu sahaly skoro až po ramena. „Dávej pozor, abys nešlápl na hada,“ varoval Gingera.

„Kam jdeme?“ zeptal se překvapeně Ginger.

„Z letadla jsem něco uviděl a chtěl bych se na to podívat zblízka,“ odpověděl Biggles. „Není to daleko – půl míle, ne víc.“

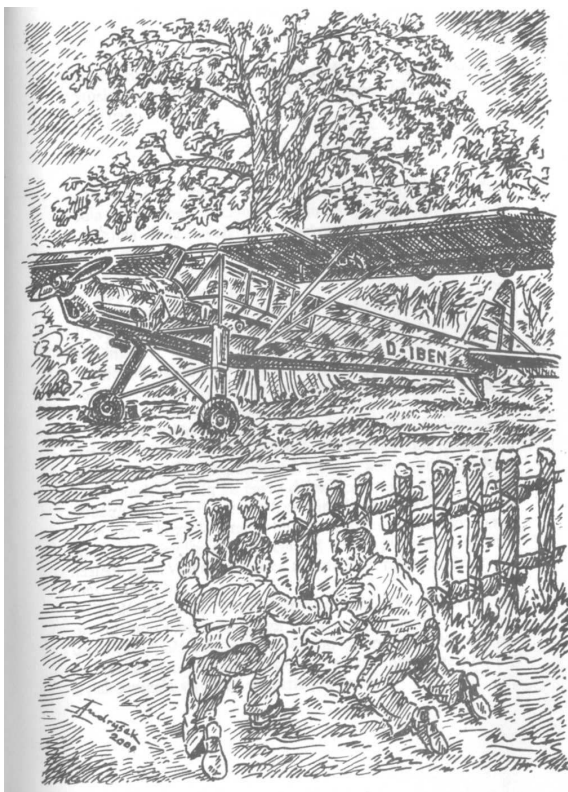
Ginger následoval Bigglese a odháněl mračna komárů, která se zvedala na každém kroku. Za deset minut, s kapesníky na nose, stáli nad cílem jejich cesty. Byla to

mrtvola slona, překrásného, velikého sloního samce. Neměl však kly a důvod toho byl jasný.

„Takže tak to je,“ řekl Biggles. „Tady máme odpověď. Slonovina. Naším úkolem teď bude najít pytláky. Musíme postupovat opatrně. Ty kly nebyly uříznuty bělochy. Jen domorodci odejmou kly tímto způsobem. Vydáme se na východ. Všiml jsem si z letadla stezky, která tam vedla. Velitel posádky říkal, že právě tam pozorovali poslední dobou značný pohyb. Kly jsou těžké, obtížně se přenášejí. Vsadil bych se, že kly tohoto ubožáka vážily sedmdesát až osmdesát liber každý. Byly moc velké na to, aby je bylo možno naložit do lehkého letadla a také příliš neskladné. A proto bylo třeba použít domorodých nosičů. Střílí ta ubohá zvířata ze vzduchu a kropí je nepochybně kulkami z kulometů. Jak hnusná věc! Pak nastoupí domorodci a sbírají slonovinu. Nebude těžké vystopovat, kam ji nosí. Muži s těžkým nákladem se nemohou pohybovat takovýmto porostem, aniž by nezanechali stopy. Soudě podle počtu vyšlapaných cestíček, které jsem zpozoroval z letadla, musí být někde veliké skladiště slonoviny. Také jsem viděl několik mrtvých slonů.“

„Tak to bylo ono,“ zvolal Ginger. „Všiml jsem si tmavých předmětů porůznu ležících, ale nepoznal jsem co to je.“

„To proto, že já jsem se díval po mrtvých slonech a ty ne,“ vysvětlil Biggles. „Dobrá, budeme sledovat vyšlapané stezky a pokusíme se zjistit, kde končí. Až vzletneme, řekni Algymu ať letí za námi.“

Brzy na to byl Proctor opět ve vzduchu. Směřoval na východ podle stezky, která se stala ještě zajímavější, když spatřili, že se k ní sbíhá řada jiných, a jak upozoroval Ginger, všechny od mrtvol ubitých zvířat. Byla to zřejmě hlavní cesta, často užívaná, na kterou se napojovaly malé cestičky, po kterých domorodci patrně přinášeli slonovinu.

„Nezdá se mi, že jsou ti řezníci příliš chytří, jinak by nedovolili svým nosičům chodit stále po stejných stezkách,“ poznamenal Ginger.

„Možná, že do toho nemohli mluvit,“ opáčil Biggles. „Domorodci, co nosí kly, dají jistě přednost dobře vyšlapané cestě, než aby si pokaždé proráželi novou.“

Pak se odmlčeli. Biggles vyvedl Proctor do výše tisíce stop a za ním v pohodlné vzdálenosti letělo doprovodné letadlo. Po většinu času Ginger pozoroval stezku, která vedla dopředu v zákrutech a točila se často daleko od stojaté vody. Někdy zahlédli slony, vždy v malých skupinách, které se daly do hlučného běhu, když se letadlo blížilo. Biggles ponuře poznamenal, že to svědčí zcela nepochybně o tom, jak kruté jsou pronásledováni. Většinou divoká zvířata brzy pochopí, že se nemusí letadel bát.

Zahlédl východní konec obrovské bažiny. Byl zvyrazněn nepravidelnou čarou stoupající půdy porostlé typickou východoafrickou buší a stromy s plochými korunami. Dobře ušlapaná stezka, kterou letadlo sledovalo, se zde nečekaně rozšířila a pak zmizela v roklině zarostlé křovisky.

„Řekl bych, že to je terminál,“ poznamenal Biggles. „Jestli slonovina už není na cestě k pobřeží, najdeme ji nejspíše tady.“

„Přistaneš?“ zeptal se Ginger. „Ano.“

„Ale pytláci se možná budou chtít prát.“

„No a? Každý policista, který pronásleduje zločince, s tím musí počítat,“ řekl Biggles. „Mohu-li tomu zabránit,

nenechám je odejít s jejich kořistí. Vědí, že období dešťů začne každým dnem a jistě odtud budou chtít rychle vypadnout.“

„A co domorodci? Mohou se naštvat, jestli jim ti chlapíci dobře platí.“

„Řekl bych, že jim spíše dávají jenom sloní maso výměnou za jejich služby,“ řekl Biggles. „Na každý pád je vždycky lepší vyhnout se problémům, je-li to možné. Dej vědět do Chartumu. Řekni jim, co jsme zjistili, udej jim přesný orientační bod a informuj je, že jdeme dolů. Kdyby se situace vyvíjela pro nás nepříznivě, mohli by nás alespoň najít. Jestliže tu slonovina je, stejně ji bude muset někdo vyzvednout. Zabrousím trochu na sever a ty pošli zatím signál.“

„Pytláci nás možná uslyší.“

„Jistě slyšeli letadla už víckrát. Budou předpokládat, že jsme jen normální linka z Chartumu nebo hlídkující letadla ze základny R.A.F. Pak oznam Algymu, aby mě následoval, až budu přistávat. A pospěš si.“

„O.K.“ Ginger se sklonil nad vysílačkou.

*

Po dvaceti minutách letu na sever se Biggles obrátil a klouzal k plochému otevřenému místu, asi míli od rokliny, ve které se ztrácela stezka. Pečlivě obhlédl prostor, nejsou-li tam nějaké překážky a přistál. Vypnul motory a čekal, až přistane druhé letadlo.

Algy dosedl, roloval blíž a vypnul motory. Spolu s Bertiem vystoupili.

Biggles jim vysvětlil situaci. „Počítám, že najdeme Storchu zaparkovaného blízko rokle,“ řekl. „Jestliže tam nebude, pytláci, ať je to kdokoliv, nebudou daleko. Půjdeme tiše a pokud možno je překvapíme. To by nám mohlo ušetřit

hodně potíží. Rozhodnou-li se bojovat, tak budeme bojovat. Bertie, ty zůstaneš tady a postaráš se o stroje, pro případ, že by se objevil někdo, kdo by si chtěl jeden z nich vypůjčit. Opravdu nerad bych šel domů pěšky.“

„Souhlasím, starý brachu, naprosto souhlasím,“ přikývl Bertie.

„Tak dobrá, jdeme.“ Biggles se otočil a vyrazil.

Čtvrt hodiny nepohodlné chůze – vedro bylo nesnesitelné a mouchy nesmírně obtížné – je přivedlo k dřevěné ohradě ve středu rokle. Bylo zřejmé, že tam někdo je, protože z místa, odkud roklina ústila na planinu, vystupoval do vzduchu slabý proužek kouře.

„A teď ani muk,“ nařídil tiše Biggles. „Pohybujte se tak tiše jak to jen dokážete.“ Vydali se dopředu, pomaleji než před tím, a drželi se v hlubokém stínu podél okraje dřevěné ohrady. Náhle se nedaleko od nich ozval nesrozumitelný šepot. Biggles změnil směr chůze směrem k hlasům. Po několika krocích se zastavil a ukázal rukou.

Ginger ho rychle došel a zadíval se tam, kam měl Biggles napřaženou ruku a spatřil něco, co ho vlastně ani nepřekvapilo. Byl to Storch. Stál hodně vzadu pod rozložitým stromem, kokpit otočený k otevřenému prostoru, který byl vyčištěn a srovnán tak, aby mohl sloužit jako startovací dráha. Gingerovu pozornost připoutal kmen blízkého stromu. Vypadal neobyčejně silný, skoro bílý a podivně vyboulený. Několik vteřin na něj zíral než si uvědomil, že se vůbec nedívá na kmen stromu, ale na spoustu bílých předmětů, které jsou o strom opřeny. Nikdy před tím neviděl nezpracovanou slonovinu, ale nyní nezapochyboval, co ty bílé předměty jsou. Sloní kly.

Biggles na něho kývl, aby přistoupil blíž. „Otevři výpustní kohoutek hlavní nádrže,“ zašeptal a ukázal na letadlo. „Je pravděpodobné, že s ním budou chtít odletět a v tom jim musíme zabránit. Budu hlídat.“

Ginger uposlechl rozkaz a během pěti minut byl zpět. „Je to v pořádku,“ oddechoval.

Postupovali dál a znovu se zastavili, teprve když skvrnitě sluneční světlo ozářilo malou, travou zarostlou paseku. Uprostřed byl postaven stan. Před ním na kládách seděli tři bílí muži. Dva byli mladí a hladce oholení, oblečení v obnošených keprových tropických oblecích. Třetí muž byl podstatně starší. Byl rozložitý, měl hustý vous, byl oblečen jako lovec a na kolenou měl položenou pušku.

Biggles šel přímo k nim a začal mluvit dřív, než se probrali ze šoku, který jim způsobil jeho nečekaný příchod. „Jsem policista a zatýkám vás pro pytláčení v zakázané oblasti,“ řekl stručně.

Výsledek akce nebyl ani v nejmenším takový, jak to očekával Ginger. Starší muž se podíval na své společníky a řekl pouze hlubokým, zvukným hlasem se slabým cizím přízvukem: „Tak vidíte. Já jsem vám říkal, že z toho budou potíže.“

Biggles se podíval na muže, který promluvil. „Kdo jste?“ zeptal se ho.

„Jmenuji se Loezer,“ zněla velice klidná odpověď.

„Vaše národnost?“

„Jsem Afrikánec.“

„A jak jste se dostal k tomuhle všemu?“

„Celá léta obchoduji ve Východní Africe. Tihle hoši mi řekli, že našli spoustu slonoviny a zeptali se mě, zda bych ji nekoupil nebo neodvezl na pobřeží. Když jsem zjistil o co jde, rozhodl jsem se, že se jí nedotknu. To jsem jim také řekl. Jsem teď rád, protože za celý život jsem ani jednou nepřestoupil zákon.“

„Máte tu svoje povozy?“

„Jsou kousek odtud.“

„Kde žijete?“

„V Mogadě.“

„Zaplatím vám, odvezete-li tu slonovinu a pohlídáte ji do té doby, než vláda rozhodne co s ní. Dám vám příkaz písemně. Souhlasíte?“

„Ano, s tím souhlasím.“

Biggles se obrátil na mladšího z mužů. „Jste Brund a Heckel nemýlím-li se?“

Oba muži se na sebe podívali, ale nepromluvili.

„Odvezu vás do Chartumu,“ pokračoval Biggles. „Neklad'te odpor nebo...“

Nedořekl, protože v tu chvíli se oba muži jakoby na povel rychle zvedli. Jeden prudce vyběhl a po několika kličkách zmizel. Druhý popadl pušku z obchodníkůvých kolen a namířil hlaveň na Bigglese. Biggles uskočil stranou, automatickou pistoli v ruce. Muž stiskl spoušť, ale úderník klapl naprázdno. Puška nebyla nabita. S hořkou nadávkou Němec pušku hodil na Bigglese, vběhl do stanu a vzápětí vyrazil zadním vchodem za svým partnerem. Biggles pozdvihl svou pistoli, ale zase ji sklopil. „Myslím, že se daleko nedostanou,“ řekl. „Půjdeme za nimi, ale musíme být opatrní.“ Obrátil se k staršímu muži, který pokyvoval lítostivě hlavou nad tím co se sběhlo, a zeptal se: „Který kmen domorodců tu žije?“

„Murloové. Jsou to dobří chlapci. Znam je. Nesouhlasí s pytláčením. Žijí nedaleko odsud.“

„Zůstaňte zde, vše jim vysvětlíte a požádejte je o pomoc při nakládání slonoviny,“ řekl rychle Biggles. „Pak ji odvezte. Další se dozvíte později.“ Hned na to se Biggles otočil a rozběhl se směrem, odkud se teď ozývaly výstřely z pistole.

Než k místu doběhl, všechny ostatní zvuky byly přehlušeny hukotem motoru Storchů. „Zastavte je!“ křičel Biggles jak jen nejhlasitěji mohl. „Řekněte jim, že mají palivo jen v zásobní nádrži. Oni...“

Zbytek jeho slov byl přehlušen stoupajícím krescendem motoru a vzápětí letadlo vzlétlo. Udýchán dorazil k Algymu a Gingerovi.

„Nemohli jsme je zastavit,“ vysvětloval Algy. „Oba měli automatické pistole a drželi nás v šachu dokud neodstartovali.“

„Daleko se nedostanou,“ odpověděl Biggles a s ostatními napjatě sledoval Storcha, který teď letěl nízko nad suchými křovisky.

„Co se stane, až přepnou ze zásobní nádrže na hlavní?“ zeptal se s obavami Algy.

„Může se přihodit jen jedno, pokud před tím nevystoupí do slušné výšky,“ odpověděl Biggles klidně.

A v tu chvíli se to stalo. Motor Storcha náhle utichl. Asi půl minuty stroj klouzal a ztrácel rychlost. V tu chvíli si pilot uvědomil, co se stalo a znovu zapnul zásobní nádrž. Ale příliš pozdě. Stroj klesal. Podvozek se zachytil za křoviny a stroj udělal kotrmelec.

Všichni se rozběhli jak nejrychleji mohli k místu havárie, ale dříve než tam doběhli pochopili beznadějnost situace. Nejen že stroj byl v plamenech, ale veliká křovinatá plocha okolo byla zachvácená požárem. Plameny se rychle plazily do všech stran a veliký oblak kouře stoupal nahoru.

Biggles se zastavil. „Bude lepší, když odtud zmizíme,“ řekl s náznakem obav v hlase. „Oheň se rychle šíří a žene se směrem, kde máme naše stroje. Tady už nic nezmůžeme. Bude lepší, když poletíme domů.“

ZAJÍC A ŽELVA

Příběh z války

Velitel eskadry Bigglesworth přistál na svém domovském letišti v Rawlhamu v Kentu a roloval pomalu k plátěnému maskovanému hangáru, kde měla eskadra také dílnu. Když dojel, vypnul motory, chvíli seděl a díval se na řadu čistých okrouhlých děr na pravé straně kokpitu. Snažil se odhadnout úhel, z kterého byly kulky vypáleny a jak ho minuly. Pak pokrčil lehce rameny a skočil na zem.

„Všechno v pořádku, pane?“ zeptal se seržant válečného letectva Smith, který na něho čekal.

„Ano, létá výborně,“ odpověděl Biggles. „Jsou ve vzduchu ještě jiná letadla?“

„Ne, pane. Všechna jsou doma. Myslím, že většina důstojníků odjela do Tonbridge. Asi před půl hodinou jsem viděl odjíždět nákladní vůz.“

Biggles přikývl a vydal se zamyšleně k důstojnické kantýně.

Když se k ní blížil, objevil se mu na tváři překvapený výraz. Někdo hrál na piáno.

Ale namísto obvyklého rytmického jazzu se z otevřeného okna důstojnické jídelny linuly do poklidného večerního šera tóny Chopinova nokturna.

Biggles odložil v hale svoji pilotní výstroj a otevřel dveře do jídelny. Byl tam jen jeden člověk, neznámý muž, který si zřejmě jeho příchodu nevšiml. U piána seděl štíhlý, bledý, světlavlasý mladík a v jeho jemných rysech se zračilo hluboké zaujetí. Náhle se prudce otočil a když si uvědomil, že ho někdo pozoruje, přestal hrát. „Omluvte mě, pane,“ zakoktal.

„Nic se neděje, jen hrajte dál,“ vybídl Biggles mladíka.
„Je to příjemná změna slyšet klasickou hudbu.“

„Nejste náhodou náčelník eskadry Bigglesworth?“ zeptal se pianista.

„To jsem,“ potvrdil Biggles.

„Ostatní mi říkali, že jste ve vzduchu, ale že se brzy vrátíte. Tak jsem počkal.“

Biggles se pousmál. „A co tu děláte?“

„Jmenuji se Daby, pane. Byl jsem přidělen k vaší eskadře.“

„A tak. Dobrá. Promluvíme si o tom zítra. Jen hrajte dál.“

Biggles se posadil do křesla u otevřeného okna a poslouchal. Pod vlivem hudby se jeho podrážděné nervy uvolnily a na krátkou chvíli zapomněl na válku. Pak se kouzlo zlomilo. Venku zaskřípaly hlučně brzdy auta. Bylo slyšet hlasy. Dveře do místnosti se rozletěly a vešel urostlý mladý muž s úzkým proužkem leteckého důstojníka na rukávu a širokým úsměvem na tváři. Následoval ho důstojník, jehož distinkce na rukávu ukazovaly, že to je velitel eskadry.

Daby přestal hrát.

Biggles se zadíval na mladého důstojníka s výrazem, který jasně vyjadřoval, že hlučný způsob, jakým vtrhl dovnitř, nebyl ani v nejmenším vítán. Leč nový příchozí byl příliš zaujat svou vlastní osobou, než aby si toho povšiml.

„Kde si myslíte, že jste?“ zeptal se chladně Biggles.

Mladík se zasmál. „To je povedený,“ prohlásil. „Přijel jsem za Babym.“

„A to má být kdo?“ zeptal se Biggles.

Mladík ukázal prstem směrem k pianistovi. „Říkali jsme mu na základně Baby,“ vysvětloval.

Biggles si vyndal z pouzdra cigaretu. „Nejde mi o to, jak jste mu na základně říkali, ale důstojník Daby byl přidělen k této eskadře, a tak, alespoň v mé přítomnosti, si budete pamatovat jeho jméno. Rozumíte?“

Mladík zrudl, ale dříve, než mohl odpovědět, jeho společník postoupil dopředu. „No tak, neber to tak Biggles,“ protestoval.

„Nevím proč ne, Wilksi,“ odpověděl ostře Biggles. „To je moje základna a chtěl bych, aby si to návštěvníci pamatovali. Kdo je ten chlapík, který se v cizí důstojnické jídelně chová jakoby mu patřila?“

„Taggart. Dneska se připojil k mé skupině. Proč?“

„Nemám prostě rád jeho způsoby.“

Velitel eskadry Wilkinson známý svým přátelům jako Wilks, od 187. eskadry Hurrikánů se zamračil. „Prostě jsem si ho vybral a dal mu přednost před mužem, který byl přidělen k vám,“ odpověděl krátce.

„Myslíš Dabyho?“

„Ano.“

„A proč?“

„Přišli na velitelství letky společně. Právě jsem tam byl také. Vybral jsem si přirozeně toho lepšího.“

„Podle čeho jsi usoudil, že si vybíráš toho lepšího?“

„Stačí se na něho podívat.“

Biggles se zadíval. „To co vidím na mne nedělá žádný zvláštní dojem,“ pronesl klidně. „Řekl bych, Wilksi, že ses tentokrát spletl.“

„Vsadím se, že můj muž sestřelí za příští měsíc víc letadel než tvůj,“ nabídl Wilks.

„Já se nevsázím,“ odpověděl jednoduše Biggles. „Na tvém místě bych nikdy takovou sázku nenabízel,“ dodal.

„Proč ne?“

„Protože si myslím, že to není vhodný důvod k sázení.“

„Moji chlapci se budou smát, až jim to povím.“

„Nepochybně. Většina z nich má podivný smysl pro humor.“

„Tak mě nevezmeš za slovo?“

Biggles zatáhl z cigarety. „Já ti řeknu co udělám,“ řekl pomalu. „Jestliže ode dneška za měsíc Taggart sestřelí víc

Hunů než Daby, pozvu tě na večeři do restaurace podle tvého výběru. Co ty na to?“

„Beru! Můžeš začít hned šetřit.“

„Dobrá. A teď jestli je to všechno, co jsi mi chtěl říct, tak vypadněte, jsem unaven.“

Wilks se zasmál a šel ke dveřím. „Budu tě informovat o počtu Hunů, které Taggart dostane.“

Když oba důstojníci odešli, Biggles se otočil k Dabymu s povzbuzujícím úsměvem. „Slyšel jste? Budete se muset začít činit, mladíku, jinak by mi tahle malá epizoda zničila bankovní konto.“

„Ale...“

„Ted' o tom nebudeme mluvit,“ zadržel ho Biggles. „Hrajte dál.“

O tři dny později seděl Biggles na špalku blízko dílny a pozoroval kritickým okem kroužení Spitfiru nad protější stranou letiště. Pro civilistu by se taková podívaná stala brzy nudná, protože Spitfire se pouze prudce řítíl dolů, pak ostře stoupal, obracel se a znovu se řítíl dolů. Na konci každého prudkého klesání bylo slyšet zlověstný rachot několika kulometů.

Biggles se pootočil, když okolo procházel Algy Lacey ke svému stroji.

„Ten chlapec lítá dobře,“ poznamenal Algy.

„Je ještě trochu pomalý při otočkách na levou ruku, ale to se naučí,“ odpověděl Biggles.

Spitfire skončil cvičení a začal klesat na přistání. Mechanik, který ho pozoroval, běžel přes letiště a nyní se vracel s prázdnou nádrží na benzín. Podal ji Bigglesovi. Zatím Daby zaparkoval svůj stroj a šel k němu.

„Kolik?“ zeptal se, když přicházel.

„Moc ne,“ odpověděl Biggles. „Jen sedm.“ A znovu spočítal díry po kulkách v nádrži, aby se ujistil, že se nemýlíl. „Včera jsi dostal deset. Kolik dávek jsi vypálil?“

„Deset zásobníků, každý asi po deseti.“

Biggles pokýval. „Není to tak špatné. Už jsem viděl horší. Plechovka na benzín je malý cíl. Když se trefíš do ní, trefíš se do všeho.“ Podíval se na nebe, kde Hurrikán klouzal a chystal se na přistání s bočním větrem. „To je velitel eskadry Wilkinson,“ poznamenal. „Zdá se, že spěchá. Ať tě nikdy ani nenapadne zkoušet takovéhle přistání. Nemá cenu riskovat, když k tomu není důvod. Copak asi chce, to bych rád věděl.“

Hurrikán roloval a pilot dal znamení aniž vystoupil z letadla.

„Haló, Wilksi, copak je nového?“ zeptal se Biggles.

„Myslel jsem, že bys rád věděl, že Taggart dostal svého prvního Messerschmitta dneska ráno, nad Calais.“

„To je dobrý.“

„Kdy začne Daby skórovat?“

„Až ho pustím.“

„Cože, on ještě nebyl nad Kanálem?“

„Ještě ne. Nebyl ještě dost připraven.“

„Taggart tam lítá dvakrát denně. Tomu říkám dobrá práce.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Mně to připadá jako hloupost. Neposílám svoje ovečky na porážku.“

Wilks se zamračil. „Já také ne,“ protestoval. „Ale nemohu toho mladého chlapa držet doma. Je to nadšenec. Mám dojem, Biggles, že začínáš být nervózní.“

Biggles si nevšímal poslední poznámky. „Jak dostal Taggart svého Huna?“

„Pověsil se zezadu na něho.“

„Kde jsi byl ty?“

„Lítal jsem okolo.“

„Věděl to?“

„Ano, ale dávám ti své slovo, že jsem mu nepomáhal.“

„To mi nemusíš, Wilksi, říkat,“ odpověděl Biggles klidně. „Vím, že hraješ poctivou hru. Ale tak jako tak, ten tvůj chlapec se cítil bezpečněji, když věděl, že jsi po ruce.“

„Buď bez obav, umí se o sebe postarat,“ řekl Wilks a nastartoval.

„Byl bych rád, kdyby ses nemýlil. Na viděnou.“

Hurrikán se s hukotem zvedl do vzduchu. Biggles se za ním chvíli díval a pak se obrátil ke svému žáku. „Kolik jsi nalétal od té doby, co jsi sem přišel?“

„Asi osmnáct hodin.“

„Vždycky jsi se učil zasáhnout cíl?“

„Většinou. Také jsem cvičil s fotografickou puškou s optikou. Učil jsem se na našich vlastních strojích a na několika Hurrikánech, jak jste navrhl.“

„Nějaké zásahy?“

„Ano, několik.“

„Dobrá. Někdy se na ty snímky podívám. Je krásný den. Podíváme se nad Kanál, co říkáš, uvidíme, jak to tam vypadá. Budeš se držet těsně za mnou.“

„Ano, pane.“

„Tak jdeme.“

Oba Spitfiry odstartovaly bok po boku a stoupaly prudce nahoru nad jednotvárný šedý pruh vody, který zadržel

Hitlerovu armádu. Když se blížily k francouzskému pobřeží, začaly se okolo nich černat skvrny kouře. Biggles však nezměnil kurz, doufal, že svou nevšímavostí vnukne i svému žáku pohrdání protiletdeckými bateriemi.

Obrátili se na západ a Biggles pátral po obloze, zda se neobjeví nepřátelské letadlo. Nějakou dobu se zdálo, že je nebe naprosto čisté. Ale pak něco upoutalo jeho pozornost. Daleko, nad francouzským pobřežím, to, co se zdálo být hejnem mušek, se obrátilo a stoupalo k modrému nebi. Pochopil okamžitě, že to je letecký souboj a spěchal k němu. Ale dříve, než dorazil k místu zápasu, boj skončil a zahlédl jen stroje mizící na horizontu. Podíval se za sebe, aby se ujistil, že Daby je stále za ním a ztuhl. Byl sám.

Okamžitě se začal rozhlížet na všechny strany, aby zjistil, co se stalo s jeho druhem. Potom ho konečně spatřil. Daby letěl hluboko pod ním, ostře skloněný zřejmě směřoval k anglickému pobřeží. Vyrázil za ním, ale nedostihl ho, protože upozoroval v dálce další souboj mezi Hurrikány a Messerschmitty 109. Viděl, jak jeden Messerschmitt padá do moře. Boj pak skončil, a tak i on zamířil domů.

Když přistál, Daby stál u svého stroje. Biggles seskočil na zem a šel k němu. „Co tě to napadlo?“ zeptal se ostře.

„Co tím míníte, pane?“ otázal se Daby.

„Proč sis to namířil domů právě, když jsem otočil a letěl k souboji nad francouzským pobřežím?“

Daby se začervenál. „Vy si myslíte, že jsem utekl?“

„Určitě to tak vypadalo, nemyslíš?“

Daby se zhluboka nadechl. „Ano, to věřím.“ Pak se otočil a vydal se k důstojnické jídelně.

Biggles se za ním díval a pak šel ke skupině mechaniků, kteří prohlíželi Dabyho stroj. Slyšel, jak jeden říká: „Herdek! To byla šleha. Skoro ho dostali.“

„Jaká šleha?“ chtěl vědět Biggles a přistoupil blíž.

„Řekl bych že flak. Měl štěstí, že stroj nezačal hořet. Podlaha je zalitá benzínem.“

Biggles spatřil rozeklaný otvor vzadu na kokpitu. Vydal se za Dabym do jídelny. „Právě jsem viděl, proč jsi se vrátil domů,“ řekl omluvně. „Proč jsi mi nic neřekl?“

„Nerad se omlouvám,“ opáčil Daby.

„No, alespoň jsi měl opravdu dobrý důvod,“ řekl Biggles, když opustili jídelnu a kráčeli ke kanceláři eskadry.

Na Bigglesově stole ležel vzkaz. Přečetl si ho a obrátil se k Dabymu. „Mám tu zprávu od velitele eskadry Wilkinsona. Taggart právě sestřelil dalšího Huna. Byl to zřejmě ten, kterého jsem viděl padat, když jsem se vracel domů. Ale nedělej si s tím starosti, tvoje chvílka přijde.“

*

Za dva týdny Taggart zvýšil skóre na tři sestřelená nepřátelská letadla a hovořilo se o něm jako o slibném pilotovi. Naopak Daby zatím nezaznamenal žádné vítězství a dokonce ještě ani jednou nevystřelil na nepřátelské letadlo. Byl nad Francií několikrát s eskadrou na rutiním průzkumu, ale prostě se neobjevilo žádné nepřátelské letadlo. Mimo to strávil spoustu času nácvikem zaměřování fotografické pušky, takže členové eskadry Hurrikánů si často z Bigglese utahovali, jakého to má zaostalého žáka.

Po tom, co se to opět stalo, Biggles vzal Dabyho za ruku. „Poslyš, hochu,“ řekl klidně, „budeš s tím muset brzy něco udělat.“

Daby přikývl. „Obávám se, že vás v tom nechávám,“ řekl zkroušeně.

„To mi starost nedělá,“ odpověděl mu Biggles rychle. „Ti hoši ze 187. eskadry to nechápou. Patří mezi ty nejlepší chlapce na světě, ale jediné co uznávají, je schopnost sestřelit nepřátelské letadlo. Samozřejmě, když se nad tím zamyslíš, mají pravdu. Kvůli tomu tady všichni jsme. Už by sis dovedl tam na druhé straně poradit sám, ale co říkáš tomu, že

bychom letěli dnes odpoledne spolu a podívali se co najdeme?“

„Ale právě jste se vrátil z hlídky, pane,“ protestoval Daby. „Proč byste mi měl věnovat váš volný čas, abyste mi pomohl?“

„S tím si nelam hlavu,“ opáčil Biggles. „Po obědě vyrazíme.“

„Díky, pane,“ řekl Daby. „Půjdu se podívat na letadlo.“

Pět minut na to zdvihl Biggles hlavu od stolu. Viděl, jak odstartoval Spitfire a zamířil na jih. Vyskočil na nohy. „Algy!“ volal. Algy Lacey byl poblíž. „Je na špici toho letadla K?“

„Je,“ potvrdil Algy.

„Tak to je určitě Daby, který si vyrazil na vlastní pěst,“ zavrčel Biggles a rozběhl se ke dveřím.

„Letím za ním,“ volal Biggles. „Vím v jaké je náladě. A pozná, jakou mám náladu já, až ho dostanu na zem – takhle zmizet bez rozkazu.“

„Poletím s tebou,“ rozhodl se Algy.

Za několik minut byly oba Spitfiry ve vzduchu a letěly směrem, kterým se vydal Daby. Teprve když se dostali nad francouzské pobřeží, ho Biggles zahlédl. Byl daleko před nimi, směřoval hlouběji nad Francii.

Bigglesovi ztvrdly rysy, protože se už nacházeli nad územím, kterému bylo třeba se vyhnout s výjimkou velmi naléhavé patroly. Nemusel letět daleko. Z modře oblak se před ním náhle vynořila velká formace Messerschmittů 109 a zavěsila se na opuštěného Spitfira.

Biggles věděl, že nemůže nic udělat. Vyrazit v takové situaci by bylo znamenalo riskovat nesmyslně život – nemluvě o Algym, který, jak dobře věděl, by zůstal s ním. Teď mohl Dabyho zachránit jen *zázrak*. Ale nezdálo se, že se něco takového stane. Z roje strojů, které teď kroužily, vypadl Spitfire a nechával za sebou dlouhý chvost černého kouře.

„Támhle padá,“ řekl ponuře Biggles. Sevřelo se mu srdce a otočil stroj směrem domů.

„Můžeš škrtnout Dabyho jméno na rozpisu služeb,“ řekl seržantu Tylerovi o půl hodiny později, když vstupoval do své kanceláře.

„To myslíte vážně?“ zeptal se Tyler.

„Není o čem pochybovat,“ odpověděl Biggles ponuře. „Vletěl do roje Messerschmittů. Snad se zbláznil. Viděl jsem ho padat dolů. Myslím, že nemá cenu to rozbírat.“

„Máte tu zprávu ze štábu,“ řekl seržant. „Velitel vás chce vidět.“

„O.K. Sežeň mi auto,“ poručil Biggles. „Chlapci mohou jít dnes večer do kina, budou-li mít chuť.“

Byla skoro půlnoc, když se Biggles vrátil. Šel ke své ubikaci, ale náhle se zastavil. Nočním vzduchem se linula podmanivá melodie Chopinovy etudy. Znal jen jednoho muže, který uměl takhle hrát. Obrátil se a běžel do důstojnické kantýny. U piána seděl Daby.

„Co tu děláš?“ vyštěkl Biggles. „Jak ses dostal domů?“

Daby se rychle postavil. „Upřímně řečeno, pane, ani nevím jak,“ připustil. „Obávám se, že moje letadlo dostalo dost ošklivých zásahů. Musel jsem přistát u Doveru a nechat ho tam.“

„Ale já měl dojem, že vidím padat tvůj stroj v plamenech.“

„To ano, viděl jste padat Spitfíra, ale já v něm nebyl.“

„Tomu nerozumím. Chceš říct, že jsi sestřelil Huna?“

„Abych byl přesný, dostal jsem tři. Domnívám se, že jsem dalšího donutil přistát, ale jistý si nejsem.“

Biggles měl ztuhlé rysy. „Měl bych tě dát zavřít, nic jiného si nezasloužíš. Proč jsi letěl beze mne? A proč sis vybral místo, kde se to Huny jen hemží?“

„Měl jsem k tomu důvod,“ prohlásil Daby prostě. „Neřekl jsem vám to, ale Taggart mi dnes ráno volal a pozval

mě, abych s ním letěl nad Amiens a podíval se, jak sestřelí pár Messerschmittů. Nemohl jsem dost dobře odmítnout. Měl jsem pocit, že čest eskadry je v sázce a moje také. Celou cestu letěl přede mnou.“

„Byl to tedy jeho stroj, který jsem viděl, jak se řítí dolů?“ zeptal se Biggles. „Ano, pane.“

V tu chvíli vstoupil do místnosti velitel eskadry Wilkinson. „Dostali Taggarta,“ oznámil ponuře.

„Už to vím,“ řekl Biggles.

„Jak ses to dozvěděl?“

„Viděl jsem ho padat.“

„Ty jsi tam byl? Pak jsi to musel být ty, kdo sestřelil ty tři Messerschmitty. Někteří z mých chlapců to všechno viděli.“

„Ne, já jsem je neseštěřelil,“ řekl Biggles klidně. „To Daby.“

Velitel eskadry Wilkinson ztratil řeč. „Tak ty jsi nechal letět Dabyho samotného po tom, co jsi mě kritizoval, že pouštím Taggarta a neomezují ho.“

„Abych řekl pravdu,“ hovořil Biggles pomalu, „Daby letěl bez mého svolení. Ale byl alespoň důkladně připraven.“

„Tomu nemohu uvěřit.“

„Mohu to dokázat.“

„Jak?“

Biggles vyndal z kapsy obálku a z ní vyňal malou čtvercovou fotografii, takovou, jakou snímá fotografická puška. Podržel ji proti světlu. Uprostřed bylo vidět Hurrikán. „To vyfotografoval Daby, když se cvičil v zaměřování,“ řekl. „Pilot Hurrikánu o tom nic nevěděl. Myslím, že budeš souhlasit, že kdyby byl Daby Hun, pilot Hurrikánu by nikdy nevěděl, co ho zabilo.“

„Kdo byl v tom Hurrikánu?“

„Taggart.“

„Ale Taggart byl jenom začátečník,“ protestoval Wilkinson. „Daby by byl nikdy nemohl získat takovýto snímek, kdyby v Hurrikánu seděl zkušený pilot.“

Biggles se pousmál a vyndal další snímek. „To je také přímý záběr,“ řekl klidně, „jiný Hurrikán. A pilot také nevěděl, že je fotografován, přestože byl zkušený.“

Wilkinson sáhl prudce po fotografii. S údivem otevřel ústa. „Ten stroj znám,“ zakoktal.

„To bys měl,“ řekl mu vážně Biggles. „Pilotoval jsi ho. Jistě budeš souhlasit, že jestliže Daby dokázal vyfotografovat tak zkušeného pilota jako jsi ty, aniž bys o tom věděl, neplýtváš svým časem.“

Wilks se kousl do rtu. „Myslím, že jsem přišel o skvělou večeri,“ řekl smutně.

William Earl Johns

BIGGLES A VÝBUCH V MARAPANGU

Z anglického originálu *Biggles takes the case*

přeložila Jana Šimková

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana

zpracoval Josef Pinkava

Ilustroval Pavel Andrýsek

vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 2000

jako svoji 153. publikaci

První vydání

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Doporučená prodejní cena 114,– Kč

ISBN 80-86221-20-2